

HIRS KRALI

ANA HUANG

Onu hırsları yüzünden kaybetmişti... ve şimdi geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Güçlü. Zeki. Hırslı.

Dominic Davenport sıfırdan başlayıp çok çabalayarak Wall Street'in kralı unvanını kazanmıştı.

Artık her şeye sahipti. Güzel bir evi, harika bir karısı ve hayatı boyunca bitiremeyeceği kadar çok parası vardı. Fakat ne kadar fazla şeye sahip olursa olsun, asla tatmin olamıyordu.

Sonsuz güç ve para için çıktığı bu yolda, onu yeterli gören tek kişiyi kendinden uzaklaştırmıştı.

Alessandra gittikten sonra, hayatta zenginlik ve ihtişamdan çok daha fazlası olabileceğini fark etti. Ama artık her şey için çok geçti.

Nazik. Yetenekli. Düşünceli.

Alessandra Davenport yıllardır zarif ve mutlu eş rolünü oynuyordu.

Kocasını imparatorluğunu kurarken her zaman yanında durmuştu. Ancak zirveye ulaştıklarında, onun artık âşık olduğu adam olmadığını fark etmişti.

Onun için hep ikinci planda kalacağını anladığında, hayatının dizginlerini eline almaya karar verdi. Hayatı boyunca sevdiği tek adamı terk etmek anlamına gelse bile bunu yapmak zorundaydı.

Ama hesaba katmadığı bir şey vardı. Dominic onun gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Her ne pahasına olursa olsun, evlilikleri için savaşacaktı. Sonunda her şeyi kaybedecekleri anlamına gelse bile.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-366-192-2

ANA HUANG HIRS KRALI

Düzenleme
Ny,özlem

Çeviren: Gülfem Çırak

1

Alessandra

Bir zamanlar kocama âşıktım.

Güzelliğini, azmini ve zekâsını seviyordum. Gece vardiyasından eve dönerken yol kenarından benim için topladığı çiçekleri, sabahları alarmımı inatla susturmadığımda omzuma kondurduğu öpücükleri seviyordum.

Fakat o zamanlar artık çok geride kalmıştı. Haftalardır ilk defa evin kapısından içeri girmesini izlerken, içimde -bir zamanlar aşkın hüküm sürdüğü yerlerde- donuk ve derin bir sancıdan başka bir şey yoktu.

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, “Erken döndün,” dedim. “İş nasıldı?”

“İyi idi.” Dominic paltosunu çıkarınca altından kusursuz gri takım elbisesi ve bembeyaz gömleği çıktı. İkisi de Wall Street’in sözde kralına uygun olacak şekilde özel olarak dikilmişti. “İş gibiydi işte.”

Dudaklarıma formaliteden bir öpücük kondurduğunda burnuma dolan tanıdık turunçgil ve sandal ağacı kokusu kalbimi sıkıştırdı. Hâlâ on yıl önceki ilk Brezilya gezimizde ona hediye aldığım parfümü kullanıyordu. Eskiden bunu romantik bulurdum ama yeni büyümeye başlayan şüpheli kişiliğim yeni bir koku bulmaya zahmet etmek istemediği için aynı kokuyu kullandığını fısıldıyordu.

Çünkü kocam ona para kazandırmayan hiçbir şeyi umursamazdı.

Bakışları ruj lekeli şampanya kadehlerine ve sehpadaki Çin yemeği paketlerine kaydı. Evdeki yardımcımız izinde olduğu için etrafı ben toparlıyordum ve Dominic eve döndüğünde işin ortasındaydım.

“Arkadaşların mı geldi?” diye sordu ilgisizce.

“Kızlar geldi, evet.” Kurulmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş olan preslenmiş çiçek işimin en yeni finansal dönüm noktasını kutlamıştık. Fakat bu başarıyı kocamla paylaşmaya zahmet etmedim. “Aslında dışarıda yiyecektik ama son dakika-da evde kalmaya karar verdik.”

“İyi yapmışsınız.” Dominic çoktan telefonuna dönmüştü bile. Katı bir e-posta kabul etmeme ilkesi olduğu için muhtemelen şu anda Asya menkul kıymetler borsasını kontrol ediyordu. Boğazımda bir düğüm belirdi.

Hâlâ onu üniversite kütüphanesinde ilk gördüğüm zamanki kadar yakışıklıydı. Koyu sarı saçları, mavi renk gözleri, düşünceli bir ifadeye sahip keskin hatlı yüzü hiç değişmemişti. Kolay kolay gülmezdi ama bu özelliğini seviyordum. Sahte değildi; eğer gülüyorsa samimi olduğu belli olurdu.

En son ne zaman birbirimize eskisi gibi gülümsemiştik?

En son ne zaman bana seks için değil, sevgisini göstermek için dokunmuştu?

Boğazımdaki düğüm büyüyerek nefes almamı kısıtladı. Yutkunmaya çalışıp dudaklarımı gülümsemeye zorladım. “Yemekten bahsetmişken, hafta sonu çıkacağımız geziyi unutma. Cuma günü DC’de akşam yemeği rezervasyonumuz var.”

“Unutmam.” Ekranında bir şeye tıkladı.

“Dom.” Sesim sertleşmişti. “Bu çok önemli.”

Yıllar içinde pek çok randevuyu kaçırmasına, gezileri iptal etmesine ve sözünden dönmesine katlanmıştım. Ancak onuncu evlilik yıldönümümüz ömür boyunca bir defa kutlayabilceğimiz bir şeydi. Bunu kaçıramazdık.

Dominic en sonunda kafasını kaldırdı. “Unutmayacağım. Söz veriyorum.” Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. “On yıl geçti, ha? İnanması çok zor.”

“Evet.” Zoraki gülümsemem yanaklarımı acıtmıştı. “Öyle.” Anlık bir tereddütten sonra, “Aç mısın?” diye sordum. “Yiyecek bir şeyler ısıtabilirim. Sen de bana gününü anlatırsın.”

Çalışırken yemek yemeyi unutmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Onu tanıyordum, öğle yemeğinden beri kahveden başka bir şey tüketmediğini biliyordum. Eskiden ofisine gidip yemeklerini yediğinden emin olurdum ama bu ziyaretler, Davenport Capital şahlanışa geçip Dominic fazla yoğun çalışmaya başladığında sona ermişti.

“Hayır. İlgilenmem gereken işlerim var. Daha sonra bir şeyler atıştırırım.” Kaşlarını çatarak tekrar telefonuna döndü.

“Ama...” *Bugünlük mesaini bitirdiğini sanıyordum. Eve bu yüzden dönmedin mi?*

Sorumu yuttum. Cevaplarını zaten bildiğim şeyleri sormama gerek yoktu.

Dominic’in işi asla bitmezdi. İşinin dünyadaki en talepkâr metres olduğu bile söylenebilirdi.

“Sen beni bekleme. Çalışma odama geçiyorum.” Yanımdan geçerken dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” dediğim sırada o çoktan gitmişti.

Kelimelerim, saray yavrusu evimizin bomboş oturma odasında yankılandı. Haftalardır ilk defa Dominic işten eve döndüğünde uyanıktım ve konuşmamız daha başlamadan bitmişti.

Utançla gözlerimi yakan yaşları bastırdım. Kocam artık bir yabancı gibiyse ne olmuştu? Bazı zamanlar aynaya baktığımda ben bile kendime yabancı gibi geliyordum.

Günün sonunda, Wall Street’in en zengin adamlarından biriyle evliydim. Çoğu insanın uğruna birilerini öldürebileceği güzel bir evde oturuyordum. Ayrıca sevdiğim şeyi yaparak kur-

duğum, küçük ama gün geçtikçe gelişen bir işletmeye sahiptim. Ağlamak için bir sebebim yoktu.

Topla kendini.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve orta sehpa-daki boş yemek kutularını toplamaya başladım. Temizliği bitirdiğimde gözlerimin arkasındaki baskı hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Dominic

Kötü şans bir kez vurduğu zaman üçe tamamlamadan durmadığı söylenirdi. Batıl inançlarım olsaydı, boktan geçen günümün ardından bu lafa gerçekten inanabilirdim.

İlk olarak, sabah gerçekleşen saçma sapan bir teknik arıza yüzünden e-posta ve takvim sistemlerimiz sıfırlanmıştı. Her şeyi geri alıp yeniden düzene oturtabilmek için saatlerimizi harcamıştık.

Ardından en önemli simsarlarımdan biri “artık tükendiği” ve lanet bir yoga eğitmeni olarak “hayattaki gerçek amacını bulduğu” için işi bırakmıştı.

Şimdi de ABD piyasalarının kapanmasına bir saat kala, kayda değer bir pozisyona sahip olduğumuz bir şirketin ABD Sermaye Piyasası Kurumu tarafından soruşturmaya alındığı haberi gelmişti. Hisse senetleri adeta serbest düşüşe geçmişti. Bu da bizim o bankada açtığımız pozisyonun değerinin giderek azaldığı ve benim işten erken çıkma planlarımın çamaşır makinesinde eriyen peçeteden daha hızlı yok olduğu anlamına geliyordu. Finans alanında başı çeken holdinglerden birinin CEO’su olarak kriz yönetimini erteleme gibi bir lüksüm maalesef yoktu.

“Anlat.” Dakikalar içinde milyonlar kaybetmişken lafı ağzımda gevelememe hiç gerek yoktu. Ofisimden çıkıp hızlı adımlarla üç oda ilerideki acil personel toplantısına doğru ilerlerken kaslarım öyle gerilmişti ki, vücuduma kramp girmemesi bile bir mucizeydi.

“Söylentiye göre kurum katı bir soruşturma yürütüyormuş.” Personel şefim Caroline adımlarıma kolaylıkla yetişti. “Yeni yönetim kurulu başkanı gösterişli bir ilk izlenim bırakmak istemiş. Bunu yapmak için ülkedeki en büyük bankalardan birine kafa tutmaktan daha iyi yöntem mi var?”

Siktir. Bu çaylakların hepsi neden ilk yıllarına porselen mağazasına dalan boğalar gibi girmeyi tercih ederlerdi ki? Eski başkanla iyi bir ilişkim vardı ama yeni gelen adam tam bir baş belasıydı. Üstelik göreve geleli daha üç ay olmuştu.

Yönetici konferans odasının kapılarını iterken saatime baktım. Üçü çeyrek geçiyordu ve saat altıda Alessandra’yla DC uçuşumuz vardı. Eğer toplantıyı kısa tutarsam ve planladığım gibi önce eve uğramak yerine direkt havalimanına gidersem yetişebilirdim.

Kahretsin. Bu adam, işleri batırmak için onca gün varken neden benim evlilik yıldönümümü seçmişti ki?

Masanın başındaki yerime geçip çakmağımı elime aldım. Artık içgüdü haline geldiği için bunu düşünmeden yapıyordum. “Rakamları duyayım.”

Ekibim bankadaki pozisyonumuzu bırakmanın ya da bu sıkıntıya göğüs germenin avantajlarını ve dezavantajlarını tartıştığı sırada çakmağımın kapağını açıp kapatıyordum. DC’yle ve uçuşla ilgili tüm düşünceler aklımdan çoktan uçup gitmişti. Acil durumlarda şahsi kaygılara yer olmazdı ve avucumdaki gümüş çakmağın rahatlatıcı ağırlığı, beynimi dolduran sinsi fısıltıları unutup görevime odaklanmama yardımcı oluyordu.

Fakat fısıltılar gerilese de daima oradaydı. Zihnimi her şeyimi kaybetmem için tek bir kötü adım atmamın yeterli olacağı ya da öz annesi tarafından terk edilen ve altıncı sınıfı iki kez okumak zorunda kalan evlatlık çocuk olarak her zaman alay konusu edileceğim gibi şüphelerle dolduruyorlardı.

Öğretmenlerim bana “problem çocuk” derdi.

HIRS KRALI

Sınıf arkadaşlarım “ahmak” diye dalga geçerdi.

Rehberlik öğretmenimin gözündeysen “aylak” tım.

Sesler en çok kriz anlarında yükseliyordu. Dünya genelinde düzinelerce yan kuruluşu ve on binlerce çalışanı olan multimilyar dolarlık bir imparatorluğu yönetiyordum. Yine de her gün zihinsel çöküş endişesiyle yaşıyordum.

Açık. Kapalı. Açık. Kapalı. Çakmağı açıp kapatma hızım kalp atışlarımla yarışıyordu.

“Efendim.” Caroline’ın sesi kulaklarımdaki uğultuyu bastırdı. “Görüşünüz nedir?”

Gözlerimi kırıştırarak bilincimin kıyılarında dolaşan davetsiz anıları kovdum. Oda tekrar görüş alanıma girerken ekibimin kaygılı, beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Slaytlardan nefret ettiğimi söylememe rağmen biri ekranda bir sunum açmıştı. Sağ taraf çizelgeler ve rakamlarla doluydu, sol tarafta ise bir liste yazılıydı.

Cümleler gözlerimin önünde yüzüyor, hiçbir şey doğru görünmüyordu. Zihnimin kendi kendine kelimeler ekleyip çıkardığından emindim. Kalbim dışarı çıkmak isteyen birileri varmış gibi şiddetle atarken enseme ovuşturdum.

“Sunum formatı hakkında size ne demiştim ben?” İçimdeki gürültü yüzünden kendi sesimi güçlükle duyabiliyordum. Sesler her geçen saniye daha da yükselirken beni patlamaktan alıkoyan tek şey sıkıca tuttuğum çakmağımdı. “Liste. İstemiyorum.”

Kelimeleri dişlerimi sıkarak söylerken odaya ölüm sessizliği çökmüştü.

“Ö-özür dilerim, efendim.” Sunumu yapan analistin yüzünün rengi soldu. “Asistanım...”

“Asistanın umurumda değil.” Pislik gibi davrandığının far-

kındaydım ama midem altüst olmuşken ve şakağımın arkasında yavaştan bir ağrı oluşurken bu konuda kötü hissedecek halim yoktu.

Açık. Kapalı. Açık. Kapalı.

Kafamı çevirip liste yerine çizelgeye odaklandım. Çakmağın sesiyle birlikte tekrar düzgün düşünebilecek kadar sakinleştim.

Sermaye Piyasası Kurumu. Düşen hisse senetleri. Bankadaki pozisyonumuz.

Bir gün çok fena çuvalayıp sahip olduğum her şeyi mahvedeceğim hissinden bir türlü kurtulamasam da o gün bugün olmayacaktı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Pozisyonumuzu kaybetmemek adına stratejimizi oluştururken zihnimdeki bütün sesleri susturmuştum. Bana çok önemli bir şeyi unuttuğumu söyleyen ses de buna dahildi.

Alessandra

Gelmeyecekti.

Oturma odasında tenim buz kesmiş halde oturup dakikaların ilerlemesini izledim. Saat sekizi geçmişti. İki saat önce DC'ye doğru yola çıkmış olmamız gerekiyordu ama bu sabah işe gittiğinden beri Dominic'i ne görmüş ne de ondan haber alabilmişim. Aramalarım sesli mesaja düşüp durmuştu. Dominic Davenport'un kıymetli vaktinden birkaç saniye dilenmek isteyen biri gibi ofisini arayacak da değildim. Ben onun karısıydım. Peşinde koşmak ya da nerede olduğunu tahmin etmeye çalışmak zorunda kalmamalıydım. Gerçi şu anda ne yaptığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kesinlikle çalışıyordu. Zaten her zaman çalışırdı. Onuncu evlilik yıldönümümüzde bile...

Ben bu gezinin ne kadar *önemli* olduğunu belirttikten sonra bile.

En sonunda ağlamak için iyi bir sebebim vardı ama bu kez de gözyaşları gelmiyordu. Tek hissettiğim... hissizlikti. Bir yanım unutmasını ya da ertelemesini bekliyordu ama asıl üzücü olan da bu değil miydi?

"Bayan Davenport!" Ev işleri yardımcımız Camila, kucağında yeni yıkanmış çarşaflarla odaya girdi. Dün gece tatilden dönmüş ve tüm günü daireyi toplamakla geçirmişti. "Gittiğinizi sanıyordum."

"Hayır." Sesim boş ve tuhaf çıkıyordu. "Görünüşe göre bu hafta sonu bir yere gitmeyeceğim."

"Neden..." Cümlemin gerisini getirmedi. Şahin gözleri kanepe'nin yanındaki valizi ve dizlerimi sıkkan parmaklarımı fark

etmişti. Tombul, anaç yüzünü anlayış ve acıma karışımı bir duygu kapladı. "Ah, o zaman sana akşam yemeği hazırlayayım. *Moqueca* ister misin? En sevdiğin." Ne ironikti ki, çocukken evimizde olan yardımcı da bir oğlan yüzünden kalbim kırıldığına bana bu balık güvecinden pişirirdi. Aç değildim ama karşı çıkacak enerjim yoktu. "Teşekkürler, Camila."

O telaşla mutfağa koşarken ben de beynimdeki kaosu dizginlemeye çalışıyordum.

Rezervasyonlarımızı iptal mi etsem, yoksa biraz daha mı heklesem? Dominic geç mi kaldı, yoksa geziye gitmeyi mi düşünmüyor? Şimdi o gitmek istese bile ben istiyor muyum?

Hafta sonunu tanışıp evlendiğimiz DC'de geçirecektik. Her şeyi planlamıştım. İlk randevumuzda gittiğimiz aile işletmesi olan restoranda akşam yemeği yiyecektik, sıcak bir butik oteldeki süitte kalacaktık, telefondan ve işten uzak duracaktık. Gösterişli bir şey değildi ama *bize* özel, samimi ve rahat olacaktı. İlişkımız her geçen gün daha fazla yara alsa da bu gezinin bizi yeniden yakınlaştırmasını, yıllar önceki gibi yine âşık olmamızı sağlamasını ummuştum.

Fakat ikimiz de artık farklı insanlara dönüşmüşken bunun gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu fark etmiştim. Dominic artık doğum günümde en sevdiğim çiçeklerin origami versiyonlarını yaparken parmaklarını defalarca kesen genç çocuk değildi. Ben de hayalleri hâlâ capcanlı olan, yıldızların arasında süzülen genç kız değildim.

"Henüz sana hak ettiğin tüm çiçekleri alacak param yok, " derken öyle ciddi ve resmiydi ki, ses tonuyla elindeki rengârenk kâğıt çiçek kavanozu arasındaki zıtlığa güllümsemekten kendimi alamamıştım. "Bu yüzden bunları yaptım. "

Nefesim kesildi. "Dom..."

Kavanozda yüzlerce çiçek vardı. Bunları yapmak için ne kadar zaman harcadığını düşünmek istemiyordum.

"Doğum günün kutlu olsun, amor." Dudaklarını uzun, tatlı bir öpücükle benimkilere dokundurdu. "Bir gün sana bin tane gerçek gül alacağım. Söz veriyorum."

Daha sonra bu sözünü tutsa da diğer bin sözünü unutmuştu.

En sonunda yanağımdan süzülen tuzlu sıvı beni şok ederek kendime getirdi.

Ayağa kalktım. En yakındaki banyoya giderken her adımda nefesim daha da kesiliyordu. Camila ve diğer çalışanlar bu sessiz çöküşümü fark edemeyecek kadar meşguldü. Yine de oturma odasında, boşuna hazırladığım çantaların ve artık toparlanamayacak kadar çok kırılmış umutlarımın arasında tek başıma ağlama fikrine katlanamıyordum.

Çok, çok aptalım.

Neden bu akşamın farklı olacağını düşünmüştüm ki? Evlilik yıldönümümüz Dominic için muhtemelen bir cuma akşamı yemeğinden farksız değildi.

Banyo kapısını arkamdan kilitlerken içimdeki donuk acı, keskin bıçaklara dönüştü. Aynadaki yansımam beni izliyordu. Kahverengi saçlar, mavi gözler, bronz ten. Her zamanki gibi görünüyordum ama şu anda kendimi tanıyamıyordum. Sanki bir yabancı, benim yüzüme benzeyen bir maske takmıştı. Annesi manken olmasını hayal ederken ona karşı çıkıp üniversite okumakta ısrar eden kız neredeydi? Hayatı dizginsiz bir coşkuyla ve iyimserlikle yaşayan, bir keresinde doğum gününü unuttuğu için bir oğlanı terk eden kız nereye gitmişti? O kız asla oturup bir adamı beklemezdi. Hayallere ve hedeflere sahipti. Fakat bunlar hayat yolunda bir yerlerde elinden kayıp düşmüş, kocasının hırsının ağırlığı altında ezilmişti.

* (Por.) Aşkım. (ç.n.)

Kocamı memnun edersem, doğru kişilerle akşam yemekleri düzenleyip doğru bağlantıları kurarsam onun için faydalı olabilirdim.

Onun hayallerine ulaşmasına yardım ederek geçirdiğim yıllarda hayatımı yaşamamış, sadece bir amaca hizmet etmiştim.

Alessandra Ferreira gitmiş, yerini Alessandra Davenport almıştı. Eş, ev sahibesi, sosyetik sima. *Yalnızca* Dominic Davenport'la olan evliliğimle tanınan biriydim. Son on yılda yaptığım her şey onun içindi. Ama o lanet olası onuncu evlilik yıldönümümüze geç kalacağını söylemek için beni aramaya bile zahmet etmemiş, bunu umursamamıştı.

Gözyaşı barajının kapağı açıldı.

Akan tek yaşın peşinden ikincisi, sonra üçüncüsü geldi. Hemen ardından zemine çöküp kendimi serbest bırakarak ağlamaya başladım. İçimde tuttuğum tüm kalp acısı, hayal kırıklıkları, hüznün ve dargınlık; gözlerimden akan yas ve öfke nehrine karıştı. Yıllar içinde o kadar çok şey biriktirmiştim ki, kendi duygularımın dalgaları altında boğulmaktan korkuyordum.

Soğuk, sert fayans uyluklarıma batıyordu. Çok uzun zamandan beri ilk kez kendime hissetme izni vermiştim ve bununla birlikte kör edici bir netliğe kavuşmuştum.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Ömrümün geri kalanını boş rutinleri devam ettirip mutluymuş gibi davranarak geçiremezdim. Her şeyin tepetaklak olacağını bilsem de hayatımın kontrolünü yeniden elime almalıydım.

İçim bomboştu. Milyonlarca parçaya ayrılmıştım ama eğilip toplayamayacak kadar canım yanıyordu.

Hıçkırıklarım yavaş yavaş azalıp kesildiğinde, kendime tereddüt etme izni vermeden yerden kalkıp koridora döndüm. Çatı katı dairemizin ısıtma sistemi tüm yıl yirmi üç derecede kalacak şekilde ayarlanmıştı ama yatak odasından ihtiyacım

HIRS KRALI

olanları alırken benim minik ürpertilerle doluydu. Temel ihtiyaçlarımın geri kalanı oturma odasındaki valizimde zaten hazır bekliyordu.

Düşünmek için durmadım. Bunu yaparsam korkup geri adım atardım

Valizime uzanırken tanıdık bir parıltı dikkatimi çekti. Evlilik yüzüğüm bana tekrar düşünmem için yalvarırcasına göz kırparken göğsümde taze bir sancı oluştuğunu hissettim.

Bir saniyeliğine tereddüt etsem de hemen kararlılıkla dişlerimi sıktım, yüzüğü parmağımdan çekip çıkardım ve şöminenin üzerindeki düğün fotoğrafımızın yanına bıraktım.

Ardından uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yaptım.
Evi terk ettim.

Düzenleme
Ny.ozlem

Dominic

“Ále!” Sesim çatı katında yankılandı. “Ben geldim.”

Sessizlikle karşılandığımda kaşlarımı çattım. Alessandra normalde yatana kadar oturma odasında dururdu ve şu anda uyuması için çok erkendi. Acil durum toplantımız sırasında birkaç yatırımcı, hisse senedi değerlerinin düşüşü nedeniyle panik olup telefon edince ikinci bir acil durum toplantısına geçiş yapmamız gerekmişti ama saat hâlâ sekiz buçuktu. Eğer yine arkadaşlarıyla dışarı çıkmadıysa Alessandra’nın evde olması gerekiyordu.

Paltomu kapının yanındaki bronz askılığa asarken bir şeylerin yanlış olduğuyla ilgili hissimi görmezden gelmeye çalıştım. İşte yaşadığım adrenalin patlaması yüzünden hâlâ odaklanmakta zorlanıyordum. Alessandra ilk kez bana haber vermeden Vivian’la gece kulübüne gittiğinde, eve erken dönüp onu bulamayınca en kötüsünü hayal ederek neredeyse kalp krizi geçirmiştım. En sonunda beni arayıp iyi olduğunu söyleyene dek rehberimdeki herkese tek tek telefon etmişim.

Telefonumu çıkardığımda bu öğlen şarjının bittiğini hatırladım. O kaosun arasında şarja takmayı unutmuştum.

Kahretsın.

“Ále!” diye seslendim tekrar. “Neredesin, *amor*?” Hâlâ cevap yoktu.

Oturma odasını geçip ikinci kata giden merdiveni tırmandım. Kırk milyon dolar Manhattan’da pek çok güzel şeyi satın alabiliyordu. Özel asansör girişi olan; güneyde muhteşem Hudson Nehri, kuzeyde George Washington köprüsü, batıda New

Jersey manzarasına sahip çok geniş ve iki katlı bir çatı katı da-iresi gibi.

Fakat ben bunların hiçbirine dikkat etmemiştim. Burada sonsuza dek yaşamayacaktık. Gözümü çoktan Archer Grup tarafından yapım aşamasında olan daha pahalı bir çatı katı dairesine dikmişim. Evde neredeyse hiç zaman geçirmemem önemli değildi; sahip olunan mülkler birer semboldü ve en iyisi olmadığı sürece kabul edemezdim.

Ana yatak odasının kapısını açtım. Alessandra'yı yatakta ya da oturma alanında bulmayı bekliyordum ama burası da oturma odası gibi boştu.

O sırada dolabın yanında duran, genelde kısa seyahatler için kullandığım valiz dikkatimi çekti. Bu neden...

Aniden kanım dondu.

DC. Yıldönümü. Uçuş. Bütün akşam içimde bir dehşet hissi olmasının sebebi tam da buydu işte. Kahrolası evlilik yıldönümümüzü unutmuştum.

"Siktir." Telefonumu cebimden çıkarıp yine şarjının olmadığını hatırladım. Çarşamba akşamı yaptığımız konuşma kafamda dönerken küfürler savurarak çekmeceleri açıp şarj aleti aradım.

Dom. Bu çok önemli.

Unutmayacağım. Söz veriyorum.

Midemde yoğun bir endişe topu vardı. Daha önce de pek çok randevumuzu kaçırmıştım. Bununla gurur duymuyordum ama acil durumlar işimin tabiatında vardı ve Alessandra da bunu hiç sorun etmiyor gibi görünüyordu. Ancak bu sefer durumun farklı olduğuna dair korkutucu bir his duyuyordum. Sebebi de sadece evlilik yıldönümümüz olması değildi.

Sonunda bir şarj aleti bulup telefonumu taktım. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ekran ışığı yandı.

Alessandra'dan altı cevapsız çağrı vardı. Hepsi de akşamüstü beş ve sekiz arasındaydı. Sonrasında hiç aramamıştı.

Onu aramayı denedim ama direkt olarak sesli mesaja yönlendirildim. Dilimin ucuna kadar gelen küfrü yutup ikinci en iyi seçeneğe yöneldim: Arkadaşları. Bende numaraları olmasa da neyse ki onlara ulaşabileceğim bir yol vardı.

“Ben Dominic,” dedim Dante telefonumu açar açmaz. “Vivian orada mı? Onunla konuşmam gerek.”

Dante, “Sana da iyi akşamlar,” diye yanıt verdi harfleri uzatarak. Dünyanın en büyük lüks ürünler firmasının CEO’su olan Dante Russo hem arkadaşım hem de uzun zamandır müşterimdi. En önemli özelliği de Alessandra’nın son bir yılda oldukça yakınlaştığı Vivian’la evli olmasıydı. Karımın nerede olduğunu bilen biri varsa, o kişi ancak Vivian olabilirdi. “Bir cuma akşamı böyle geç bir saatte neden karımla konuşman gerektiğini öğrenebilir miyim?”

Sesinde küçük bir şüphe duyuluyordu. En başta onunla evlenmeyi istememiş olsa da ironik bir şekilde karısına karşı son derece korumacıydı.

“Alessandra’yla ilgili.” Daha fazla detay vermedim. Evliliğim onu hiç ilgilendirmezdi.

Kısa bir duraksamanın ardından, “Bekle,” dedi.

Birkaç saniye sonra Vivian’ın zarif, tatlı sesi hattı doldurdu. “Efendim?”

“Alessandra seninle mi?” Sohbet etmeden direkt konuya girmiştım. Kaba olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Tek düşündüğüm karımı bulabilmektir. Saat geç olmuştu, Alessandra üzgündü ve New York ahlaksız insanlarla doluydu. Şu anda kaybolmuş ya da yaralanmış olabilirdi.

Midem gerginlikten düğüm düğüm oldu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, “Hayır,” diye cevapladı Vivian. “Neden?”

“Evde değil. Normalde bu saatte dışarı çıkmaz.” Evlilik yıldönümü kısmını atladım. Dediğim gibi, evliliğimizle ilgili şeyler sadece bizi ilgilendirirdi.

“Isabella ya da Sloane’la birlikte belki.”

Isabella ve Sloane. Alessandra’nın diğer arkadaşlarından bahsediyordu. Onları Vivian’ı tanıdığım kadar iyi tanımıyordum ama karımın nerede olduğuna dair ufak bir bilgisi dahi varsa, sürekli apartman lobisinde uyuyakalan kedili kadınla bile konuşurdum.

Maalesef ki Isabella ve Sloane da karımın nerede olduğunu bilmiyordu. Onu tekrar aradığımda telefonunun hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

Kahretsin, Ále. Neredesin?

Tekrar aşağı koştuğumda neredeyse Camila’ya çarpacaktım. “Bay Davenport!” Gözlerini kocaman açtı. Kadının tatilden döndüğünü unutmuştum. “Hoş geldi-”

“O nerede?”

“Kim?”

“Alessandra.” Konuşurken dişlerimi sıkıyordum. Aynı soruları tekrar edip durmaktan bıkmıştım. Yardımcımız, Alessandra giderken burada olmalıydı.

“Ah. Bayan Davenport uçuşu kaçırdığı için oldukça üzgündü.” Kadının büzülmüş dudakları, gecikmem hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyordu. “Neşelenmesi için en sevdiği çorbayı yaptım ama mutfaktan çıktığımda çoktan gitmişti.”

“Gittiğini duymadın mı?” Sesim ifadesiz ve soğuktu.

“Hayır.” Camila’nın gözleri sağa sola oynadı.

Bu kadın iyi bir yardımcıydı. İşinde tecrübeliydi, sır tutmasını biliyordu ve Alessandra’nın en sevdiği çalışanlardan biriydi. Ama eğer benden bir şey saklıyorsa ve sonucunda karıma bir şey olursa...

Tamamen hareketsizdim. “Son kez soruyorum,” dedim kısık sesle. Kükreyen kanım kendi konuşmamı duymamı engelliyordu. “*Karım nerede?*”

Camila hafiften titremeye başladı. “Gerçekten bilmiyorum,

efendim. Söylediğim gibi odaya döndüğümde gitmişti. Ama onu ararken...” Cebinden bir şey çıkardı. “...şöminede bunu buldum.”

Avucunda tanıdık bir elmas parlıyordu. *Alessandra’nın evlilik yüzüğü.*

Mideme ekşi bir his yayıldı.

“Odanıza koyacaktım,” dedi Camila. “Ama...”

“Ne zaman buldun?”

“Yarım saat kadar önce.”

Kadın cümlesini bitiremeden yüzüğü elinden kapıp asansöre ilerledim. Kalbim dehşet, panik ve adlandıramadığım başka bir duyguyla gümbürdüyordu.

Yarım saat. Saat şu anda dokuzdu ve Alessandra beni en son sekizde aramıştı. Bu da Camila’nın yüzüğü o evden ayrıldıktan kısa süre sonra bulduğu anlamına geliyordu. Fazla uzağa gitmiş olamazdı.

Elması tuttuğum elimi sıktım. Alessandra’nın bu yüzüğü çıkarmasının sebebi...

Hayır. Haklı olarak kızgındı ama onu bulup açıklama yaptığımında her şey normale dönecekti. Alessandra tanıdığım en anlayışlı insandı. Beni affederdi.

Elmas avucuma batıp canımı yaktı.

Her şey yoluna girecek. Girmek zorundaydı. Başka bir alternatif düşünemiyordum.

Alessandra

Arkadaşlarımdan birinin evine gitmek yerine bir otele geldim ve Dominic'in kredi kartı hareketlerimi takip ederek beni bulmaması için haftalık ödemeyi nakit olarak yaptım. Floria Tasarımları sayesinde artık kendi param vardı. İşler iyiye gitmeye başladığında bir kısmım acil durumlar için ayırmıştım. Otel ücretini ve ne yapacağıma karar verene kadar ihtiyaç duyacağım şeyleri karşılamak için yeterliydi.

Hiçbir şey söylemeden gitmek korkaklık mıydı? Muhtemelen öyleydi. Ama yalnız kalıp düşünmek için zamana ihtiyacım olduğundan arkadaşlarıma bile hemen haber vermemiştim.

Evden ayrılır ayrılmaz telefonumu kapatmış, valizimi boşaltıp duş alırken de açmamıştım. Son birkaç saati ve göğsümdeki derin sancıyı düşünmek istemiyordum.

"Dom!" Dominic duş kabinine girip kollarını arkamdan belime sardığında bir kahkaha attım. "Şu anda oda servisini arıyor olman gerekiyordu."

"Aradım zaten." Dudakları omuzlarımdan kayıp boynumu bulduğunda banyoyu saran buhara rağmen hazdan tüylerim diken diken oldu. "Ama canım önce tatlı istedi."

"Belki benim canım istemiyordur," diye takıldım. "Belki ben yemekleri sırasıyla yemeyi seviyorumdur. Herkes kuralları çiğnemekten hoşlanmaz."

"O halde..." Dominic'in ağzı dudaklarımin kenarına ulaşırken bir eli göğsümü kavradı, diğeri de tembelce bacaklarımin arasına kaydı. Haz midemde daha yoğun kıvrımlar çizer-

ken kısık inlememi içimde tutamadım. "...seni ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım."

Gözlerimi yumdum ve sıcak suyun gözyaşlarımı yıkamasına izin verdim. Çift olarak çıktığımız ilk hafta sonu tatilinden kilometrelerce, hatta yıllarca uzaktaydık ama Dominic'in kollarının beni sardığını hâlâ hissedebiliyordum. O gün duşta iki kez seks yapmıştık. Odaya döndüğümüzde oda servisinden istediğimiz yemekler soğumuştur fakat umurumuzda değildi. Hepsini mutfaktan taze çıkmışlar gibi silip süpürmüştük.

Duşta gerekenden fazla kaldım. Sonunda dışarı çıktığımda, sıcak suyun ve ağır duyguların etkisi beni aşağı çekerken başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Sabah uyanıp kendime geldikten sonra telefonumu açtım. Beni arkadaşlarımdan ve Dominic'ten gelen onlarca mesaj, arama ve sesli mesaj karşıladı.

İyi olduğumu arkadaşlarıma bildirmek ve onlara her şeyi daha sonra anlatacağımı söylemek için grup sohbetimize hızlıca bir mesaj yazdım. Ardından derin bir nefes alıp Dominic'in sesli mesajlarını dinledim.

Her mesajla birlikte panik tonu daha da artan sesini duymak kalbimi sıkıştırdı.

Dominic: *Neredesin?*

Dominic: *Ále, hiç komik değil.*

Dominic: *Uçuşumuzu kaçırdığım için özür dilerim. İşte acil durum çıktı ve derhal ilgilenmem gerekti. Yine de geziye gidebiliriz.*

Dominic: *Kahretsin, Alessandra. Kızgın olmanı anlıyorum ama en azından iyi olduğunu bildir. Ben... siktir.*

Bir dizi küfür, arka plandaki yağmur damlalarının sesine karıştı. Sesli mesaj saat 03:29'da gönderilmişti. Dominic o saatte neden hâlâ uyumamıştı ki?

Çünkü seni arıyordu.

Bu düşünceyi zihnimden geldiği gibi kovdum. Bunun bir sebebi yeni Dominic'in böyle bir şey yapacağını hiç sanmamamdı. Diğer sebep ise *yapabileceğini* düşünmenin canımı acıtmasıydı.

Son attığı mesajın saati 06:23'tü.

Dominic: *Beni ara. Lütfen.*

Göğsümdeki sıkışma dayanılmaz bir hal aldı. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Fakat uyumak, dün geceki duygu sisini dağıtmıştı. Dominic'in sesindeki çaresizlik, bir plan yapmadan onunla görüşmeme yeminimi bozmama neden oldu. Onunla buluşup işi hızlıca bitirerek belirsizlikten kurtulmak en iyisi olabilirdi.

"Violet Otel." Telefonu açtığında ona konuşma fırsatı vermedim. "Aşağı Doğu Yakası."

Midem gerginlikten düğümlenirken telefonu kapattım. Dün akşam bir şey yememiştim ama şimdi yemeği düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yine de minibardan bir paket kuruyemiş alıp yedim çünkü enerjiye ihtiyacım vardı. Dominic'in çok iyi olduğu bir şey varsa, o da kendi istekleri doğrultusunda insanları ikna etmekte.

Zaten çoktan seçimimi sorgulamaya başlamıştım. Gündüz ışığında yüzükparmağım çok boş hissettiriyordu ve evden ayrılma kararını verirken fevri davrandığımı düşünüyordum. Çıkıp gitmeden önce Dominic'le konuşmayı mı bekleseydim? O zaman...

Biri kapıyı tıklattı.

Midem gerginlikten kasılmaya başladı. Birden ona nerede olduğumu söylediğime pişman oldum ama artık çok geçti.

Yara bandını çekip çıkarmak gibi olacak. Hızlıca yapıp bitireceksin.

Kendi içimde ne kadar konuşma yapmış olsam da hiçbir şey beni kapıyı açtığımda karşılaştığım manzaraya hazırlayamazdı.

“Aman Tanrım.” Kendimi tutamadan keskin bir nefes aldım. Dominic çok kötü görünüyordu. Saçları dağılmıştı, gömleği buruşmuştu ve gözlerinin altında yorgunluktan mor halkalar oluşmuştu. Giysileri vücuduna yapışmıştı ve normalde pırıl pırıl olan ayakkabıları çamurlu bir parkurdan geçmiş gibi mahvolmuş durumdaydı.

“Ne ol-” Kollarımı kavrayıp beni baştan aşağı incelemeye başladığında cümlemi tamamlayamadım.

“İyisin.” Ya soğuk kapmış ya da bütün gece bağırdığı için boğuklaşmış sesinde rahatlama vardı.

“İyiyim.” *Fiziksel olarak.* “Neden böyle ıslandın?”

Üstünden sular damlarken onu içeri çekip kapıyı kapattım. Burası göze batmayan bir oteldi ama yine de birilerinin bizi görüp duymasını istemezdim. Manhattan küçük bir yerdi, cemiyeti ise çok daha küçüktü.

“Yağmura yakalandım.” Dominic gözlerini odada dolaştırıp açık valizime baktı. “Sabahın dördünde su birikintilerini görmek zor oluyor.”

“Sabahın dördünde ne diye sokakta dolaşıyordun?”

İnanamıyormuş gibi bana baktı. “İşten eve döndüm ve karımın gittiğini gördüm. Yüzüğü de lanet yardımcımızın cebinden çıktı. Aramalarıma cevap vermeyip arkadaşlarına da nerede olduğunu bildirmediğin için başına...” Derin bir nefes alıp kontrollü bir şekilde verdi. “Her zaman gittiğin yerlere baktım ama normal olarak gece kapalıydılar. Bu yüzden en sevdiğin mahalleleri dolaşırken güvenlik ekibimden de her ihtimale karşı şehri aramalarını istedim. Senin burada olduğunu...”

Dominic’in yağmurun altında sokak sokak dolaşıp beni ara-

dığını hayal etmek nefesimi kesti. Bu yaptığının, alıştığım o soğuk ve ilgisiz adamla bir alakası yoktu. Sanki gerçeği söylemiyormuş da bir peri masalı anlatıyormuş gibi geliyordu.

Fakat kanıt tam karşımdaydı. Bu da göğsüme şiddetli bir acı saplanmasına neden olmuştu.

Keşke beni her zaman bu kadar umursasaydı. Keşke âşık olduğum adamı tekrar karşımda görebilmek için evi terk etmek zorunda kalmasaydım.

Yanaklarının kızarıklığını izlerken, “Eve ne zaman döndün?” diye sordum kısık sesle.

“Sekiz buçukta.”

Belirlediğimiz zamandan iki buçuk saat sonra çıkmıştı. Acaba yıldönümümüzü unutmuş muydu, yoksa hatırlamasına rağmen önemsememiş miydi? Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum ama zaten önemli de değildi. Nasıl olsa sonuç aynıydı. “Uçuşu kaçırmak istemedim,” dedi Dominic. “İşte acil bir durum çıktı. İstersen Caroline’a sor. Sermaye Piyasası Kurumu...”

“Sorun da bu.” Az önceki endişem eriyip giderken yerini artık aşına olduğum bitkinlik aldı. Uykusuz bir gecenin ardından hissedilen bitkinlik değildi bu, aynı bahaneyi senelerdir duymanın neden olduğu bir şeydi. “*Her zaman* işle ilgili bir acil durum çıkıyor. Sermaye Piyasası Kurumu olmazsa borsa oluyor, borsa olmazsa kurumsal bir skandal oluyor. Ama ne olursa olsun, hep benden ya da bizden önce geliyor.”

Dominic, “Bunları görmezden gelemem ki,” dedi çenesini sıkarak. “İnsanlar bana güveniyor. *Milyarlarca* dolar benim kararlarıma bakıyor. Çalışanlarım ve yatırımcılarım...”

“Peki ya ben? Ben insan değil miyim?”

“Tabii ki de öylesin.” Afallamış gibi görünüyordu.

“Bana verdiğin sözlere olan güvenim ne olacak?” Boğazım düğümlendi. “Sadece *bir* hafta sonu tatil yapsan batmayacak olan multimilyar dolarlık bir şirketten daha mı önemsiz?”

Ortamda gergin ve boğucu bir sessizlik oluştu.

“Üniversite son sınıfı hatırlıyor musun?” Dominic gözlerini benimkilere dikmişti. “Okul dışında neredeyse hiç görüşemiyorduk çünkü temel ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için üç ayrı işte çalışıyordum. Randevuya çıktığımızda *ramen* yiyorduk çünkü seni güzel restoranlara götüremiyordum. Acınası dönemlerdi. O zaman kendime bir söz vermiştim, eğer oradan çıkmayı başırırsam bir daha asla öyle bir duruma düşmeyecektim. *İkimiz de* düşmeyecektik. Düşmedik de.”

Kendini ve beni işaret etti. “Baksana. Hayalini kurduğumuz her şeye sahibiz. Fakat bunu devam ettirebilmemin tek yolu işim. Çatı katı dairesi, giysiler, mücevherler... Eğer işime önem vermezsem hepsi uçup gi-”

“Seni hiç *görmüyorken* onca şeyin bana ne faydası var?” Hayal kırıklığım köpürerek yüzeye çıktı. “O lüks çatı katı, kıyafetler ya da özel jet umurumda bile değil. Bunlar yerine bir kocam olmasını tercih ederim. Sadece lafta değil, gerçekte.”

Varlıklı bir aileden geldiğim ve Dominic’in geçtiği zorluklardan geçmediğim için onu tam olarak anlayamıyor ya da Wall Street’in ciddiyetini kavrayamıyor olabilirdim. Ama kendimi tanıyordum. Mücevherlerimle birlikte sahte bir gülümseme takınıp şık bir galaya katılmaktansa yurt odasında onunla *ramen* yemek beni bin kat daha mutlu ederdi.

Dominic’in gözleri karardı. “O kadar basit değil. İşler boka sararsa kapısını çalabileceğim bir ailem yok benim, Ále,” dedi sertçe. “*Her şey* bana bağlı.”

“Öyle olabilir ama sen Dominic Davenport’sun. Bir *mil-yardersin!* Bir hafta sonu tatil yapsan batmazsın. Kahretsin, şu anda emekli olsan bile hayatının sonuna dek lüks içinde yaşayacak kadar varlığa sahipsin!”

Beni anlamıyordu, inatçı bakışlarından belliydi. Mücadele gücüm yok olurken bitkinlik ona katlanmış halde geri geldi.

“Onuncu evlilik yıldönümümüzdü,” dedim fısıltıyla.

Dominic güçlükle yutkundu. ‘‘Hemen Şimdi gidebiliriz. İki günümüz var. Y ld n m m z  istediğimiz gibi kutlayabiliriz.’’

Ne kadar açıklamaya çalışsam da *neden*  zg n olduğumu anlamayacaktı. Beni  zen uçuŐlar ya da akşam yemeği rezervasyonları gibi somut Şeyler değildi. Değerlerimiz arasındaki kopukluk ve iyi bir ilişki için önemli gördüğümüz Őeylerdeki farklılıktı. Ben kaliteli zaman geçirmeyi, muhabbet etmeyi istiyordum. Kocam ise paranın her Şeyi d zeltebileceğine inanıyordu.

Dominic hep h rsly olmuştu, ben de hep sahip olduğuyla yetindiği bir noktaya ulaŐacaĐını düşünmüştüm. Şimdi  yle bir noktanın var olmadığını anlıyordum. Ne kadar para, g   ya da itibar kazansa da ona yetmeyecekti.

Başımı yavaşça iki yana salladım. ‘‘Hayır.’’

Sabah uyandığımda planımın ne olduğunu bilmiyordum ancak Şimdi her Şey netleşmişti.

Bu beni öldürse de, en kolayı kendimi onun kollarına bırakıp eski hatıralara dalmak olsa da aklımdaki Şeyi yapmalıydım. Artık boş bir kabuktan ibarettim ve kendimi kurtarabilecekken bunu yapmazsam, kaybedilmiŐ zamandan ve gerçekleŐtirilmiŐ hayallerden oluşan bir toz yığının  d n Őecektim.

Dominic’in gözlerindeki inat ılığın yerini kafa karŐıklıĐı aldı. ‘‘O zaman benimle eve gel. Oturup konuşalım.’’

Kalbime batan iğnelerin arasında nefes almaya çalışarak başımı tekrar sağa sola salladım. ‘‘Eve gelmeyeceğim.’’

Hareketsiz kaldı. Durumu anlamış olmalıydı çünkü yüzünde inanmazlık ifadesi belirdi. ‘‘ le...’’

‘‘Boşanmak istiyorum.’’

6' *Dominic*

Boşanmak istiyorum.

Kelimeler zehirli bir duman misali etrafımızda dönüyordu. Teorik olarak ne anlama geldiklerini biliyordum ama kavrayamıyordum.

Boşanmak demek, ilişkiyi bitirmek demektir. İlişkiyi bitirmek demek, ayrılmak anlamına gelirdi. Ve bu imkânsızdı. Bu bizim değil, başkalarının başına gelen bir şeydi.

Alessandra'nın alyansı adeta cebimi yakıyordu.

Alessandra en sevdiği dondurma kâsesine dalarken, "Naneli çikolata parçacıklı dondurma seven biriyle evlendiğime inanamıyorum," dedim. "O yediğin aslında diş macunu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Leziz diş macunu." Muzip gülümsemesi beni kalbimden vurdu. Bir hafta, iki gün, yirmi dört saattir evliydik ve hâlâ benim olduğuna inanamıyordum. "Tatlı tercihlerimi evlenmeden önce de biliyordun, şimdi şikâyet edemezsin. Korkarım sonsuza dek beni naneli dondurma yerken izleyeceksin."

Sonsuza dek.

Bir yıl öncesinde olsak buna gülerdim. Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. İnsanlar, mekânlar, ilişkiler... Hepsinin bir son kullanma tarihi olurdu.

Fakat hayatımda ilk kez, kendime birinin benimle kalacağına inanma izni verdim.

Elini tutup parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Söz mü?"

Yüzü yumuşadı. Aslında son çıkan aksiyon filmini izliyorduk ama şimdi ekrandaki patlamalar sadece arka plan gürültüsüydü.

"Söz."

Koridordaki bir kapı çarpılınca hatıra geldiği hızla yok oldu ve kulaklarımdaki uğuldama geri döndü. "Ciddi değilsin."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayan Alessandra bana öylece bakıyordu. Yüzünde sessiz bir kararlılık vardı.

Tanrım, kravatım neden bu kadar sıkıydı? Düzgün nefes alamıyordum.

Gevşetmek için yakama uzandım ama parmaklarıma nemli kumaştan başka bir şey değmedi. Kravatım yoktu. Boynumdaki şey, ciğerlerime hava girmesini engelleyen bir iltmekti.

"Bana hiç söylemedin." Kolumu indirirken nerede hata yaptığımızı düşündüm. "Şimdiye kadar benimle bu konu hakkında hiç konuşmadın."

Son birkaç yılda haddinden fazla randevuyu kaçırmış mıydım? Evet. Alessandra'yla eskiden olduğu gibi muhabbet ediyor muyduk? Hayır. Fakat imparatorluklar böyle kurulurdu. Birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm. O kadar uzun zamandır beraberdik ki, ilişkimiz hakkında sık sık birbirimize güvence vermek zorunda değildik.

"Konuşmalıydım aslında." Alessandra bakışlarını başka yöne çevirdi. "Burada hatalıyım. Hislerimi sana söylemekten se içime attım. Ama mesele bu gezi ya da yemek değil. Diğer geziler ya da yemekler de değil. Beni üzen şey, bunların temsil ettiği şeyi kaçırmak." Yeniden gözlerime baktığında içlerinde gördüğüm acı kalbimi burktu. Bunca zamandır ne kadar mutsuz olduğunu göremeyecek kadar kör müydüm gerçekten? "Önceliğin olmadığını defalarca kez belli ettin."

“Bu doğru değil.”

“Öyle mi?” Bana hüzünlü bir tebessümle baktı. “Geç saatlere kadar ofisinde kaldığın akşamlar kendime ne soruyorum biliyor musun? Aynı anda evde de bir acil durum olsa kimi seçeceğini. Beni mi, yoksa yatırımcılarını mı?”

Kulaklarımdaki uğultu yoğunlaştı. “Seni seçeceğimi biliyorsun.”

“Mesele de bu işte. Bilmiyorum.” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Çünkü çok, çok uzun zamandır beni seçmedin.”

Aramıza bir sessizlik çökerken hızlı soluklarım köşedeki saatin sağır edici *tık tak* seslerine karıştı. Cevabım, Alessandra’nın gözyaşlarının ağırlığı altında ezilmişti.

Yoksulluk. Başarısızlık. Sabotaj. Yıllar içinde onlarca şeye katlanmıştım ama Alessandra’nın ağladığını görmek beni her defasında dizüstü çöktürebilecek tek şeydi.

“Kendime de arkadaşlarıma da senin için türlü türlü bahaneler uydurup durdum. Bundan sonra böyle yapmayacağım.” Sesi fısıltıya dönüşmüştü. “Artık var olmayan bir şeye tutunuyoruz. Bence bırakmanın vakti geldi. Bunu yaparsak ikimiz de daha mutlu oluruz.”

Her kelimesi geliştirmek için on yılımı harcadığım irade-me ve soğukkanlılığıma bir darbe indiriyordu. Öfke, utanç ve lanet olası memleketimden çıkabilmek için mücadele ettiğim şiddetli bir çaresizliğin de aralarında bulunduğu bir duygu ordusu üzerine çullanmıştı. Tüm bu şeyleri artık hissetmemem gerekiyordu.

Ben artık koca bir CEO’ydum, ailesi ya da parası olmayan çaresiz bir çocuk değildim. Fakat Alessandra’yı kaybetme ihtimaliyle yüzleşmek...

Panik göğsümü sıkıştırdı. “Boşanırsak daha mutlu olacağız-

mıza gerçekten inanıyor musun? Sensiz mutlu olabilir miyim? Biz *beraber olmalıyız*.” Hislerin boğuklaştırdığı kelimeler boğazımdan güçlükle çıkıyordu. “*Voc  e eu. Para sempre.*” Sen ve ben. Sonsuza dek.

Alessandra’nın sessiz h k n  kalbimi parçaladı. Ona uzand ğ mda geri kaçması ise o parçaların un ufak olmasına neden oldu. “Bunu daha da zorla tırma.” Konuşması zar zor duyuluyordu. “Lütfen.”

Ci erlerimdeki yumruk iyice sıkıla ırken elimi indirdim. Bu noktaya nasıl geldi imizi bilmiyordum ama mücadele etmeden onu bırakmayacaktım.

“D n her şeyi batırdım,” dedim. “Ondan önce de defalarca kez batırdım, bunu biliyorum. Ama hâlâ senin kocanım, sen de benim karımsın.”

Gözlerini yumdu. G zya ları artık sessizce yüzünden süzülüyordu. “Dom...”

“Bunu   zece iz.” Onsuz yaşamayı d   nemi yordum bile. Bu, bir kalpten atmayı bırakmasını ya da yıldızların gece ortaya çıkmamasını istemek gibi bir şeydi. “Söz veriyorum.”

  zmek zorundaydık.

Bunu gerektiği kadar iyi ifade edememiş olabilirdim ama Alessandra benim ayrılmaz bir par amdı. On bir yıl önce onu gördüğüm andan beri bu böyleydi. Tabii o zaman farkında bile değildim.

Ama onsuz ben bir hi tim.

Duzenleme
Ny.ozlem

7

Dominic

On Bir Yıl Önce

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim.”

“O bebek bakıcısı değil,” dedi Profesör Ehrlich sabırla. “Bir özel öğretmen. Hatta en iyilerimizden biri. Disleksisi olan pek çok öğrenciyle çalıştı ve...”

“Özel öğretmene de ihtiyacım yok.” Çokbilmiş birinin her hafta beni küçümseyeceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Hem buraya kadar kendi başıma gelmiştim, öyle değil mi?

Büyürken hiç özel öğretmenim olmamıştı. Okul öğretmenlerim de en iyi deyimle vasat, en kötü deyimle tahrip ediciydi. Buna rağmen burada, prestijli Thayer Üniversitesi’nin en iyi ekonomi profesörünün ofisindeydim. Ekonomi ve işletme bölümlerinde çift ana dal yapmıştım ve mezuniyetime bir sene kalmıştı. Paranın ve özgürlüğün tadını şimdiden alabiliyordum.

Profesör Ehrlich bir iç çekti. İnatçılığıma alışkındı ancak bugün sesindeki bir şey göğsümü sıkıştırıyordu.

“İhtiyacın var,” dedi nazik bir sesle. “İngiliz Edebiyatı ve Kompozisyon, mezuniyet için zorunlu bir ders. Zaten bir kere başarısız oldun. Bu sömestr da geçemezsen mezun olamayacaksın.”

Nabzım hızlansa da yüz ifademi nötr tuttum. “Başarısız olmayacağım. Hatalarımdan ders çıkardım.”

Neden İngilizce dersi almak zorunda olduğumu anlamıyordum. Mezun olunca finans alanında çalışacaktım, lanet yayıncılık sektöründe değil. Ekonomi derslerinde çok iyiydim ve önemli olan da buydu.

“Olabilir ama riske girmemek en iyisi.” Profesör Ehrlich

tekrar iç geçirdi. “Parlak bir zekân var, Dominic. Rakamlar konusunda senin gibi doğal yeteneğe sahip başka biriyle hiç karşılaşmadım. Ancak yetenek seni bir yere kadar götürür. Thayer diploması pek çok kapıyı açsa da o diplomayı alabilmek için kurallara uymalısın. Wall Street’te adını duyurmak mı istiyorsun? O halde önce mezun olacaksın. Ama geleceğin yerine gururunu seçersen bunu yapamazsın.”

Koltuğun kollarını sıkan parmaklarım bembeyaz kesildi.

Sebebi bitiş çizgisine çok yaklaşmışken kaybetme korkusu muydu, yoksa Profesör Ehrlich’in bana önem veren tek öğretmen olması mıydı bilmiyordum. Fakat önerisi karşısındaki memnuniyetsizliğimi kısmen de olsa yuttum ve dişlerimi sıkarak, “İyi,” dedim. “Onunla bir kez buluşurum. Ama hoşuma gitmezse bir daha görüşmem.”

Bir sonraki pazartesi buluşma işini halledip bu durumdan hızlıca kurtulmak için Thayer’ın ana kütüphanesine gittim. Dönemin başlarında olduğumuzdan dolayı içerisi neredeyse boştu, bu yüzden özel öğretmenimi bulmak zor olmadı.

Profesör Ehrlich ikimize de birbirimizin iletişim bilgilerini vermişti ve kız bu sabah bana görüşmeyi doğrulamak için sesli mesaj atmıştı.

Üstümde sarı bir elbiseyle ikinci katta olacağım. Görüşmek üzere.

Sesi korktuğum kadar tiz ve neşeli gelmiyordu. Hatta garip şekilde rahatlatıcıydı. Yoğun ve kremsi ses tonuna, yoga stüdyolarına ya da terapi seanslarına ait bir sükûnet ve nezaket hâkimdi.

Yine de kendimi ondan hoşlanmamaya şartlamıştım çünkü Profesör Ehrlich hariç hiçbir eğitmenle iyi bir geçmişim yoktu.

Gözlerim pencere yakınlarındaki renk parlamasına kayd1.

Sarı elbise, bir bardak kahve ve mavi renkli tanıdık İngilizce Kompozisyon ders kitabı.

Bu Alessandra olmalıydı.

Masadaki bir şeye doğru eğdiği kafasını, karşısındaki sandalyeyi çektiğimde bile kaldırmadı. *Tipik bir hareket.* Lisede birkaç özel öğretmenle çalışmayı denemiştım ancak telefonlarına bakmakla ve mesajlaşmakla daha çok ilgilendiklerini fark edince dersleri bırakmışım.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Alessandra başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu ve sinirim boğazımda kuruyup yok oldu.

Sesi radyo için yaratıldıysa yüzü de lanet olası beyazperde için yaratılmıştı. Dolgun dudakları, çıkık elmacıkkemikleri, güneşte sıvı ipek gibi parlayan bir teni vardı. Kestane rengi saçları dolgundu ve ipeksi dalgalar halinde bronz omuzlarına dökölüyordu. Kalkıp elini uzatırken mavi-gri gözleri sıcaklıkla parladı.

Thayer'da bir sürü güzel kız vardı ama Alessandra bir başkaydı.

“Sen Dominic olmalısın.” Karşısındayken sesi kulağa her nasılsa daha da güzel geliyordu. “Ben Alessandra. Fakat arkadaşlarım bana Ále der.”

Nihayet sesimi buldum. “Merhaba, Alessandra.” Tam adını vurgulayarak söylemişim. Ne de olsa, arkadaş değildik. Yeni tanışmıştık ve ona olan tepkim tamamen fizikseldi. Hiçbir özel anlamı yoktu.

“Tanıştığırna memnun oldum.” Tam adını söylememden rahatsız olduysa da belli etmedi.

“Bu ilk buluşmamız olduğu ve s6mestr yeni başladığı için herhangi bir çalışma materyali hazırlamadım,” dedi yerlerimize oturduktan sonra. “Eminim bunu duymak seni çok 6zmişt6r.”

“Tarif edilemez şekilde üzüldüm.”

Genç kadının sırtışı damarlarıma bir sıcaklık yolladı. Bir yandan buraya hiç gelmemiş olmayı, diğer yandansa buradan ayrılmak zorunda kalmamayı dilerken sandalyemde rahatsızca kıpırdandım.

“Bugün beklentilerimizi konuşup birbirimizi tanırsanız diye düşündüm,” dedi Alessandra. “Bu resmi bir öğretmen-öğrenci ilişkisi olsa da birbirimizi sevmek işimize yarar.”

Kesinlikle o tiplerden biriydi. Tahmin etmeliydim. “Saçlarını örmemi istemediğin sürece bana uyar,” dedim. “Fakat bunu istersen ikimiz de mutlu olamayız.”

Kahkahası dudaklarıma neredeyse bir gülümseme yerleştirecekti. *Neredeyse.*

“Sana söz veriyorum, saç örmek falan yok. Yine de bazı günler bir kutu kurabiyeyle gelmeyeceğim sözünü veremem. Sağlıksız olsalar da aşırı leziz oluyorlar ve işler yolundan çıktığında rüşvet malzemesi olarak kullanılabiliyorlar.” Yeniden sırtarak içime ikinci ısı dalgasını gönderdi. “Nereden bildiğimi sorma.”

Sonraki bir saati ders ve ders dışı programlarımızı, Profesör Ruth’un mantıksız sıralama aşkını ve en sevdiğimiz şarkıcılarından renklere kadar pek çok sıradan konuyu konuşarak geçirdik. Alessandra ayrıca öğrenme alışkanlıklarımı da detaylıca bilmek istedi. Ders çalışırken nasıl bir ortamda bulunmayı tercih ettiğimi sordu. Sesle ya da görüntüyle mi, yoksa fiziksel aktivitelerle mi daha iyi öğrenebildiğimi sordu. Hatta günün hangi saatinde çok yorgun hissettiğimi bile sordu.

Daha önce bu tür şeylere hiç dikkat etmediğim için cevap veremedim ama yetişkin bir Disney prensesine benzemesine rağmen bu genç kadın dişlerinin arasında bir kemik tutan pit-bull kadar kararlıydı.

En sonunda pes edip biraz düşünerek sorularını cevapladım.

Büyük bir masada, doğal ışık ve biraz olsun arka plan gü-rültüsünün bulunduğu bir ortamda çalışmayı tercih ederdim. Görsel öğrenme metotları benim için en uygunuydu ve şekerleme yapmak isteyecek kadar yorgun olduğum zamanlar genelde öğlenin ilk saatleri oluyordu.

Alessandra, "Mükemmel. Bunlar bana çok yardımcı olacak," dedi bir saatin sonunda. "Bence çok iyi anlaşıcağız. *Garage Sushi* seven herkes benim için iyi bir arkadaş adayıdır."

Garage Sushi adındaki bu *indie* müzik grubuna olan ortak ilgimiz şaşırtıcıydı ama arkadaşlık başlatmak için sağlam bir temel olduğunu düşünmüyordum.

"Haftaya aynı gün ve saatte buluşsak sana uyar mı?" diye sordu. "Pazartesi günleri dersim olmadığı için bana her saat uygun."

"Uymaz. Önümüzdeki hafta SAT dersleri vermeye başlayacağım." Zengin insanlar çocuklarını *Ivy League** okullarına gönderebilmek için saçma miktarda paralar harcamaya bayılıyorlardı. Bundan yakındığım yoktu çünkü verdiğim matematik dersleri, temel gereksinimlerimi karşılamamı sağlıyordu.

"Sabahtan olur mu?"

"Sabah iş var."

"Peki ya gece?"

"İş var."

Alessandra kaşlarını kaldırdı. "Yani işe gidiyorsun, sonra ders veriyorsun, ardından yine mi işe gidiyorsun?"

"İki farklı yerde çalışıyorum," dedim gergince. "Gündüzleri kafede, geceleri Frankie's'te." Bütün derslerimi salı ve perşembe günlerine toplamış, kalan günleri de işe ayırmıştım. Kafe, restoran, özel dersler ve hafta sonları araya sıkıştırdığım birkaç çim biçme işi sayesinde Thayer'daki yerimi garantileyebiliyordum.

* Amerika'daki en prestijli sekiz vakıf Üniversitesinin oluşturduğu birliktir. (ç.n.)

Çoğu zengin ailelerden gelen ve çok fazla ortak noktamın olmadığı sınıf arkadaşlarımla arasına karışmak aslında pek de umurumda değildi ama Thayer gibi bir okulda okumanın en büyük avantajı çevre edinmekti. İnsanların beni ciddiye almasını istiyorsam ciddiye alınacak biri gibi görünmeliydim. Bu da bana aşırı pahalıya patlıyordu.

Alessandra'nın yüzü yumuşadı. Hiç uğraşmadan buraya ait görünen bir öğrenciydi. Ebeveynlerinin ne iş yaptığından bahsetmemişti fakat ona tek bir bakış atmam bile varlıklı bir aileden geldiğini anlamama yetmişti.

"İşten kaçta çıkıyorsun?" diye sordu. "O zaman buluşabiliriz. Programlarımıza bakarsak pazartesi günleri en uygun..."

"Gece on birde çıkıyorum." Soğuk bir bakışla ona meydan okudum. "Sanırım senin için fazla geç olur." Genellikle işten sonra ders çalıştığım kısmı atladım. Nedenini bilmiyordum ama yorgun olduğumda daha iyi odaklanıyordum.

Alessandra'dan düşündüğümünden daha çok hoşlanmış olsam da ondan özel ders alma konusunda ikna olmuş değildim. İhtiyacım olan son şey, yeterince hızlı ilerleme kaydedemediğimi düşünerek sömestrin ortasında beni öylece bırakmasıydı.

Soğuk bakışlarıma sakın gözlerle karşılık vererek, "Neyse ki ben de gece kuşuyum," dedi. "Haftaya pazartesi görüşürüz."

Alessandra'nın bana ders vermek için pazartesi gecesini -ya da herhangi bir gecesini- feda edeceğine asla inanmıyordum. Muhtemelen bir randevusu ya da katılacak bir partisi olurdu ve bu benim için hiç sorun değildi. Ders için ortak bir boş vakit bulamıyorsak elden bir şey gelmezdi. Profesör Ehrlich'in şüphelerine rağmen İngilizce dersini kendi çabalarımla geçebileceğimden emindim. Buna mecburdum. Çünkü mezun olmamak bir seçenek değildi.

Frankie's'teki masalardan birini silmeye koyulurken Alessandra'nın randevuya çıkmış olabileceği düşüncesiyle göğsümde beliren davetsiz sızıyı görmezden geldim. Onun üzerinde ne herhangi bir hakkım vardı ne de bunun olmasını istiyordum. Romantik ilişki dramalarını kaldıramayacak kadar meşguldüm.

“Oha.” Kapanış yapması gerekirken masaların birinde hamburger ve patates kızartması yiyen Lincoln kısık bir ıslık çaldı. Kendisi dükkân sahibinin yeğeniydi ve hayatımda gördüğüm en tembel lanet insanlardan biriydi. “Şu kim?”

Kapanış vaktinden beş dakika önce gelmeye karar veren müşteriye sinirlenerek kafamı kaldırdım ve bu hafta ikinci kez öfkem geldiği gibi yok oldu.

Kahverengi saçlar. Mavi gözler. Kucak dolusu kitap ve şokum karşısında yarı alay yarı meydan okuma dolu bir sırıtış.

Alessandra. Burada, Frankie's'teydi. Hem de pazartesi gecesi kahrolası saat on birde.

Burada *ne halt* ediyordu?

Müşterileri son dakikaya kadar geri çevirmemem gerektiğini bilmeme rağmen, “Restoranı kapattık,” dedim.

Ağzından sular akan Lincoln bana dik dik baktı. “Dostum,” diye tısladı. “Ne yapıyorsun?”

“Yemek yemeye gelmedim,” dedi Alessandra sakince. “Özel dersimiz vardı, unuttun mu? Buraya bunun için geldim.” Banko taburelerinden birine yerleşti. “İşine bak. Ben beklerim.”

“Özel öğretmenin bu mu? Off, keşke okulu bırakmasaydım.” Lincoln'in Alessandra'ya bakışları, gözlerini yuvalarından oymak istememe neden oluyordu.

“Yorgunum.” Görüşünü engellemek için Lincoln'in önüne geçtim. Çünkü bunu yapmazsam patronumun yeğenini patakla- ma suçuyla tutuklanabilirdim. “Dersi başka güne alalım.”

Alessandra, “Mükemmel,” dedi Lincoln’i görmezden gelerek. “Yorgunken derse daha iyi odaklanıyorsun zaten. Öyle değil mi?”

Bunu nereden... *Profesör Ehrlich*. Onu öldürecektim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Alessandra vazgeçmeyecekti. Bu yüzden daha fazla ısrar etmedim. Ne zaman savaşıp ne zaman savaşmamam gerektiğini yıllar önce öğrenmiştim.

Lincoln en sonunda Alessandra’ya şehvetle bakmaktan yoruldu -ya da ölümcül bakışlarımdan korktu- ve dükkânı kapatmam için bana bırakıp gitti.

Kabin masalardan birine geçtiğimizde, “Yapacak başka işlerin yok mu?” diye sordum Alessandra’ya. “Saat neredeyse gece yarısı oldu.”

“Geçen de söylediğim gibi, tam bir gece kuşuyumdur.” Bana muzip bir tebessüm attı. “Ayrıca buranın *milkshake*’lerinin leziz olduğunu duydum.”

Kaçmaya yeltenen gülüşümü güçlkle tutarak alaycı bir nefes verdim. “Hani yemek için gelmemiştin?”

“Teknik olarak öyle. Fakat biri bana *milkshake* ısmarlamak isterse asla hayır diyemem.”

“Tabii.” Buraya gelmek için başka bir sebebi olmalıydı. İnsanlar sırf iyi kalpli oldukları için böyle şeyler yapmazdı.

Alessandra şüphemi sezmiş olmalıydı ki, yüzündeki muzip ifadesi silindi.

“Bak, bana henüz güvenmediğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyım,” dedi. “Ben senin eğitmeninim, annen ya da talim çavuşun değilim. İngilizce dersini geçmene yardımcı olmak için elimden geleni yapacağıma söz verebilirim ama aramızda bir ortaklık ilişkisi olmalı. Sen de benim gibi çaba göstermeli, benimle çalışmalısın. Eğer isteğin bu değilse, zamanını harcadığımı düşünüyor ve beni bir daha görmek istemiyorsan hemen şu anda söylemen gerek. Öğ-

rencilerimi kolay kolay bırakmam ama onları istemedikleri bir şeye de zorlamam. Bu işte var mısın, yok musun?”

Sözleri karşısında ilk anda duyduğum şaşkınlığın yerini isteksiz bir saygı ve fazlasıyla rahatsız edici başka bir duygu aldı. Boğazımda oluşan düğümse kendimi savunma dürtümü bastırıyordu.

Daha önce hiç kimse bana böyle sakince ve etkili bir şekilde kafa tutmamıştı. Kimse beni, bunu yapacak kadar umursamamıştı.

En sonunda biraz isteksizce, “Varım,” dedim. Belki de sadece rol yapıyordu ve hevesi kesildiğinde beni bırakıp gidecekti. Bunu yapan ilk kişi o olmazdı. Fakat içimden bir ses kalacağını söylüyordu, bu yüzden daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyordum.

Alessandra’nın omuzları gevşedi. “Güzel.” Geri dönen gülümsemesi, tavan lambalarının altında gün ışığı misali sıcacık parlıyordu. “O halde artık başlayalım mı, ne dersin?”

İki saatin ardından, Profesör Ehrlich’in niye onu bu kadar övdüğünü anladım. Alessandra gerçekten iyi bir öğretmendi. Sabırlıydı, cesaret vericiydi ve küçümsemeden anlayış gösteriyordu. Ayrıca renk kodlamaları yapmak için bir çanta dolusu fosforlu kalem, daha iyi odaklanmam adına ders kitabını bölümlere ayırmak için *L* şekilli kartlar, daha sonra istediğim zaman dersi tekrar dinleyebilmem için ses kaydedici getirmişti.

Kabul etmek sinir bozucuydu ama tüm bunlar *işe yaramıştı*. En azından her zamanki diş sıkma ve acımasızca bir kararlılıkla devam etme taktiğimden daha iyiydi.

Tek dezavantaj, Alessandra’nın fazlasıyla dikkat dağıtıcı olmasıydı. Çok uzun konuşursa kelimeleri yerine sesine dalıp gidiyordum ve her hareket ettiğinde masanın üzerinden süzülen parfüm kokusu düşüncelerimi bulutlandırıyordu.

Yüce İsa. Ben yetişkin bir adamdım, hormonların etkisi altındaki bir ergen değildim. *Topla kendini*.

Alessandra'yla aynı anda mavi fosforlu kaleme uzandığımda parmaklarımız birbirine değdi ve kolumu bir elektrik akımı sardı.

Yanmış gibi elimi çektim. Masayı bir gerginlik kaplarken Alessandra'nın yanakları kızardı.

"Saat geç oldu, artık gitsek iyi olur." Kalbim endişe verici bir güçle kaburgama çarparken sesim kendi kulaklarıma bile soğuk geliyordu. "Yarın sabah dersim var."

"Aynen." Eşyalarını çantasına geri koyduğu sırada Alessandra'nın yüzündeki pembelik kaybolmamıştı. "Benim de."

Arabaya atlayıp kampüse dönerken ikimiz de konuşmadık. Yine de beynim restoranda olanları tekrar tekrar oynatmaktan vazgeçmiyordu.

Alessandra'nın teninin yumuşaklığını, kesilen nefesini, ellerimizin temas ettiği o milisaniye içinde kalbimin nasıl çarptığını ve sistemime nasıl bir şok yayıldığını unutamıyordum. Bunun suçlusu aşırı yorgun olmam olmalıydı. Böylesine küçük bir temasa hiç bu kadar büyük tepki vermemiştim ama bedenimiz baskı altında tuhaf şeyler yapabiliirdi. Mantıklı tek açıklama buydu.

Alessandra aracını yurt binamın önünde durdurdu. Karşımızda uzanan tuğla binaya bakarken aramızda tuhaf bir an daha geçti. En sonunda sessizliği bozan ben oldum.

"Teşekkür ederim." Sesim niyetlendiğimden daha gergindi. Birilerine teşekkür etmeye alışkın değildim. Benim için samimi bir minnettarlık gerektiren herhangi bir şey yapan olmamıştı. "Beni yurda getirdiğin ve Frankie's'e geldiğin için. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Rica ederim." Muzip havası geri gelmişti. "Restoranın vinil koltukları ve floresan lambaları için bile değerdi. Floresan ışıklarının tenimi çok iyi gösterdiği söylenir."

“Bu doğru.” Şaka yapmıyordum. Boktan aydınlatması olan bir restoranda bile süper model gibi görünebilecek tek kişi o olabilirdi.

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Haftaya aynı saatte görüşüyor muyuz?”

Tereddüt ettim. İşte o noktadaydım. O beni bırakmadan önce onu bırakmak için son şansımdı.

Wall Street’te adını duyurmak mı istiyorsun? Geleceğin yerine gururunu seçersen bunu yapamazsın.

Öğrencilerimi kolay kolay bırakmam ama onları istemedikleri bir şeye de zorlayamam. Bu işte var mısın, yok musun?

Derin bir nefes verdim. *Siktir.*

“Olur.” Onu tekrar görme beklentisiyle içimde oluşan kıpırtıyı görmezden gelmeye çalıştım. *Umarım pişman olmam.* “Haftaya aynı saatte.”

8

Alessandra

“Benim bir toplantıya yetişmem gerek ama sen evindeymiş gibi hisset, tamam mı?” dedi Sloane. “Ev kurallarını unutma yeter. Sigara içmek, halılara ayakkabıyla basmak ve Balık’ı belirli saatler ve miktarlar dışında beslemek yok. Besleme talimatını kâsesinin hemen yanına yapıştırdım. Sormak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır. Her şey yolunda.” Hafifçe gülümsemeyi başardım. “Ne yapacağıma karar verirken burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum, yakında seni rahat bırakacağım.”

Arkadaşlarım arasında -gerçi sadece üç ya da dört arkadaşım vardı ama bu başka zamanın meselesiydi- en az sıcak ve samimi olanı Sloane’du. Fakat Vivian ve Isabella partnerleriyle birlikte yaşıyorlardı, ayrıca genelde çoğu duygusunu belli etmese de Sloane her zaman arkadaşlarına yardım eli uzatırdı.

Otelde kalmaktan bıkip ev arayışına girdiğimde, kiralık bir yer bulana dek onda kalıp kalamayacağımı sormuştum. Sloane hiç tereddütsüz kabul etmiş ve beni bir fincan kahveyle karşılamıştı. Ayrıca sıkı sıkı olmasa da kucaklamıştı. Bir de Dominic’e ne kadar öfkeli olduğuma bağlı olarak temel savunma ya da saldırı için, kurdeleyle bağlı bir karambit bıçak hazırlamıştı.

“Hiç dert etme.” Sloane’un yüzü minicik bir gülümsemeye yumuşadı. “Sonra birlikte bir şeyler içmeye çıkarız. Viv ile Isa mide bulandırıcı derecede tatlı ilişkilere sahip değillermiş gibi davranırken sen ve ben erkekleri çekiştiririz.”

Boğuk ama samimi bir kahkaha attım. “Anlaştık.”

Dominic'e boşanmak istediğimi söylememin üzerinden bir hafta geçmişti. Arkadaşlarımla hiçbiri onu terk etme kararına şaşırması gibi değildi. Bu da ilişkimizin dışarıdan nasıl görüldüğünü açıkça gösteriyordu.

Telefonumun ekranı bir aramayla aydınlandı.

Dominic. Yine. Geçtiğimiz hafta hiç durmadan aramış, adını her gördüğümde kalbime bir hançer saplanmasına neden olmuştu. Onu engellemeye hâlâ elim gitmiyordu ama aradığında asla açmıyordum. Bıraktığı sesli mesajları da ilkinden sonra dinlememeye karar vermiştim çünkü canım çok yanmıştı.

"Ne demek *Mykonos'a gitmiş?*" Toplantı için çıkmadan hemen önce Sloane sessiz öfkesiyle salonu doldurdu. Çok güçlü bir halkla ilişkiler uzmanı olan arkadaşım kendi butik şirketine sahipti ve sürekli müşterilerinin arkasını toplardı. "Bu kabul edilemez. Toplantı için burada olması gerektiğini *biliyordu* ve..."

Sesi giderek uzaklaştı ve ön kapının çarpılarak kapanma sesi duyuldu. Bu sırada Dominic'in araması da sonlanmıştı. Tam rahat bir nefes aldığım anda telefonum tekrar çalmaya başlayınca yeniden gerildim.

Ekranda *Pearson, Hodder & Blum* yazıyordu.

Midem endişeyle gerildi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Kocamın mı, yoksa boşanma avukatımın araması mı?

"Alessandra, ben Cole Pearson." Adamın kalın sesi gerginliğimi biraz olsun yatıştırdı. Cole ülkenin en iyi boşanma avukatlarından biriydi. Çok yüksek bir ücretle çalışıyordu ama Dominic'in güçlü avukat ekibi karşısında şansı olabilecek tek kişinin o olduğunu düşünüyordum.

"Merhaba." Valizimi boşaltırken telefonu hoparlöre aldım. Kendimi kaybetmeden önce ellerimi meşgul etmem gerekiyordu. "Nasıl gitti?"

Cevabını beklerken endişe dalgaları tekrar şiddetlendi.

Boşanma davasını birkaç gün önce açmıştım ve Cole evrakları bugün Dominic'e ulaştırabilmek için süreci hızlandırmıştı. Cesaretimi kaybetmeden ya da Dominic bir şekilde beni ona geri dönmeye ikna etmeden önce davanın bitmesini istiyordum.

Çoğu zaman doğru olanı yaptığımdan emin hissediyordum ama bazı günler oluyordu ki, boş bir yatağa uyandığımda onu özlemeden edemiyordum. Nefes almak bile canımı acıtırıyordu. Bir süredir mutlu olmasam da on bir yılı öylece unutmak mümkün değildi.

"Ona evrakları sunduk," dedi Cole. "Beklediğiniz üzere imzalamayı reddetti."

Gözlerimi yumdum. Dominic'i tanıyor, bunu olabildiğince uzatacağını biliyordum. Davayı yıllarca erteleyebilecek parası ve nüfuzu vardı. Fakat o kadar uzun süre boşlukta yaşama düşüncesi benim için dayanılmazdı.

"Neyse ki böyle durumlara karşı hazırlıklıyız." Cole'un çok da endişeli olmaması kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Boşanmayı öyle ya da böyle kabul ettireceğiz. Ancak kendini hazırlamanı istiyorum çünkü karşımızdaki kişi Dominic Davenport. İşler çirkinleşebilir."

"Çocuğumuz olmamasına ve ondan hiçbir şey istemememe rağmen işler uzayabilir mi?" Çatı katı dairesi, arabalar, jet... Dominic hepsini alabilirdi. Benim tek istediğim bu evlilikten kurtulmaktı.

"Mesele mal varlığı değil, Bayan Davenport," dedi Cole. "Bay Davenport sizi bırakmak istemiyor. Onu aksine ikna edemezseniz bu savaş oldukça uzun sürecek."

"Çok üzgünüm ama Bay Davenport'un gün sonuna dek toplantıları var." Dominic'in asistanı Martha bunları söylerken çok da üzgün görünmüyordu. "Eğer bir mesajınız varsa ona iletin."

“Acil bir mesele var.” Çantamı tutan parmaklarımı sıktım. “*Kocamla* kendim görüşmek istiyorum.” İlk kelimeme gereken vurguyu yapmıştım. İstedğim olursa yakında eski kocam haline gelecek olması önemli değildi. Dominic’le evli olduğum sürece bazı konularda avantajlı olmalıydım. Buna sokaktan geçen bir yabancıymışım gibi davranan asistanına katlanmak zorunda kalmadan onunla şahsen *görüşebilmek* de dahildi.

Kadın beni şöyle bir süzdü. Gözle görülür bir yaram ya da rahatsızlığım olup olmadığını kontrol ediyormuş gibiydi. “Anlıyorum ama kendisinin hiç molası yok. Söylediğim gibi, mesajınızı ona iletebilir ve mümkün olan en erken vakitte sizi aramasını söyleyebilirim.” Masasındaki yapışkanlı kâğıt destesinden bir tane kopardı. “Sosyal bir etkinlikle ya da ev meseleleriyle mi ilgili?”

Tenim kızardı. Normalde şiddete başvuran biri değildim ama şu anda çok açtım, yorgundum ve Cole’la konuşmam nedeniyle gergindim. Martha’nın kahvesini kaptığım gibi o kibirli, küçümseyici suratına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“İkisi de değil.” Nazik konuşmayı bıraktım. “Dominic şu anda toplantıdaysa burada bekleyebilirim. Bir ara öğle yemeği için mola verir herhalde, değil mi?”

Martha dudaklarını büzdü. “Le Bernardin’de öğle yemeği toplantısı var. Bayan Davenport, ısrar etmek zorundayım, lütfen...”

“Ne oluyor?” Soğuk bir ses kadının konuşmasını böldü. İkimiz de anlık olarak donduk, ardından kafalarımızı Dominic’in açık ofis kapısına çevirdik. Güneş arkasından vuruyor, geniş omuzları kapı çerçevesini dolduruyordu. Bu haliyle olduğundan daha göz korkutucu görünüyordu.

Boğazım kurudu. Çantamın deri askısı avucuma batınca elimi gevşettim.

“Bay Davenport!” Martha sandalyesinden hızla kalktı. “Telefon görüşmeniz erken bitmiş. Ben de tam Bayan Davenport’a diyordum ki...”

“Tekrar söyle.” Dominic dışarı adım attı. Bedenini saran gölgeler çekilip yapılı elmacıkkemiklerini, fırtınalı gözlerini ve şeytanı ürkütecek kaş çatışını ortaya çıkardı.

Bana bakmıyordu. Tüm dikkati ve hiddeti koltuğunda büzüşmüş asistanındaydı. “Bayan Davenport’a diyordum ki...”

“*Bayan Davenport.*” Kısık kelimelerinde ölümcül bir güç vardı. “Kendisi benim karım. Beni görmek istiyorsa görebilir. Odama gelmesini bir kez daha engellediğini görürsem New York’ta herhangi bir ofisin kapısından içeri adımını atamazsın. Anlaşıldı mı?”

Martha’nın yüzü kirece döndü. “Evet, efendim. Anlaşıldı.”

Kin ve anlayış bir mücadeleye girişti. En sonunda ikincisi kazandı.

Bana hâlâ bakmayan Dominic’in peşinden ofisine girerken, “Biraz sert davrandın,” dedim sessizce.

“Hak ettiği kadar sert değildim.” Oturmak yerine özgüvenli bir havayla masasına yaslandı. Sonunda yüzüme baktığında gözlerinde gördüğüm bitkinlik kalbimi sızlattı. Ama endişemi bastırmalıydım.

Onun yeterince dinlenip dinlenmemesi senin sorunun değil.

Dominic dudaklarımda ve gözlerimde oyalanarak yüzümü inceledi. “Uykunu alamamışsın.”

Yanaklarım kızardı. “Çok teşekkürler.” Sanırım bitkinlikte yarışıyoruz.

Huzursuzca saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Evet, düzgün *uyuyamıyordum*. Kendimi uzun süredir kurduğum hayali gerçekleştirip Floria Tasarımları için fiziksel mağaza açma

araştırmalarına adanmıştım. Çalışmadığım zamanlardaysa boşanma meselesine kafa yoruyordum. Endişe ve aşırı çalışma iyi bir ikili değildi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Acı verici bir şefkatle başparmağını yanağıma değdirdi. “Yeterince uyusan da uyumasan da hep çok güzelsin.”

Göğsüm sıkıştı. Keşke ilişkimiz mahvoluşun kıyısına gelmeden önce de bu kadar ilgili olsaydı.

Son zamanlarda dudaklarımızın minik dokunuşlarıyla ve geceleri bedenlerimizin birbirine temas etmesiyle teselli bulurdum. Ama bana asırlardır böyle rahat, samimi ve *yakın* davranmamıştı.

Geri çekilip aramıza mesafe koymam gerektiğini bilsem de kendime engel olamadan ona çekildim. *Sadece bir dakika. Tek ihtiyacım olan bu.*

“Uykusuzluk çeken bir tek ben değilim bence.” Gözlerinin etrafında koyu halkalar belirmiş, yüzü adeta solmuştu. Yine de o kadar güzeldi ki, ona bakarken içim yanıyordu.

“Eşin aramalarına cevap vermezken uyumak o kadar kolay olmuyor,” dedi kısık sesle.

Boğazımda beliren yumru ciğerlerime oksijen gitmesini engelliyordu. *Seni etkilemesine izin verme.*

Kendimi geri adım atmaya zorlayıp gözlerindeki incinmeyi görmemiş gibi yaptım. Cümlesinin ikinci kısmını duymazdan gelerek, “Uyku alışkanlıklarımızı konuşmak için gelmedim,” dedim.

Dominic’in özgüvenli maskesi yerine geldi ve kırılganlık belirtileri tamamen silinirken bakışları rahatsız edici bir yoğunlukla yüzüme odaklandı.

“O halde neden geldin, *amor?*” Kadifemsi sesiyle söylediği takma adım tenimi okşayarak istemediğim bir nostalji dalgasının üzerime çarpmasına neden oldu.

"Portekizce konuştuğuna inanamıyorum." Başımı iki yana salladım. Akşam yemeğinde ebeveynlerimle anadillerinde muhabbet etmesi karşısında duyduğum şok hâlâ devam ediyordu. "Hangi ara öğrendin?"

"Çarşamba akşamları Yabancı Diller Enstitüsü'nde derslere katılıyordum." Son tabağı durulayıp kurumaya bırakırken dudakları ufak bir sırtıyla yukarı kıvrıldı. Yemeği erkek kardeşim hazırladığı ve annem de tatlıdan hemen sonra yeni süs erkeğiyle ortadan kaybolduğu için bulaşıkları biz yıkamayı teklif etmiştik "Ağzını kapat, amor. Yoksa sinek girecek."

"Çarşamba akşamları çalıştığını söylemiştin," dedim suçlayıcı şekilde.

"Çalışıyordum. Portekizce öğrenmek için." Yanakları hafiften kızarıırken omuz silkti. "Ailenle ilk görüşmemde hoş bir şey yapmak istedim."

Kaburgamın arkasında bir sızı belirdi. "Buna mecbur değildin."

Yabancı dil öğrenmek onun için hiç kolay bir şey değildi ama ailem üzerinde iyi bir etki bırakmak için bunu yapmış olması...

Sızı büyüdü. Tanrım, bu adama hayrandım.

"Olabilir. Ama yapmak istedim." Dominic'in yüzü yumuşadı. "Faria qualquer coisa por você."*

Anının ağırlığı altında neredeyse ezilecekken acı verici bir nefes alıp unutmaya çalıştım.

Geçmiş geçmişte kalmıştı. Artık bugüne bakmalıydım. Şu ana odaklan. "Cole evrakları imzalamayı reddettiğini söyledi."

Cevabım odayı bir soğuk hava dalgasıyla doldurdu.

Dominic'in bakışlarındaki sıcaklık kaybolurken yaslandığı

* (Por.) Senin için her şeyi yaparım. (ç.n.)

yerden doğrulup tüm uzunluğuyla karşımda durdu. “Avukatınla ilk adını kullanacak kadar samimi olmuşsun.”

Yüzüme bir tokat atsa bu kadar şaşırmazdım.

İması içimin yakıcı bir öfkeyle dolmasına neden oldu. “Kıskanç koca kartını oynamayı aklından dahi *geçirme*. Egonu zedelemekten önce *kiminle* konuştuğumu ya da kimlerle takıldığımı umursamıyordun bile.”

“Mesele egom mu sence?” Gözleri parladı. “Kahretsin, Ále. Daha bir hafta oldu ama o ahmak avukatla boşanma evraklarını göndermişsin bile. Bir şeyleri düzeltmeye çalışmadan, evlilik danışmanına gitmeden...”

“Bunu denemiştik, unuttun herhalde,” diye lafı yapıştırdım. Birkaç yıl önce, uzun çalışma saatlerine daha fazla katlanamayacağımı hissettiğimde onunla konuşup çift terapisine gitmek istediğimi söylemiştim. “Ama sen gelmedin çünkü çok şaşırtıcı ama işyerinde acil bir durum çıkmıştı.”

Büyük ihtimalle bunu hatırlamıyordu bile. Sonrasında tekrar gitmeyi teklif etmemiştim çünkü ilişki sorunlarını bir yabancıya açmaktan daha aşağılayıcı bir şey varsa, o da eşinin randevuya gelmemesiydi. Danışmanın acıma dolu bakışlarını bugün bile hatırlıyordum.

Dominic ağzını kapattı. Boğazı zorlu bir yutkunmayla hareket ederken konuşmamı gök gürültüsü misali bir sessizlik takip etti.

“Evrakları imzalamak için iki haftan var, Dominic,” dedim. “Yoksa bu bir savaşa dönüşecek ve ikimiz de biliyoruz ki, sonunda en fazla zarar gören taraf sen olacaksın.” Multimilyar dolarlık şirketi olan oydu, ben değildim.

Onunla hukuki bir mücadeleye girişmek istemiyordum ama mecbur kalırsam yapacaktım. Hayatımın kontrolünü tekrar kendi elime almalıydım ve Dominic’le olan bu bölümü kapatmadan ileri adım atamazdım.

Canımı ne kadar yaksa da bunu yapmalıyım.

9 *Dominic*

Artık çatı katı dairemizde kalmıyordum. Bunu denemiştim ama ev çalışanlarla dolu olmasına ve paranın satın alabileceği tüm eğlence araçlarına sahip olmama rağmen Alessandra yokken katlanılmaz derecede boştu. Her şey onu hatırlatıyordu. Giyinme odasındaki şifoniyer, koridoru süsleyen beyaz zambaklar, yatağımıza sinmiş iekksi şampuan kokusu...

Ev yerine ara sıra tüm gece ofiste olmam gereken zamanlar için önceden hazırlattığım uyku alanındayken telefonum bir aramayla titredi. Arayanın Alessandra olması umuduyla her zamanki gibi kalbim bir takla attı ama *Bilinmeyen Numara* yazısını gördüğümde hayal kırıklığı yaşadım. Bugün bu dördüncü oluyordu. Ortalıkta dolaşmasına izin vermediğim, sadece belirli birkaç kişide olan özel numaramı nereden bulduklarını bilmiyordum ama artık canım sıkılmaya başlıyordu. İlk aradıklarında açmış, sessizlikten başka bir şey duyamamıştım.

Alessandra'ya ulaşmam sıkıntı olmasaydı numaramı anında değiştirirdim.

Ofisime gelip evrakları imzalamamı istemesinin üzerinden iki hafta geçmişti. O sikik avukatı peşimden ayrılmıyordu ve ne yaparsam yapayım karım beni görmeyi reddediyordu. Hediyeler ve aramaların hepsi boşunaydı. Manhattan'ın en iyi evlilik danışmanından kahrolası bir randevu bile almıştım ama Alessandra gelmemişti.

Yüzümü ovuşturup ekrana odaklanmaya çalıştım. Hâlâ DBG Bank'ın soruşturmasıyla uğraşıyordum; ofisteki kaos hali

düzelmemiştii. Bu meselede bir şey beni rahatsız ediyordu ama henüz ne olduğunu çözememiştii.

En sonunda yarım saatlik boş çabanın ardından pes edip bu gecelik çalışmayı bıraktım. Saat henüz on olduğu ve ofisin sessizliğinde bu saatte uyumak saçma geldiği için, sandalyemin arkasından ceketimi alıp kısa bir süreliğine de olsa bana Alessandra'yı unutturacak tek yere gittim.

Valhalla Kulüp'ün New York şubesi, Yukarı Doğu Yakası'nda özenle korunan bir arazide yer alıyordu. Bugünlerde Manhattan'da böyle gözlerden uzak bir yer bulmak kolay değildi. Ama kulüp yüz yıldan uzun süre önce, son derece varlıklı ve nüfuzlu ailelerin geniş mülkler üzerinde hak talep edebildiği zamanlarda kurulmuştu.

Valhalla hâlâ dünyanın en zengin ve güçlü insanların üye olabildiği özel bir kulüptü. Fakat artık Londra, Şangay, Tokyo, Cape Town ve São Paulo gibi küresel şehirlere de uzanmıştı.

Valhalla'nın kurucu ortaklarından birinin torunu olan Dante Russo'yla bağlantım olmasaydı, bu kulübe üye olma ihtimalim cehennemde kar yağması ihtimaliyle eşit olurdu.

Young medya imparatorluğunun CEO'su Kai'yle birlikte oturdukları bara ulaştığımda, "Bok gibi görünüyorsun," dedi Dante.

"Seni görmek de güzel, Russo." Dante'nin diğer tarafındaki tabureye oturup bir kadeh viski sipariş ettim.

Dünyanın en geniş lüks ürünler holdinginin başındaki Dante ilk yatırımcılarımdandı. Şans, zamanlama ve saf bir azimle onu yatırım yaptığı diğer adamın avucundan koparıp sakalları yeni çıkmaya başlayan şirketime çekmiştim. Nereye gitse onu takip eden diğer yüksek sosyete üyeleri de zamanla bana gelmişti. Bunlara yıllar içinde iyi arkadaş olduğum Kai de dahildi.

Bu üçlüde istisna olduğumun farkındaydım. Kai de Dante de köklü, varlıklı ailelerden geliyorlardı. Benim milyonlarımsa

henüz çok yeniydi. Tabii para her zaman paraydı. Bu yüzden Valhalla'daki safkan züppeler bile, yatırımlarının kaderi benim elimdeyken yüzüme karşı açıkça küçümseyici davranmaya cüret edemiyorlardı.

“Dante haklı,” dedi Kai. “Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun.”

Çünkü uyumadım.

“Böyle giderse yatırımcılarını korkutursun,” diye ekledi Dante. “Yüzün koyu halkalar ve kaş çatışın olmadan da yeterince çirkindi.”

Alaycı bir nefes verdim. “Konuşana bakın.” Kendisi o kadar çok kavgaya karışmıştı ki, burnunda kalıcı hasar oluşmuştu. Buna rağmen evlenmeden önce kapısında kadınlardan bir sıra vardı.

“Vivian yüzümü beğeniyor.”

“O senin karın. Beğeniyormuş gibi yapmaya mecbur.” *Tıpkı Alessandra'nın mutlu değilken mutluluk rolü yapması gibi.* Keskin bir acı kalbimi sardı.

Kai ve Dante birbirlerine bakarken içkimi kafama dikip kendimi alkolün yakıcılığında kaybetmeye çalıştım. Onlara Alessandra'yla aramda olanları söylememiştim ama Dante'nin eşi Vivian ve Kai'nin sevgilisi Isabella karımın yakın arkadaşlarıydı.

“Eşlerden bahsetmişken, Ále'yle ilişkiniz nasıl?” diye sordu Kai. Sanki havadan sudan bahsedermiş gibi kayıtsız bir sesle konuşuyordu.

“İyi,” dedim kısaca.

“Boşanma evraklarını işyerine gönderdiğini duydum.” Kai'nin aksine, Dante sosyal anlamda ancak bir boğanın nezaketine sahipti.

Omuzlarım gerildi. “O bir yanlış anlaşılmaydı.”

“Kimse bir yanlış anlaşılmayla kahrolası Cole Pearson'ı

avukat olarak tutmaz.” Dante’nin yüzünde minik bir sempati belirdi. “Tüm bunlara aldırmadığını söyleme. Boşanırsan mal varlığın...”

“Mal varlığıma ne olacağını biliyorum.” Mantıklı yanım söylediklerini daha fazla umursamam gerektiğini söylüyordu ama yapmadım. “Alessandra’yla boşanmıyoruz.” Çakmağımı elime aldım ama çıkardığı ses ilk defa içimdeki fırtınayı dindirmedi. “Her şeyi çözeceğiz. Evlilik danışmanına gider ya da uzun bir seyahate çıkarız.”

Alessandra’nın çift terapisine gitme isteği, geçen gün ofisimde bana hatırlatana kadar aklımdan tamamen çıkmıştı. Üzerinden üç yıl geçmişti ama o zamanlar büyük bir suçlamayla uğraşıyordum ve sadece bir kez sorduğu için uzun süreli bir sorun değil de anlık şikâyetleri yüzünden terapi almak istediğini düşünmüştüm.

Şimdi tek ihtiyacımız tekrar bağlanmaktı. Jamaika’daki bayağını tekrar edebilir ya da iki haftalık bir Japonya gezisine gidebilirdik. Aslında işten daha uzun süreliğine ayrılabilirdim ama iki hafta yeterli olurdu, değil mi? Alessandra’yla biraz baş başa vakit geçirmemiz her şeyi yoluna koyardı. Hem zaten evlilik danışmanı ile görüşmek isteme nedeni de bu değil miydi?

Dante’yle Kai hiçbir şey söylemiyordu.

“Ne?” Damarlarıma rahatsız edici bir yanma hissi doldu. Zaten bitkinlik, stres ve göğsümden hiç ayrılmayan tuhaf sızı yüzünden sinirlerim bozuktur. Arkadaşlarımdan sessiz yargısına ihtiyacım yoktu. “Bence tatile çıkmak ya da danışmana gitmek sorunlarınızı çözmez,” dedi Dante.

“Niye çözmesin?” diye sordum.

Bana inanamıyormuş gibi baktı. “Onuncu *evlilik yıldönümünüzü* kaçırmışsın. *Bir keresinde* bir akşam yemeğini kaçırdığımda Vivian benimle bir hafta konuşmamıştı. Eğer yıldönü-

mümmüzü kaçırsam...” Yüzünü buruşturdu. “Neyse, oraya hiç girmeyelim.”

Kai her zamanki diplomatik tavrıyla, “Dante’nin söylemeye çalıştığı şey şu: Lüks bir otelde birkaç hafta geçirmek, yıllarca birikmiş duyguları silip atmaz,” diye araya girdi. “Alessandra’nın bir süredir... hoşnutsuz olduğu belli. Yıldönümünüzü unutman da bardağı taşıran son damla olmuş. Şimdi parayla bir şeyleri tamir edemezsin.”

Onlara öylece baktım.

“Off, sikler aşkına,” dedi Dante. “Dolaylı yoldan anlatmakla olmayacak. Asıl problem *sensin*, Dom. İkinizle bir kez karşılaşmış biri bile Alessandra’yla hiç ilgilenmediğini görebilir. Bir etkinliğe katıldığınızda ve o iyi hissetmediğini söyleyerek ayrıldığında kaç kez peşinden gittin? Kaç kez onun yerine müşterilerle akşam yemeğine çıktın?” Başını iki yana salladı. “İşe olan takıntın benim yararına, bu yüzden şikâyet edemem. Ama Alessandra’nın bundan bıkmasına şaşırıamazsın.”

“Böyle bir şeyi düzeltmek için kısa bir süre yeterli olmayacaktır,” dedi Kai. Dante’ninkinden biraz daha kibar bir ses tonuyla konuşuyordu. “Hem hayat hem de düşünce tarzım değiştirmeni gerekir.”

“Spor salonu antrenörlerinin reklamlarındaki gibi konuşuyorsun.” Titreyen elimle çakmağımın kapağını açıp kapattım.

Rahat cevabımm aksine, zihnimde bir kaos baş göstermişti. Dante de Alessandra’nın söylediği şeyleri söylemişti ama karımın sözleri derin çizikler açmışken Dante’ninkiler karnıma inen birer yumruk gibiydi.

Bir ilişkideki sorunları partnerinden duymakla üçüncü bir şahıs tarafından duymak arasında dağlar kadar fark vardı. Özellikle de bu üçüncü şahsın sözleri nokta atışıysa daha da yakıcı

oluyordu. Her şeyin yolunda olduğunu, çok mükemmel olmasa da korkunç da sayılamayacağını düşünürken fark etmediğim bir sürü şey vardı.

Çakmağı açıp kapattım. Minik alevin arasında son birkaç yılda olanları görebiliyordum.

Evliliğimiz ne ara bu hale gelmişti? Alessandra ve ben eskiden her akşam yemeğini birlikte yerdik. Her cuma randevuya çıkmayı ihmal etmezdik. Birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatmadan asla yatağa girmezdik. Sonra ben Davenport Capital'ı açmıştım ve her şey yavaş yavaş değişmişti.

"Özür dilerim, amor. Fakat yatırımcı sadece bu akşam şehirde olacakmış," dedim. "Kendisi ülkedeki en büyük sigorta firmalarından birinin yöneticisi. Eğer onun bizim şirkete geçmesini sağlayabilirsem..."

"Sorun değil. Anlıyorum." Alessandra bana güvence verici, yumuşak bir öpücük verdi. "Ama sonra telafi edeceksin, tamam mı?"

İçimi sıkran suçluluk duygusu gevşedi. "Tamam. Söz veriyorum."

Kutsal Cuma akşamımızı ilk kez kaçıracaktım. Alessandra'yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama yatırımcılara ihtiyacım vardı ve Wollensky'yi kazanmak şirketim için büyük bir gelişme olacaktı.

Yakın bir zamanda tüm dünya Dominic Davenport ismini duyacaktı ve bununla birlikte itibar, para ve güç de kazanacaktım. Hayalini kurduğum her şey bana gelecekti. İşte o zaman Alessandra için yapamadıklarımı binlerce kez telafi edebilirdim.

Özel jetler ve siyah Amex kartlarla ilgili hayallerimi bölerek, "Önümüzdeki hafta da randevumuzu kaçıırırsan sorun olur, ona göre," diye takıldı Alessandra. "Le Fleur'da rezervasyon yaptırabilmek için ilk doğan çocuğumu feda etmem gerekti."

Güldüm. "İlk doğan çocuğumuz bunu anlayacaktır eminim." Kolumu beline dolayıp onu kendime çekerek öptüm. "Anlayışın için teşekkürler," diye mırıldandım. "Sadece bir seferlik. Bir daha olmayacak."

Ama olmuştu. İkinci sefer, üçüncü sefer olmuştu ve en sonunda bu yeni normalimize dönüşmüştü. Evlilik terapistine gitmek istediğini söylediği o gün dışında bir sıkıntısı olduğunu dile getirmediği için Alessandra'nın tüm bunları sorun etmediğini sanmıştım. Ancak yıllar geçtikçe sessizleşmesi, ev sahibi olmadığı etkinliklerden erken ayrılması, planlarımızı iptal ettiğimde hiç şaşırmaması...

Her şeyin farkına birdenbire varmak nutkumun tutulmasına, bedenimin tamamen hareketsiz kalmasına neden oldu. *Siktir.*

"Dediğim gibi, hayat ve düşünce tarzını değiştirmen şart." Kai yüz ifademi kitap okur gibi okumuştü. Kadehini dudağına götürürken tek kaşını kaldırdı. "Asıl soru şu, bunu yapmayı istiyor musun?"

10

Alessandra

Kader “Kiralık İşyeri” yazan dev bir kırmızı tabelayı karşıma çıkardığında NoMad’deydim. Dükkân bir kafeyle bir manikürcü arasındaki küçük bir yerdi.

Başarısız geçen bir daire arama turundan daha dönerken pek çok *kiralık* tabelasıyla karşılaşmıştım ama bu sanki özellikle bana hitap ediyordu. Belki de sebebi sessiz bir caddede bulunması ve dev pencerelerle iç mekânda tuğla duvarlara sahip olmasıydı. Ya da boşanma sürecinin uzamasından dolayı duyduğum hayal kırıklığı ve bir şeyler *yapma* ihtiyacı yüzünden buraya sıcak bakmıştım.

Sebepler her ne olursa olsun, kendimi tabeladaki numarayı arayıp bilgi istediğimi söyleyen bir sesli mesaj bırakırken buldum.

Dominic istediği kadar oyalanabilirdi ama artık onun için hayatımı beklemeye almayacaktım. Ben mali durumumu ve geleceğimi idare ettiğim yeni hayatımı inşa ederken boşanma işleriyle Cole ilgilenebilirdi.

Mesajda iletişim bilgilerimi verdikten sonra, “Her gün müsaitim,” dedim,. *Bu beni çok mu çaresiz göstermişti?* Normal insanlar bütün gün telefon başında oturmazdı, öyle değil mi? “Yani her gün sabah dokuz ve akşam beş arası,” diye ekledim hızlıca. *Böylesi daha iyi.* “Sizden haber almayı sabırsızlıkla bekliyorum. Teşekkürler.”

Telefonu kapatırken ellerim terden sırlıslıkladı.

İşte bu. Bağımsızlığa doğru giden ilk adımımı atmıştım. Gerçi Dominic’le yaşadığımız evden ayrılmak da bir adımdı ama o sayılmazdı. Çünkü henüz kendi daireme sahip değildim

ve eşyalarımın çoğu hâlâ oradaydı. Onları almak için henüz Hudson Yards'a dönmeye cesaret edememiştim.

Caddede Sloane'un evine doğru ilerlerken serin ekim havası gerginliğimin bir kısmını yatıştırdı. Floria Tasarımları'nı iki sene önce bir hevesle kurmuştum ve zamanla işler açılmıştı. Milyonlar kazanmasam da iyi kâr elde ediyor, işimi severek yapıyordum. Fakat artık kendi ayaklarım üzerinde daha sağlam durmak istiyorsam işleri bir sonraki seviyeye taşıma vaktim gelmişti.

Dizginleri elime alıp geleceğimi oluşturmayı arzuluyordum. Bundan sonra isteklerini sürekli erteleyen biri olmayacaktım.

Sloane'un apartmanına girerken telefonum çaldı. Kalbim hızlıca atmaya başladı ama arayan emlakçı değil, tanıdık biriydi.

Telefona cevap verdiğimde, "Ne arıyor ne de mesaj atıyorsunuz. Artık senin için yok gibiyim," dedi Marcelo. Alaycı ses tonu beni gülümsetti. "Kardeş sadakatine ne oldu?"

"Zenginler ve ünlüler için ulaşılması güç mutfak standartları belirlemekle fazlasıyla meşgul olan ben değilim," dedim. "İnsanlar senin bifteğini tattıktan sonra nasıl başka yerlere yemeğe gidebiliyorlar?"

"Ah, övgüye asla hayır demem." Kardeşim güldü. Benden iki yaş küçük olsa da çoktan São Paulo'nun yemek sahnesindeki en ünlü şeflerden biri olmuştu. Bir süre işini ve tatile nasıl ihtiyacı olduğunu anlattıktan sonra, "Buraya ne zaman geliyorsunuz?" diye sordu. "Dom'la seni çok uzun zamandır görmedim."

Gülümsemem soldu. Aileme boşanma isteğimden henüz bahsetmemiştim. Hem annemi bulmak zor olduğu hem de onları yılda bir ya da iki kez gördüğüm için böyle bir konuyu aç-

mam zordu. Evliliğimde mutsuz olduğumdan haberleri yoktu ve şu anda Dominic'ten ayrılmayı neden istediğimi detaylarıyla anlatacak enerjiye sahip değildim.

“Ále?” dedi Marcelo ben sessiz kalınca. “İyi misin?”

“Evet. Ben...” Asansör kapıları kayarak açıldığında cümlem ağzıma tıklandı.

Yok artık. Bu bir şaka olmalı.

Sloane'un dairesinin dışında beni bekleyen şeye bakarken, “Seni sonra arayayım mı?” dedim. “İyiyim ama şimdi... ilgilenmem gereken bir şey çıktı.”

Bir şey değil, bin şey desem daha doğru olurdu. Koridor sevgi sembolü pembe güller, özür için beyaz zambaklar, engelleri aşma ve güç sembolü altın trompet çiçeklerinden oluşan sayısız buketle dolup taşıyordu. Çiçeklerin verdiği mesaja odaklanmamaya çalışarak binanın içinde oluşturulmuş bahçeyi inceledim. Bunu kimin yaptığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Seni geberteceğim, Dominic.

“Merhaba. Siz Alessandra Davenport musunuz?” Kurye bana bir kalem ve dosya uzattı. “Şurayı imzalar mısınız lütfen? Aşağıda da buketler var, hepsini buraya sığdıramadık.”

Kalemi almadım. “Buraya nasıl çıktınız?”

Sloane en zorlu müşterisi Xavier Castillo'yla ilgilenmek için Avrupa'ya gitmişti ve bina güvenliği alıcıya haber vermeden hiçbir kuryeyi içeri almıyordu.

Çocuk omuz silkti. “Şey...” Telefonuna baktı. “Bay Davenport telefon edip halletti. Bina sahibini tanıyormuş sanırım.”

Görünüşe bakılırsa güvenlik ekibinin şefiyle ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu.

“Teşekkürler ama ben bu çiçekleri istemiyorum,” dedim. “Lütfen mağazanıza geri götürün. Boşa gitmelerini istemem.”

Çocuğun yüzünü panik kapladı. Çiçekçinin diğer çalışanları da onunla aynı endişeli ifadelerle sahipti.

“Patronumuz bu çiçekleri *mutlaka* sahibine teslim etmemiz gerektiğini söyledi. Mağazaya döndüğümüzde imzayı kontrol edecek.”

Homurtumu bastırdım.

Çocuk on sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamazdı. Muhtemelen bu işi ek gelir kazanmak için yapıyordu ve Dominic’in bu kadar... *katlanılmaz* olması onun hatası değildi. Ayrıca Dominic bu çiçeklerle boşanmadan geri adım atacağını sanıyorsa beni hiç tanımıyor demekti.

Zaten asıl problem de bu değil mi?

“Şöyle yapalım o zaman,” dedim dosyayı alarak. “İmza atacağım ama çiçekleri en yakın hastaneye götüreceksiniz. Patronunuz benim istemediğimi bilmek zorunda değil.”

Onu ikna etmek için birazcık uğraşmam gerekse de çocuk sonunda planımı kabul etti. Ardından çiçeklerle gelen notu elim tutuşturup itiraz etmeme fırsat vermeden gitti.

Eve girerken gözlerim Dominic’in karışık ama tanıdık el yazısındaydı.

Yıldönümü yemeğimizi ve ondan önceki pek çok yemeği kaçırdığım için özür dilerim. Çiçeklerin bir telafi olmayacağını biliyorum ama bana izin verirsen senin için bunun bin katını yaparım.

Cümlelerin sonuna doğru yazısı daha da karışmıştı ama onu anlamıştım. Her zaman anlardım.

Yüzümden süzülen bir damla, mürekkebin üzerine düştü. Dominic’in sözleri beni geçmişe götürürken kalbim göğsümü parçalayıp çıkacak gibiydi.

Bir gün sana bin tane gerçek gül alacağım. Söz veriyorum.

Unutmayacağım. Söz veriyorum.

Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum.

ANA HUANG

Dominic vaatlerinin sadece birkaçını tutmuştu ama ben her seferinde ona kanmıştım.

Bu sefer kanmayacağım.

Göğsümdeki sancıyı görmezden gelip çenemi sıkarak kâğıdı buruşturdum ve çöpe attım. Hızlı bir duştan sonra dolabımı açtım ve *siktir çekmeye* en uygun elbisemi seçtim.

Dışarı çıkıp hayatımı yaşamam gerekirken pek çok gecemi evde Dominic'i bekleyerek harcamıştım. Şimdi kaybettiğim zamanı telafi etmenin vaktiydi.

Bu gece başlayacaktım.

“Çok güzelsin.”

Kafamı çevirdim ve içtiğim üç cin tonikle bir elmalı martininin neden olduğu bulanıklığın arasından adamı inceledim. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu. Ön tarafını kaldırdığı gür saçları vardı. Tasarımcı elinden çıkma takım elbise giymişti ve *Ivy League*'den mezun olup yatırım bankacılığına girişmiş birinin görünüşüne sahipti.

Dominic onu kahvaltı niyetine çiğneyip kalıntılarını bir kenara tükürürdü.

Dominic'i düşünmeyi bırak.

“Teşekkürler,” dedim küçük bir gülümsemeyle. Klişe bir giriş yapmış olsa da en azından kendinden önce gelenler gibi “sıkı memelerim” olduğunu söylememiş ya da bana “unutamayacağım bir gece geçirteceğini” iddia etmemişti.

“Ben Drew,” dedi elini uzatarak.

“Alessandra.”

Onunla ne romantik ne de cinsel anlamda ilgileniyordum. Hâlâ evliydim ve Dominic'e ne kadar kızgın olsam da partnerini aldatacak biri değildim. Fakat Drew hoş birine benziyordu ve ben yalnız içmekten sıkılmaya başlamıştım. Hem dışarı çıkmaktaki asıl amacım yeni insanlarla tanışmak değil miydi?

HIRS KRALI

Bebek adımlarıyla ilerliyoruz.

“Ne iş yapıyorsun, Drew?” Basit konulardan sohbet açmaya karar vermiştim. Tıpkı beklediğim gibi, yeni bar arkadaşım çalıştığı bankayla ilgili enerjik bir konuşmaya girişti.

Bense onu dinlemeye çalışırken içkimi yudumladım ve randevu sahnesindeki normal, bekâr biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım. *Henüz* bekâr olmayabilirdim ama antrenman yapmakta bir sakınca görmüyordum.

Neyse ki Drew yeni doğmuş bir köpeğin hevesine sahipti ve konuşmayı kendi başına ilerletiyordu. Arada sırada bana da hayatımla ilgili sorular soruyor ve her cevabımla birlikte iyice yakınıma geliyordu. En sonunda dizi benimkine değmişti.

“Harika,” dedi ona Floria Tasarımları’nı anlattığımda. “Peki bu hafta sonu boş musun? *Yankees* maçına biletim var. Hem de locadan.” Sesinde övünme vardı.

Teşekkürler, almayayım. İnsanların beyzbol hayranlığını hiç anlamıyordum.

Maçın çoğunda topu *göremiyordum* bile.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama buz gibi bir ses aramıza girdi.

“Boş değil.” Belimde önce bir el, sonra yumuşak yün bir kumaş hissettim. Ardından burnuma aşına olduğum bir parfümün kokusu doldu. “*Karımla* o gün için planlarımız var.”

Yüzü kızaran ve gözlerinde yıldızlar beliren Drew bir telaşla taburesinden indi. “Bay Davenport! Vay canına. Sizin büyük hayranınızım. Ben Drew Ledgeholm. Ekonomi dersinde sizden bahsetmiştik...”

Homurtumu bastırdım. *Tabii ki de* Dominic’i görür görmez tanıyacaktı. Sıfırdan başlayıp zengin olanların hikâyelerine herkes bayılırdı. Dominic, Wall Street çaylakları için adeta bir efsaneydi.

Fakat ona bakınca Drew’un hayranlığından pek de etkilen-

mediğini gördüm. Hatta onu çıplak elleriyle paramparça etmeye hazır gibi görünüyordu.

Drew da bunu fark etmiş olmalıydı ki, sesi giderek biraz daha kısıldı. Dominic'in karısı olduğumdan bahsettiğini fark etmiş gibi göründü. Yüzünün rengi atarken gözlerinde panik belirmişti.

"Bu hanımefendi sizin eşiniz mi? Gerçekten bilmiyordum. Parmağında yüzük olmadığı için..." Üçümüzün de gözleri boş yüzük parmağıma kaydı. Dominic'in ifadesi kararırken etraf birdenbire buz kesti.

"Artık biliyorsun." Sesi az önce soğuksa şimdi buzul etkisine sahipti. "Gitmen gereken başka bir yer olmalı. Öyle değil mi, Drew?" Adamın ismini sakın ama bir tehditten daha ölümcül şekilde söylemişti.

Drew cevap vermeye bile zahmet etmeden kaçıp giderek beni öfkeli kocamla ve midemde fokurdayan sinirle baş başa bıraktı.

Dominic'in elini belimden itip ona döndüm. "Senin neyin var? Zavallı çocuğu çok fena korkuttun!"

"O *zavallı çocuk* benim *karıma* asılıyordu." Dominic'in gözleri alevlendi. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Evli olduğumu bilmiyordu ki." Başımı sağa sola salladım. "Ayrıca sen burada ne arıyorsun? Umarım beni takip etmiyor-sundur." Bunu ondan beklerdim. Kazanmak için her şeyi yapabilecek biriydi.

Bir şeyi komik bulmuş gibi görününce öfkesinin bir kısmı da yok oldu. "Burası işyerime en yakın bar, *amor*. Bir müşterimle toplantım vardı."

"Ah." *Doğru ya*. Burayı "işten sonra gidilecek en iyi mekânlar" listesinden seçmiştim. Dominic'in ofisine çok yakın olduğunu tamamen unutmuştum.

Yüzlü yumuşadı. "Ama başka bir gün sorsan cevabım farklı olabilirdi. Benimle tekrar konuşman için seni takip edebilirim."

"Aman ne romantik."

“Romantizmi geçtim artık, Alessandra. Çok çaresizim.”

Kaburgamın arkasında oluşan anlayışı gaddarca ezdim. Çaresizse ne olmuştu yani? Bunu kendi istemişti.

Yine de gözlerine bakmamak için bakışlarımı omzunun arkasındaki çıkış tabelasına diktim.

Buradan gitmeliydim. Dominic’e yakın olduğum her an, duvarlarımı yıkması için ona fırsat vermem anlamına geliyordu. Onunla birlikteyken, özellikle de sistemimde çok fazla alkol varken kendime tam olarak güvenmiyordum.

“Yolladığım çiçekleri aldın mı?” Dominic bana tekrar dokunmayı denemedi ama bakışları bir okşamadan farksızdı. Gözleri çene hattımda, elmacikkemiklerimde dolaştı ve sıcaklığıyla dudaklarımı öptü.

“Evet.” Tenim farkındalıkla karıncalanırken çenemi havaya kaldırdım. *O son martiniyi içmeyecektim.* Alkol her zaman sınırlarımı bulandırır ve Dominic’in yanındayken bu hiç iyi bir şey *değildi*. “Hepsini en yakındaki çocuk hastanesine bağışladım.”

Binlerce dolar değerindeki buketleri bağışlamama kızdıysa bile belli etmedi. “Hoşlarına gittiğine eminim.”

İç çektiğimde dudaklarında bir gülümseme belirdi ve o anda, eskiden olduğu adamı görür gibi oldum. Ayakkabımın topuğu kırıldığı için beni kucağında yokuş yukarı taşıyan, eve ne kadar geç gelse de iyi geceler öpücüğü vermeyi ihmal etmeyen ve doğum günüm için Pinterest’e kaydettiğim ayrıntılı pastalardan birini pişirmeyi deneyen adamı. O pasta fotoğraftakine hiç benzememişti ama yine de çok sevmiştim. Çünkü önemli olan beni düşünmesiydi.

Duygusallığın etkisiyle içimdeki mücadele gücü yok oldu. Dominic’in yanında kendimi kontrol etmeye çalışmanın verdiği bitkinlikle tekrar iç çektim.

“Evrakları imzala, Dom.”

Dominic

Genelde kadere inanmazdım ama her şeyin bir istisnası vardı. Benim bu konudaki istisnalarımca yalnızca iki taneydi: Thayer'ın kütüphanesinde Alessandra'yla tanıştığım gün ve bugün.

Dünyadaki onca bar arasında ikimiz de bu akşam burada olmayı seçmiştik. Bu evrenden bir mesaj değilse neydi?

“İmzalamazsan her şeyin yarısını alırım. Evlilik sözleşmesi yapmamıştık ne de olsa,” dedi Alessandra. Yakınımızdan geçen bir garsonun yaptığı esinti birkaç saç tutamını gözlerine savurdu. “Biz...” Saçlarını geriye ittiğimde konuşmayı kesti. Elimi yanağından çekmeden sıcaklığının tadını çıkardım.

“Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?” diye mırıldandım. Başka şartlar altında servetimin yarısını kaybetme düşüncesi beni çıldırtırdı ama şu anda düşünebildiğim tek şey onu öpmeyi ne kadar çok istediğimdi. Ama bu gerçek bir öpücük olacaktı, işten yorgun bir şekilde gelip ona formaliteden verdiğim o basit öpücüklerden değil.

Kaçırdığım binlerce fırsatın pişmanlığı yeniden damarlarıma doldu.

Alessandra'nın yüzü anlık olarak yumuşasa da hemen eski halini aldı. “Evrakları gönderdiğime göre?”

Sesindeki hafif çatallanma olmasaydı ona inanabilirdim. Yine de verdiği cevap, keskin bir bıçağın etkisiyle içimde bir yara açmıştı.

Alessandra insanları incitmekten hoşlanan biri değildi ve bu savunmacı davranışları kalbini gerçekten kırdığımı gösteriyordu. Bunu bilmek de beni en çok üzen şeydi.

Bize varlıklı bir hayat inşa ederken en iyisini yaptığımı sa-

nıyordum ama yıllar içinde ikimizin “iyi hayat” anlayışı farklılaşmış gibi görünüyordu.

Böyle bir şeyi düzeltmek için kısa bir süre yeterli olmayacaktır.

Kai'nin sözleri zihnimde yankılanırken hoparlörlerden tanıdık bir şarkının sıcak ve tatlı notaları yükseldi.

Alessandra'yla aynı anda nefesimiz kesildi. Barın dışındaki tabela bugün Latin gecesi olacağını haber veriyordu ama tam şu anda bu şarkıyı çalmaları nasıl bir şanstı? Evet, kadere inanmıyordum ancak konu Alessandra'yla ben olunca...

“Dans et benimle.” Elimi yüzünden indirerek ona uzattım ama tutmadı. Beni reddetmesini beklesem de yine de canım yanmıştı. “Her şey farklı olsaydı bu gece nasıl olurdu?” diye sordum kısık sesle. “İkimiz de eskiden olduğumuz insanlar olsaydık?”

Yutkunuşu Alessandra'nın duygularına ihanet etti. “Yapma.”

“Lütfen.” Sesimi daha da alçalttım. “Eski zamanların hatırlarına.”

Etrafımızda süzülen notalar bizi bardan ayırıp geçmişe götürdü.

“Hadi, dans et benimle.” Alessandra yüzümü ekşitmem karşısında kahkaha attı. “Sadece bir kere. Korkma, erimezsın.”

“Bilemem,” dedim ama yine de uzattığı elini tuttum. Kendimi aptal durumuna düşürmekten nefret etsem de onun isteklerini hiç geri çeviremiyordum. “Bu şarkıyla nasıl dans edileceğini bilmiyorum.”

Brezilya'da son gecemizdi. Annesi ve kardeşi dışarı çıkmış, bizi evde yalnız bırakmışlardı. Açık pencerelerden giren esinti yaz kokusunu içeri taşıırken köşedeki eski plakçalardan bir kadının muhteşem sesi yükseliyordu.

“Merak etme, sana dün öğretmeye çalıştığım samba hare-

ketlerinden pek farkı yok." Alessandra beni oturma odasının ortasına çekti. "Ellerini buraya böyle koy..." Avuçlarımı kalçalarına yerleştirdi. "Beni bu şekilde tut..." Yanağını göğsüme yasladı ve pamuklu elbisesinin üzerinden kalçasını okşadığımda nefesi kesildi. "Ve yavaşça iki yana sallan," diye bitirdi fısıltıyla. Müziğin ritmine göre sallanırken çenemi başının üzerine koyup gözlerimi yumdum. Cebimi yakan küçük kadife kutuyu hissetmemeye çalıştım, şimdilik Alessandra'ya sarılmak benim için yeterliydi. Dokuz ay önceki ilk tanışmamızdan beri çok yol kat etmiştik ve ilk başta bunu istememiş olsam da yollarımızı kesiştirdiği için tüm yüce güçlere müteşekkir hissediyordum.

"Annem eskiden ne zaman yeni erkek arkadaş edinse bu şarkıyı çalardı." Alessandra kafasını kaldırdı. "Şimdiye dek çok fazla dinledim yani."

Ona inanıyordum. Alessandra yumuşak başlı ve gerçekçi biriyken eski süper model annesi kendine has bir dünyada yaşıyordu. Dün akşam yemeğine tüylerle kaplı bir mini elbise, pırlanta kolye ve dudaklarını boynundan asla ayırmayan rock yıldızı erkek arkadaşıyla gelmişti.

"Şarkıcının adı ne?" diye sordum.

"Marisa Monte." Yumuşacık, sıcacık gülümsemesini kemiklerimde hissettim. "Şarkının adı da 'Amor, I Love You'."

Bugünkü Alessandra gülümsemiyordu ama gözlerindeki nem bana az da olsa umut vermişti. Bir şey hissettiği sürece ilişkimizin kurtarılabildiğini düşünüyordum. Çünkü korktuğum şey nefreti değil, hissizliğiydi.

"Her şey daha farklı olsaydı buraya birlikte gelmiş olurduk," dedi. "Birlikte bir şeyler içerdik, birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatırdık ve trafikten yakınırdık. Etrafımızdaki

insanların hayatlarıyla ilgili hikâyeler uydurur, Noel süslerini çıkarmak için erken olup olmadığını tartışırdık. Normal bir çift olurduk ve..." Sesi çatallandı. "...mutlu olurduk."

Son kelimeleri söylerken sesinin titremesi kalbimi ikiye ayırdı. Çizdiği resim, her şeyin daha basit olduğu zamanlardaki halimizdi. Onunla tanıştığım zamanki gibi güçsüz ve fakir oğlan olmayı tekrar istemesem de âşık olduğu kişi olmayı çok istiyordum.

Bana eskiden olduğu gibi gülümsemesini, mutlulukla kahkaha atarak yanımda durmasını istiyordum.

Şu anki halime gelmek için çok uğraşmıştım ama bazı yanlarımı yok etmem anlamına gelse dahi *bizi* geri istiyordum.

"Tek bir dans." Uzun zamandır hiçbir şey için yalvarmamıştım ama şimdi yalvarıyordum. "Lütfen."

Şarkı sona erdi ve nostalji havası uçup gitti. Fakat Alessandra'nın cevabını beklerken bunları neredeyse fark etmedim.

O uzattığım elime bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Arkasını dönüp lanet kalbimi de alarak uzaklaşacağını düşünmeye başlamıştım ki, avucunu benimkine kaydırды.

Rahat bir nefes aldım.

Ürkmemesi için yavaş hareket etmeye özen göstererek onu kendime çektim. Tek bir şarkı. Tek bir dans. Tek şans.

"Birlikte bara gittiğimiz ilk akşamı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Kompozisyon dersini geçmiştim ve Crypt'te bir şeyler içerek bunu kutlamak istemiştik."

Alessandra başını iki yana salladı. "Nasıl unutabilirim? Neredeyse tutuklanacaktın."

İçeri girmemizin üzerinden beş dakika geçmemişti ki, sarhoş şerefsizin teki ona asılmıştı. Ne kadar söylesek de başımızdan ayrılmamış, hamleleri giderek daha da agresifleşmişti. En sonunda suratına bir yumruk geçirmiştım. O da aynı şekilde karşılık vermişti ve olay bara polislerin gelmesiyle sonlanmıştı.

“Buna değmişti ama,” dedim. “Umarım burnu bir daha asla eski haline dönmemiştir.”

Alessandra’nın tereddütlü gülüşü göğsümün içine sıcacık şeritler halinde süzüldü. Bu sesi ne kadar özlediğimi unutmuştum. Şimdi fark ediyordum ki, evden ayrılmadan önce de eskisi gibi gülmeyi bırakmıştı.

Eski günleri -ilk randevumuzu, mezuniyetimizi, New York’a ilk seyahatimizi- ona hatırlatırken Alessandra’nın vücudu gide- rek daha da gevşedi. O zamanlar geleceğimiz belirsizdi ama birlikte çok iyiydik. Şimdi yine o halimize dönebilirdik. Sadece zamana ihtiyacımız vardı.

Şarkı sona erince geri çekilmek istedi ama belindeki kolumu sıktım.

“Henüz değil,” dedim boğuk bir sesle. Gitmesine izin vermeye hazır değildim ama onu nasıl yanımda tutacağımı da bilemiyordum.

Dudakları titredikten sonra düz bir çizgi halini aldı. “Tek bir dans demiştin, unuttun mu?”

“Unutmadım.” Başımı eğerken zamanı geriye alma gücüm olmasını diliyordum. “Ama son bir isteğim daha var. Bir öpücük. Sadece bir tane.”

Gözlerini kapattı. “Dom...”

“Eski günlerimizin hatırına,” diye tekrar ettim. Kelimeler aramızdaki dar alanda parçalanıp gitmişti.

Soluklarının dengesiz ritmi benimkiyle uyuşuyordu. Bana cevap vermedi ama kollarımın arasından ayrılmaya da yeltenmedi.

Bunu kabullenme olarak algılayarak ona doğru eğildim ve geri çekilmesi için son bir şans tanıdım. Çekilmediğinde aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere değdirdim. Aslında öpücükten ziyade ufak bir

temas sayılırdı ama gömmek için çok uğraştığım tüm duyguları ortaya çıkarmıştı. Acı, hasret, pişmanlık, aşk. Hiç kimse bana bunları Alessandra gibi yoğun ve derin hissettiremezdi.

Neredeyse duyulmayacak kadar kısık zevk inlemesi kulaklarıma ulaştığında sahip olduğum son kontrolü de kaybettim ve öpücüğü derinleştirdim. Ağzım yılların verdiği rahatlıkla onun kine kenetlenirken elimi saçlarının arasına daldırdım. O omzuma tutunurken dilimle dudaklarını keşfe çıktım. Elmalı içkinin ve *Alessandra'nın* tadıyla kendimden geçmemem mümkün değildi. İki haftalık ayrılığın ardından onu öpmek eve geri dönmek gibiydi.

Her geçen saniye arzu daha da arttı ve kalm kurdeleler misali etrafımızı sardı. Benim tenim gerginleşirken onun nefes alışverişleri hırıltılı bir hal aldı. Neyse ki insan içinde olduğumuzu hatırlayacak kadar mantığım kalmıştı.

Bir şekilde ikimizi birden en yakındaki koridora götürmeyi başardım ve çalışanların tuvaletinin şaşırtıcı bir şekilde kilitli olmadığını görünce hemen içeri daldım. Oldukça hoş bir tuvalet olsa da altın rengi detayları ya da mermer zeminleri zar zor fark ediyordum. Tüm dikkatim Alessandra'nın kızarmış yanaklarında, aralanmış dudaklarında, onu tezgâha oturtup eteğini beline kadar çektiğim titreyen vücudundaydı.

Problemlerimizi bizden uzakta tutan narin kapağı kırmamak istercesine ikimiz de ağızımızı açmadık.

Yarın hâlâ sorunlarımız olacaktı ama bu akşam...

Bu akşam bize aitti.

Dudaklarını tekrar öptüm. Bu sefer onu olabildiğince içime çekme isteğiyle daha sert, daha çaresizdim. Ne kadar uzun zamandır birlikte olsak da, geçtiğimiz yıllarda kendimi ifade etmekte ne kadar kötü olsam da ona doyamıyordum. Asla da doyamayacaktım.

Bir elimi ensesine götürürken diğerini dantelli çamaşırına

doğru kaydırđım. Bu akşam ilk karşılaştığımız anda üzerinde olan gerginlik eriyip gitmişti. Uyluğuyla merkezi arasındaki hassas yere dokunduğumda boğazından karşı çıkar gibi bir ses yükseldi. “Şşt.” Boynuna öpücükler kondurup onu çıldırttığını bildiğim yerlerde özellikle oyalandım. Kulağının arkasındaki bölgeyi, boğazını, omzuyla boynu arasındaki boşluğu öptüm. “Biraz sabırlı ol.”

Alessandra’nın vücudunu avucumun içi gibi biliyor, her hareketimle dudaklarından küçük inlemelerin dökülmesini sağlıyordum. Külötünü kenara çekip başparmağımla klitorisini ovuşturduğumda inlemeleri biraz daha yükseldi.

Benim için sınırlıklam olduğunu gördüğümde hırlamamak için kendimi zor tuttum.

Tembel okşamalarla parmaklarımı üzerinde gezdirip ıslaklığının parmaklarıma aktığını hissettiğimde omurgam adeta alev aldı.

Yüzünü hayal kırıklığı ve şehvet karşıımı bir duygu kaplar-ken elime doğru kıvrandı. “Dom.” Dudaklarından soluksuz bir yakarış yükseldi. “*Lütfen.*”

Aletim acı verecek derecede sertleşmişti. Tanrım, dünyadaki hiçbir ses onun adımı söylemesi kadar güzel değildi.

Sonunda iki parmağıımı içine daldırdığımda boğazından bir çığlık yükseldi. Islaklığı sayesinde parmaklarımı eklem yerlerine kadar kolayca kabul ederken kalçasını bana doğru itti.

“Ah, Tanrım.” Omuzlarıma batan tırnakları canımı acıttı. “Dayanamı... bu... *siktir...*”

Parmaklarımla onu becerirken ağzından çıkan kelimeler hıçkırıklara karışarak anlaşılmaz bir hal aldı. İnlemeleri ve parmaklarımin merkezinde çıkardığı kaygan sesler tuvaleti doldurarak sert nefeslerimi bastırmıştı.

Kıvrımlarının benim için nasıl gerildiğini gördüğümde neredeyse kendimi kaybedecektim ama kontrolümü korudum. Çok

uzun zamandır kendime odaklanıyordum, artık ona odaklanma zamanıydı. Acı çeksem bile her anın tadını çıkarmalıydim.

Parmaklarımı hareket ettirip en hassas noktasına dokunmak için kıvırdığım sırada gözlerimi yüzünden ayırmadım ve parçalara ayrıldığı ana şahit oldum. Teni iyice kızardığında kafasını geriye attı ve parmaklarımın etrafında titreyerek kendini tutmadan haykırdı. O orgazm dalgaları arasında yüzerken avucumu klitorisine bastırdım ve titremeleri sonlanana dek elimi çekmedim.

Göğsüm şehvet ve hasretin yakıcı bir karışımıyla kavrulunca alnımı onunkine yasladım. Nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Öyle yoğun bir yakınlık anındaydık ki, fermuarımı zorlayan ereksiyonuma rağmen tutkum geri planda kalmıştı. Bir süre sonra, aksi için ne kadar çabalasam da seks bulutlarının dağılmasına engel olamadım.

Alessandra'yı yatağıma, evimize, *hayatımıza* geri istiyordum. O gittiğinden beri hayati önem arz eden bir şeyimi kaybetmiş gibiydim. Karıma nefes almaktan daha çok ihtiyacım varken o şekilde davranabildiğime inanamıyordum.

"Eve dön." Boğuk yakarışım dudaklarına çarpan bir fısıltıdan ibaretti.

Yüzünde çelişkili bir ifade olan Alessandra gözlerini yumdu. Belki de gerçekten yumuşayabilirdi. Omuzlarının gevşediğini, soluklarının ritminin hafifçe değiştiğini hissedebiliyordum. Fakat o bir cevap veremedi önce tiz bir telefon sesi içeriği doldurdu.

Siktir. Geri çekilip aramayı sonlandırdım. Yine o bilinmeyen numaraydı.

Beş saniyeden daha kısa bir süre sonra kafamı kaldırdığımda Alessandra'yı çoktan kaybettiğimi biliyordum. Panik keskin pençelerini göğsüme geçirdi. "Ale..."

"Yapamam." Sesi acı dolu olsa da kararlılığı belliydi.

Yapamam.

Hayatımı sayfalar dolusu kontratlarla ve karmaşık hesaplamalarla uğraşarak geçiriyordum ama bu kelimenin sahip olduğu nükleer bomba etkisi hiçbirinde yoktu.

Sonraki saniye uzadıkça uzadı, ardından Alessandra beni itip tezgâhtan aşağı atladi. Giysilerini düzeltirken ona bir şey söylemedim, gözlerime bile bakmadan giderken onu durdurmadım.

Yapamam. Bunun üzerine ne söylenebilirdi ki?

Kapı arkasından bir *klik* sesiyle kapandığında ancak kendime gelebildim.

“Lanet olsun!” Yumruğumu tezgâha indirdim. Hem mermerin hem de Alessandra’nın gidişinin etkisiyle hissettiğim çifte acı içimde patladı.

Sadece tek bir öpücük ve baş başa birkaç dakika için onu fazla zorlamıştım. Şimdi savunma duvarlarını daha fazla kuvvetlendirmesi riskiyle karşı karşıyaydım.

“*Buna değdi mi?*” diye fısıldadı kafamın içinde bir ses. “*Evet.*” Cevabı düşünmeden verdim. Çünkü Alessandra her şeye değerdi.

Ne kadar kısa olsa da onunla geçirdiğim her an kıymetliydi çünkü bir daha ne zaman bir araya gelebileceğimizi bilmiyordum.

Her kalp atışımla birlikte kafam zonklarken gözlerimi yumdum. Bok çukurundan farksız bir kasabaya mahkûm olduğum günlerden beri böylesine büyük bir belirsizlik hissetmemiştim. Bu histen nefret ediyordum. Hayatım üzerindeki kontrolümü bir daha kaybetmemek adına çok fazla zaman ve para harcamıştım. Buna rağmen Alessandra’nın tek bir kelimesi tüm çabalarımın pencereden uçup gitmesine yol açmıştı.

Migrenin en şiddetli sancılarının geçmesini bekledikten sonra sırtımı dikleştirdim. Tuvaletten çıktığımda acımasız bir kuvvetle duruşumu toparlamıştım ama zihnimdeki düşünceler

henüz susmadığı için dışarıda beni bekleyen gölgeyi fark etmedim.

Adam duvarda yaslandığı yerden ayrılıp ışığa çıktı. Neredeyse etraftan dolanıp gidecektim ama sonra yüzünü fark ettim ve Alessandra yüzünden içimde kopan fırtınalara bir de şok eklendi.

Hayır. Olamaz.

Keskin elmacıkkemikleri ışıpta parlıyordu. Simsiyah saçları tişörtü, pantolonu ve botlarına uyum sağlıyordu. Yıllar içinde oldukça değişmişti; pürüzsüz teninin yerini koyu renkli kirli sakal almış, ergenlikte incecik olan bedeni sert kaslara bürünmüştü.

Fakat gözleri hâlâ aynıydı. Koridorun loş ışığı altında parlayan yeşil küreciklerin derinliklerinde soğukluk ve alaycı bir keyif vardı.

Kanım kulaklarımda şiddetle atarken barın gürültüsünü duymaz oldum.

Yüzünde alay eden bir sırıtış belirdiğinde, karşımdakini aklımdaki kişiye sadece benzettiğimle ilgili tüm umutlarım yok oldu.

“Merhaba, kardeşim.”

Alessandra

Bir daha asla cin tonik ya da elmalı martini içmeyecektim. Gece biraz sarhoşken gayet iyi bir karar gibi gelmişti. Ama sabahın parlak ışıklarıyla birlikte, Dominic'le yaşadıklarımızı düşünmek kıpkırmızı kesilmeme neden oluyordu. Beni öpmesine izin verdiğime inanamıyordum. Öpücüğüne *karşılık verdiğime* inanamıyordum. O kadar yer arasında beni bir bar tuvaletine götürüp, şimdi bile düşünürken ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olan bir orgazm yaşatmasına müsaade ettiğime inanamıyordum.

Kahvenin demlenmesini beklerken inleyerek alnımı dolaba vurdum. Tanrıya şükür ki Sloane hâlâ Avrupa'daydı, yoksa bir şeyler olduğunu hemen anlardı. Kadın tazı gibi koku alıyordu.

Her şey farklı olsaydı bu gece nasıl olurdu? Bir öpücük. Sadece bir tane.

Şşt. Biraz sabırlı ol.

Dominic'in beni öpen, okşayan, keşfeden, sadece onun yapabileceği şekilde beni uçuruma sürükleyen dudaklarının ve ellerinin hatırasıyla tenim yandı. Yıllar içinde yaşadığımız pek çok sorun olsa da fiziksel çekim hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı. En kötü günlerimizde bile seks hep mükemmeldi.

"En azından onunla eve gitmedin," diye mırıldandım kendi kendime.

Gerçi gitmenin eşiğine gelmiştim. Alkol ve şehvet karar verme yetimi elimden almıştı. Dominic'in karakterine aykırı kırılganlığıysa neredeyse bardağı taşıran son damla olacaktı.

Neyse ki telefonu çaldı. Çok şükür orada bir yerde beni

gözeten biri vardı çünkü birkaç güzel söze ve keyifli -tamam, muhteşem- bir orgazma kanıp koşa koşa partnerine dönen insanlardan olmak istemiyordum.

Dün gece bir hataydı. Bir daha asla yaşanmayacak bir hataydı. Özellikle de bir gün *mutlaka* gerçekleşecek olan boşanmamızın arifesinde...

Kahve demlenince kendime bir fincan doldurdum. Dün gece olanlar için alkolü ne kadar suçlarsam suçlayayım, bir yanımda Dominic'le eve dönmek istediğimi inkâr edemezdin. Yine de bunu söyleyen sesi duymazdan geldim.

Hafta ortasıydık. Tamamlamam gereken siparişlerim, ödemem gereken faturalarım, ilgilenmem gereken bir işletmem vardı. Kötü kararlarımı kafamda evirip çevirip pişman olmanın vakti *değildi*.

Hızlıca kahvaltımı yapıp kendime bir fincan kahve daha doldurduktan sonra çalışma masama oturdum.

Dominic'i ve boşanmayı düşünmek yoktu. Şimdi işe odaklanmalıydım.

Neyse ki sabah boyunca beni meşgul edecek bir sürü e-posta ve birkaç toplantım vardı. Geçen sene lojistik ve müşteri hizmetleri için tuttuğum iki asistandan biriyle görüntülü görüşmemi sonlandırdığım sırada telefonum çaldı.

"Efendim?" Kimin aradığına bakmadan telefonu açtım. Çünkü karısının vajinasına benzeyecek şekilde preslenmiş bir çiçek tablosu sipariş etmek isteyen müşterinin notu dikkatimi dağıtmıştı. Tuhaf olan şeydi ki, şimdiye dek aldığım en acayip istek bu değildi.

"Merhaba. Alessandra Ferreira'yla mı görüşüyorum?" Hatın diğer ucundaki kalın bir erkek sesiydi.

Çiçekler ve vajinalarla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Kalbim hızlanırken sırtımı dikleştirdim. Son günlerde kızlık soyadımı sadece bir yerde kullanmıştım. “Benim, buyurun.”

“Ben Aiden Clarke. D n bıraktığınız mesaj için aramıştım. NoMad’daki d kk nla ilgileniyorsunuz sanırım.”

“Evet.” Sesim utanç verici şekilde tiz çıkınca bo azımı temizleyip tekrar denedim. “Yani evet, ilgileniyorum.”

Dürüst olmak gerekirse, o arayana kadar dükkân aklımda bile değildi. D n iyi bir fikir gibi gelmişti ama ben fiziksel bir mağaza açmakla ilgili *ne* bilirdim ki? Gerçi internet üzerinden iş yürütmeyi de bilmiyordum, yani körlemesine dalmaya alışkındım.

Hem peşinden koşulmayan hayaller nasıl gerçekleşebilirdi?

Aiden beni dükkân hakkında kısaca bilgilendirdikten sonra gün içinde buluşup içeriye göstermeyi teklif edince tereddütsüz kabul ettim. Risk olmazsa ödül de olmazdı.

Telefonu kapatıp işlerimin geri kalanını hızlıca tamamlayarak   le yemeğinden sonra dükkâna gittim. Bugün aşırı kahve t ketmiştim ve yolda gelirken hız yapan bir taksi tarafından neredeyse ezilmenin ardından soluk solu aydım.

New York emlak ılarının imzası olan yepyeni bir takım elbise ve profesyonelce beyazlatılmış dişler arayarak etrafıma bakındım. Fakat kaldırımında ekose g mle i ve kot pantolonluyla oduncu görünüşlü bir adam vardı.

“Alessandra? Ben Aiden,” diye seslendi. “Gelebilmene sevindim. Görüşmeyi bugüne sıkıştırmak zorunda kaldığım için kusura bakma. Yarın iş seyahatine  ıkaca ım, ne zaman dönerim bilmiyorum.”

“ nemli değil.” şaşkınlığımı saklamaya çalıştım. Adam beklediğimden daha genç ve yakışıklıydı. En fazla otuzlarının sonundaydı ve koyu kahverengi saçları, düzgünce tıraş edilmiş bir sakalı vardı. Günlük kıyafeti ve arkadaşça tavırları da bu kombinasyona eklenince emlak şirketi sahibi olmaktan çok en

yakın barda herkese içki sipariş edebilecek biri gibi görünüyordu. “Aramama çabuk döndüğün için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Aramalara dönme konusunda takıntılıyım diyebilirim.” Sırıtırken gözlerinin kenarları kınıştı. “En yakın arkadaşşıma göre, hâlâ bekâr olmamın nedeni bu. Aramadan önce üç gün bekleme kuralına asla uyamıyorum.”

Güldüm. “Zaten çok aptalca bir kural.”

Bir an için, ilişki durumunu bu kadar erken gündeme getirerek bana bir mesaj vermeye çalışıp çalışmadığını merak etsem de bu düşünceyi hemen zihnimin gerilerine ittim. Daha yeni tanışmıştık ve beni gören her erkeğin anında beğeneceğini düşünecek kadar narsist değildim.

Aiden tur sırasında flörtöz davranışlarda bulunmayınca sadece dostane davrandığına karar verdim.

Küçük bir dükkân olduğu için tur çabuk bitti. Ana alana ek olarak içeride ofis ya da depo amacıyla kullanılabilecek bir oda ve bir tuvalet bulunuyordu. Aiden takdir edilesi şekilde, tadilat gerektiren kısımlar konusunda açık davranmış ve işimi açıkladığımda beni dikkatle dinlemişti.

Turun sonunda, “Kira ne kadar?” diye sordum. Bunu muhtemelen en başta sormalıydım ama açık tuğla duvarlar ve doğal ışık karşısında büyülenince detayları unutuvermişim.

Aiden ücreti söylediğinde hafifçe irkilmeden edemedim. Evet, *kesinlikle* en önce bunu sormalıydım. İşletmemin mevcut kârıyla bu kirayı karşılamam mümkün değildi ve Dominic’le ortak hesabımızı kullanarak boşanma işlerini karıştırmak istemiyordum.

“Dürüst olacağım. Şehirde birkaç mülküm var ama burası favorim.” Aiden parmak eklemlerini duvara sürttü. “Onarılması gerek ama kesinlikle etkileyici bir yer.”

Ona katılmasaydım ikna edici konuşmaya çalışan bir emlakçı olduğunu düşünürdüm. “Burası senin mülkün mü yani?”

“Evet. Zamanında mülkler ucuzken babam bir iki yer satın almış. Sonrasında ben de birkaç ekleme yaptım.” Yeniden gülümsedi. Şehirli mülk sahipleri genelde nazik *olmazdı* ve karşımdaki bu adamın milyonlarca dolarlık mülke sahip olduğunu aklım bir türlü almıyordu. “Burası boş kalan tek yerimiz. Eskiden pastaneydi ama sahipleri birkaç ay önce emekli oldu, sonrasında da yeni birileri gelmedi. Kiracılarımla aktif olarak ilgilenmeyi severim, herhangi bir sorun çıkarsa günün her saati beni arayabileceklerini bilirler. Bu yüzden de anlaşılabileceğim kişileri seçmeye özen gösteririm.”

Kahretsin. Süper konum, iyi bir dükkân sahibi ve tuğla duvarlar... Burası muhteşem bir yerdi ama keşke kirası bu kadar yüksek olmasaydı.

“Ne güzel.” Boğazımdaki hayal kırıklığını yutmaya çalıştım. “Dürüst olacağım, burayı gerçekten çok sevdim ama kirasını maalesef karşılayamam. Buraya kadar gelmeden önce sormam gerekirdi, bunu biliyorum.” Güneşin doldurduğu ana alana baktım. “Zamanını harcadığım için özür dilerim.”

“Zamanımı harcamadın. Bir zambak türünü diğerinden ayıramayan biri olsam da yapmak istediğin iş beni etkiledi.” Aiden beni inceledi. “Avukatın var mı? Varsa onunla konuşup uzlaşmaya varmak isterim.”

Aile hukukuyla ilgilenen Cole’un sayılmayacağını düşünüyordum. “Hayır,” diye itiraf ettim.

Aiden kaşlarını çattı. Muhtemelen saçmaladığımı düşünüyordu, bu yüzden onu suçlayamazdım. İnsanlar böyle dönüm noktaları için *plan yapardı*. Bense günün birinde önünden geçtiğim dükkânı birdenbire kiralamaya karar vermiştim.

Tenim ısınmaya başladı.

“Peki şöyle yapsak?” dedi sonunda Aiden. “Tadilat ve bakım masraflarının bir kısmını ödemeyi ve daha uzun süreli sözleşme

imzalamayı kabul edersen senden üç ay kira almam. Mağazanı sıfırdan kurarken sana yardımcı olur.”

Gözlerimi hızla onunkilere çevirdim. “Bunu neden yaparsın?” Şaşkınlık nezaketi alıp götürmüştü ve sorumu filtreden geçirmeye vakit bulamamıştım.

“Kiralara her yerde çok pahalı. Ben de gereğinden fazla potansiyel kiracıyla görüşmemeyi tercih ederim,” dedi Aiden. “Dediğim gibi, anlaşılabileceğim insanlarla çalışmak istiyorum ve seninle yeni tanışmış olsak da böyle biri olduğunu görebiliyorum. Kiranı zamanında öder, dükkânı bakımlı tutarsan sorunsuzca anlaşırız bence.”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Bir şey gerçek olamayacak kadar güzelse, bu gerçek olmadığı anlamına gelirdi. Şu anda ihtiyacım olan son şey sahtekâr bir emlakçı tarafından kandırılmaktı.

Aiden tereddüdümü sezmiş olmalıydı. “Çok hızlı gittiğimizin farkındayım,” diye ekledi. “Ama şehirde iyi kiracılar bulmak çok zor. Böyle biriyle karşılaşınca gitmesine izin vermek istemiyorum. Sana değiştirilmiş şartlarıyla kira sözleşmesini gönderirim, istersen bir avukata gösterirsin. Hemen karar vermek zorunda değilsin ama önümüzdeki iki hafta içinde cevap almayı çok isterim.” Elini uzattı. “Anlaştık mı?”

Sözleri bana gayet mantıklı gelmişti. Dominic’in avukatlarına ulaşmak istemiyordum ama arkadaşlarımdan birinin bana yardımcı olacağından emindim.

Aiden’in elini sıkarken içimde gerginlik ve heyecan kelekleri uçuşuyordu. “Anlaştık.”

Akşam Le Boudoir’a girerken, “Seni yatağa atmak istiyor,” dedi Isabella. “*New York*’ta hiçbir mülk sahibi, başka bir niyeti yoksa *bu kadar* nazik davranmaz.”

“Hayır, öyle bir şey yok. Benden üç ay kira istememesinin işle ilgili nedenleri var.” NoMad’den döndükten sonra araştırma yapmış, mülk sahiplerinin genelde böyle anlaşmalar yaparak “avantaj” sağladıklarını okumuştum.

“Tamam ama bunu sen sormadan teklif etmesi...” Isabella tek kaşını kaldırdı. “...oldukça şüpheli.”

“Katılıyorum.” Vivian kabarık sahte kürkünü çıkarıp vestiyer görevlisine teslim etti. “Özellikle de yaşı sana yakın ve bekârsa. Parmağında yüzük görmedin, değil mi?”

Restorana doğru yürürken arkadaşlarıma dün Aiden’la olanları anlatmıştım ama şimdi buna pişman olmaya başlıyordum. Aramızda olmayan tek kişi, hâlâ Avrupa’da olan Sloane’du. “Saçmalıyorsunuz,” dedim. “Herkesin art niyeti yoktur. Ayrıca daha evrakları göndermedi bile. Sözleşmeyi bir avukata göstermeden net karar vermeyeceğim.”

Bizi dinlemiyormuş gibi görünmek için ellerinden geleni yapan Dante ve Kai’ye hızlı bir bakış attım. Restorana yürürken bizden birkaç adım geride kalmışlardı ama her şeyi duyduklarına emindim. Dominic’le iyi arkadaş oldukları düşünülürse, bu konuşma benim için olduğu kadar onlar için de tuhaftı.

Restorandaki diğer konuklar selamlaşmaya ve sohbete gelince neyse ki arkadaşlarımdan Aiden’la ilgili mantıksız varsayımları da son buldu.

Le Boudoir, Laurent Restoranlar Grubu’nun en yeni cevheriydi. Manhattan’ın elit tabakasının çoğu ön açılışa davet edilmişti. Aslında son birkaç haftadır sosyal etkinliklerden olabildiğince uzak duruyordum çünkü Dominic’le ilgili kaçınılmaz sorularla yüzleşip herkesten daha dedikoducu olan zengin aylaklara malzeme vermek istemiyordum. Fakat arkadaşlarım bu akşam bir istisna yapmam için beni ikna etmişlerdi. Sebastian Laurent’ın ev sahipliği yaptığı bu küçük etkinliğe Dominic’in katılma ihtimali yoktu çünkü Dante’nin söylediğine göre şu anda Londra uçağında olması gerekiyordu.

Tabii bu *net bilgi* değildi.

Ana yemek salonuna adım attım, bar tarafında tanıdık koyu sarı saçlar gözüme çarpınca kalbim şiddetle atmaya başladı. Onu aramama gerek bile kalmamıştı, varlığı yerçekiminden farksızdı. İstesem de istemesem de beni etkiliyordu.

“Londra’ya gideceğini söylemiştin,” diye fısıldadı Vivian kocasına sert bir bakış atarak.

“Londra’ya gitmesi *gerektiğini* söyledim,” diye düzeltti Dante. “Görünüşe bakılırsa, planlarında değişiklik olmuş.”

Konuşmalarının geri kalanını duymadım. Sebastian’la muhabbet eden Dominic kafasını kaldırdığında diğer her şey -müzik, konuklar, ikram tepsileriyle dolaşan garsonlar- sustu. Bakışlarımız çarpışınca etkisi neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu.

Kalp atışlarım yavaşlayıp acı verici bir ritim yakaladı. On yıl boyunca evliydik ama onu ilk defa görüyormuş gibiydim.

“Sen Dominic olmalısın. Ben Alessandra. Fakat arkadaşlarım bana Ále der.” Gülümseyerek hissettiğim çekimi saklamaya çalıştım.

Dik bakışları ve soğuk bir ifadesi olsa da Dominic insanı hayrete düşürecek bir yakışıklılığa sahipti. Fakat keskin kemik yapısına ve kaslı vücuduna rağmen onda kalbimi sızlatan bir şey vardı.

Gözlerinin ardında saklanan şüpheyi görmüştüm. Etrafındaki insanlar tarafından defalarca hayal kırıklığına uğratılmış birinin şüphesiydi bu. Kardeşim de kendi çevresini bulana dek seneler boyu omzunda buna benzer bir yüklerle yaşamıştı. Belki de bu yüzden, henüz tanışmamış olsak bile Dominic’e karşı şefkat hissetmiştim. Tedbirli hali bana, dışarıdan mesafeli ve anlayışsız görünse de aslında hep temkinli olan Marcelo’yu anımsatmıştı.

“Merhaba, Alessandra.” Dominic’in tam adımı vurgulayarak söylemesi, duvarlarını yıkmamanın zor olacağını işaretliydi. Neyse ki ben meydan okumalara bayılırdım.

Fakat karşıma oturduğunda ve kot pantolonu bacağıma hafifçe değdiğinde midemde oluşan kıpırtılar, çoktan kendimi kaptırmış olabileceğimi gösteriyordu.

Bugünkü Dominic güçlükle yutkundu. Artık dikkati Sebastian'da değildi. Gözlerimi kaçırmak, varlığından etkilenmemişim ve her şey yolundaymış gibi davranmak istedim ama bakışları beni olduğum yere sabitlemişti.

Üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum. İnsanlarla dolu bir odada olsak da gözlerimin hemen onu bulmasından, ne kadar denesem de onu düşünmeyi kesememekten nefret ediyordum. En çok da kalbimi ne kadar kırdığı fark etmeksizin bir parçamın hep ona ait olmasından ve ondan nefret edememekten nefret ediyordum.

Aşına olduğum bir sancı kaburgamı sardı.

Dominic bana doğru gelecekmiş gibi hareketlendi ama o sırada biri yan tarafıma çarparak nihayet gözlerimin bardan ayrılmasını sağladı. Demirden bir el dirseğimi tutup beni doğrulttu. "Kusura bakmayın."

Kısık, soğuk ses bana ipeğe sarılmış bir jileti hatırlattı.

"Önemli..." Kafamı kaldırdığımda cümlem boğazıma tıkanmıştı.

Yeşil gözleri, solgun teni ve şimdiye dek hiç görmediğim kadar keskin bir çene hattı olan aşırı yakışıklı bir adam karşımda duruyordu. Ancak yakışıklılığına rağmen ondaki bir şey anında beni telaşlandırmıştı.

Elini kolumdan çekip soğuk gözlerine ulaşmayan bir özür tebessümüyle bana baktı.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken adam kalabalığa karışıp beni o garip, kötü hisle baş başa bıraktı.

Bakışlarımı yeniden bara çevirip de aradığımı orada bulamayınca kötü his daha fazla yoğunlaştı. Dominic sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Dominic

“Sen burada ne halt ediyorsun?” Roman’ı karanlık koridorun duvarına yapıştırırken kelimelerimden zehir akıyordu.

Geçen akşam onunla karşılaşmam tesadüf olabilirdi ama böyle arka arkaya olmasında kesinlikle bir sorun vardı. Zaten Roman işin içindeyse tesadüf oradan kaçardı.

Barda onunla karşılaştıktan sonra eve gitmiş, geçmişte de çalıştığım bir özel dedektifle temas kurmuştum. Fakat henüz bilgi vermek için beni geri aramamıştı. Aslında bu endişe verici bir şeydi çünkü genelde yirmi dört saat içinde rapor verirdi. Anlaşılan o ki, Roman izlerini örtme konusunda iyi iş çıkarmıştı.

Eğer biri izlerini örtmek için elinden geleni yapıyorsa, bu durum saklayacağı bir şey olduğu anlamına gelirdi.

Düşmanca konuşmamdan etkilenmemiş gibi, “Sen ve *güzel* karın gibi restoran açılışına katıldım,” dedi rahat bir şekilde. “Düğün davetiyem postada kaybolmuş olmalı. Ama kız gerçekten güzelmiş. Gözlerini ondan alamamanı anlıyorum.”

Buz gibi korku iğneleri omurgama battı, ardından bunu içimde fokurdayan öfke takip etti. “Eğer onun saçının tek bir teline bile dokunursan, dünyanın neresinde olursan ol seni bulur ve ölmek için yalvarana dek işkence ederim,” dedim kısık sesle. Kolumu boğazına iyice bastırdım ama gözünü bile kırpmadı. Ama yeşil buzları andıran gözlerinde bir şey belirip anında kaybolmuştu.

“Bunca yıl boyunca beni bulamadın. En sonunda dibine kadar gelmek zorunda kaldım.”

“Çünkü seni aramıyordum.”

“Evet. İmparatorluğunu kurmakla fazlasıyla meşgul olduğun için sevgili kardeşin aklına bile gelmedi.” Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Paranın tadı nasıl, Dom? Hep hayal ettiğin kadar güzel mi?”

Kahrolasıca şey: Kısık bir küfürle onu bıraktım ama yemek odasıyla arasında engel oluşturmaya devam ettim. “Tekrar soruyorum. Burada ne halt ediyorsun ve Sebastian’ı hangi cehennemden tanıyorsun?”

Alessandra’ya çarptıktan sonra tuvaletlere ilerleyince peşinden koşmuştum. Barda karşılaştığımızda nerelerde olduğu, beni nasıl bulduğu ve on senelik sessizlikten sonra neden ortaya çıktığıyla ilgili sorularımı cevapsız bırakıp gitmişti.

“Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin.” Roman ceketini düzeltti. Açılışa uygun giyinmişti ama tasarımcı giysileriyle bile belalı havası üstündeydi. “Whittlesburg’dan çok uzaktayız.”

Çenemi sıktım. Roman’ın varlığı ve kasabamızdan bahsetmesi, gömülü kalmasını tercih ettiğim anıları hatırlatmıştı.

“Bir gün ikimiz de buradan kurtulacağız.” Roman’ın gözleri, on dört yaşından büyük birine ait olması gereken sert bir kararlılıkla parladı. Yüzünde, koruyucu annemizin vurduğu yerde koyu renkli bir leke belirmişti. “Kurtulduğumuzda da herkese bedel ödeteceğiz.”

Roman dördüncü koruyucu ailemin evindeki üvey kardeşimdi. Benden sadece bir yaş küçüktü ve o bok çukurunda benim için müttefike en yakın kişiydi. Ta ki lise üçteyken yanlış çevreye karışıp kundaklama suçuyla ıslahevine gönderilene kadar. Onun için yalancı şahitlik yapmayı reddetmiştim çünkü Thayer’a kabul mektubum yeni gelmişti. Başka birinin suçları yüzünden geleceğimi riske atamazdım. O günden sonra ondan hiç haber almamıştım.

“Merak etme. Kıymetli karına dokunmayacağım. Yapmamam gerekse de sadece merhaba demek istemiştım.” Az önce gözlerinde beliren duygu yine hızlıca gelip gitti. “İnsanların seni bulmasını istemiyorsan *Wall Street Journal*’a ya da cemiyet gazetelerine fotoğraflarının basılmasını engellemelisin.” Roman bana sũrtũnerek geçti. “Şimdi izin verirsen, davete geri dönmeliyim.”

Koridorun ucuna vardığında arkasından seslendim.

“Umarım yine başım belaya sokmamışsındır.” Onu umursamamalıydım. Bağlarımız seneler önce kopmuştu ama onu Ohio’da bıraktığım için bir yanımda hâlâ suçluluk duyuyordu. İkimiz de kendi seçimlerimizi yapmış olsak da bir zamanlar sahip olduğum tek aile oydu.

Roman durdu. Bedeni öyle hareketsizdi ki, restoran ışıklarında bir heykel gibi görünüyordu.

“Önemsiyormuş gibi davranma,” dedi. “Sana uymuyor.”

Yemeğin ilk yarısı olaysız geçti ama yediklerimin tadını pek alamadım. Hem masanın bir ucunda oturan Alessandra hem de diğer ucunda oturan Roman yüzünden dikkatim dağınıktı.

Roman’ın bir şeylerin peşinde olduğuna emindim. Sebastian onu şahsen tanımadığını söylediğinde şüphelerim daha da güçlenmişti. Söylediğine göre, Roman’a davetiyeyi gönderen kişi ekibinden biriydi.

Alessandra ise yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu ama fark etmediğimi düşündüğũ zamanlarda onu bana bakarken yakalıyordum. Aslında bu kendimi iyi hissetmemi sağlamalıydı. Fakat aramızdaki gerginliğı sezebileceğinden ve bundan faydalanabileceğinden emin olduğum Roman’ın yakınlarımızda olduğunu bilmek, masadan kalkıp Alessandra’yı da alarak buradan gitmek istememe neden oluyordu.

“Gözlerini dikmeyi kes,” dedi Dante bana bakmadan. “O sert bakışlar çok şey belli ediyor.”

“Konuşana bak.” Dante Russo, ona kafa tutan insanlara gösterdiği gaddarlıkla tanınırdı. Sicilinde kırk kemikler, komalar ve daha beter şeyler vardı.

Yine de gözlerimi Vivian ve Isabella'yla gülüşen Alessandra'dan ayırdım. Barda olanları konuşmak istiyordum ama önce onu yalnız yakalamam gerekiyordu. Bu akşam sadece onu görmeye gelmiş olsam da koruma gibi etrafını saran arkadaşları yüzünden yanına yaklaşamıyordum. Belki de...

Sohbet uğultuları yüksek bir takırtıyla bölündü ve bunu bir boğulma sesi takip etti. Ardından ses birdenbire kesildi ve yemek salonu sessizliğe gömüldü.

Kafamı az önceki gürültünün geldiği yere çevirdiğimde konuklardan birinin yüzünün tabağına düştüğünü gördüm. Mavi takım elbisesi, gümüş saçları vardı. Orion Bankası'nın CEO'su Martin Wellgrew.

Sebastian anında sandalyesinden fırladı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sohbet ediyorduk, sonra birden... bayıldı," diye kekeleydi Martin'in yanındaki kadın. "İyi mi? Hiç hareket etmiyor. Aman Tanrım... Yoksa..."

Sebastian, Martin'in nabzını ölçerken yere iğne düşse sesi duyulacak gibiydi. Dişlerinin arasından keskin bir nefes yükseldiğinde ne diyeceğini hemen anladım.

"Ölmüş."

Şaşkınlığın neden olduğu anlık sessizlikten sonra restoranda bir kaos patlak verdi. Konukların yarısı kapıya koştu, diğer yarısı ise Martin'in ölümüne yediği bir şeyin sebep olduğunu düşünerek tuvaletlere ilerledi. Herkes telaşla birbirine çarptığı için bu koşuşturmanın arasında arkadaşlarımı kaybettim. Fakat aklımdaki kişi başkaydı.

Alessandra.

Kalabalığı iterek ilerlerken kalbim çıkacak gibiydi. Tanıdık bir vızıltı, odada yükselen isteriyi bastırdı. Martin'e ne olduğunu bilmiyordum ama iyi olduğundan emin olmak için Alessandra'yı görmeliydim. Canı yanmış, bir yerine bir şey olmuş, hatta bayılmış olabilirdi.

Kafamın içindeki vızıltı giderek yükseldi.

Siktir. Burası neden bu kadar sıcaktı?

Kırmızı elbise ve kahverengi saçlar ararken avuçlarım ter içinde kalmıştı. *Hadi, bebeğim. Neredesin?*

Restoran küçük olsa da her şey o kadar karmaşıktı ki, aradığını bulmak imkânsız gibiydi.

Siyah saçlar. Siyah elbiseler. Gri saçlar. Lacivert takım elbiseler. Konukların klasik renkleri birbirine girmişti. Biri bana çarpınca neredeyse onu üstümden itecektim ama sonra tanıdık mavi-gri gözlerini gördüm.

Rahat bir nefes aldım. *O iyi.*

Uzun bir saniye boyunca birbirimize baktık. Göğüslerimiz adrenaline inip kalkıyordu. Ardından başka bir konuk bize çarparak tekrar hareketlenmemizi sağladı.

Bileğini tutup onu çıkışa çektiğimde Alessandra karşı koymadı. Polis çoktan gelmişti ama kimse bizi durduramadan bir taksiye atladık. Martin'in ölümü hakkında tüm konukları sorgulayacaklarından emindim ama şu anda orada kalıp endişeli tanık rolünü oynamayı hiç istemiyordum.

Ben şoföre çatı katı dairemizin adresini verirken Alessandra sessiz kaldı. Olanlardan çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Yıllar içinde pek çok sosyal etkinliğe katılmış-tım ama hiçbir konuklardan birinin ölümüyle sonuçlanmamıştı.

Gerçi hiçbirinde Roman konuk değildi.

Martin'in öldüğü andan beri onu görmemiştim. Ne tuvaletlere koşanların arasında ne de dışarıda gözüme çarpmıştı.

Midemde sıkı bir düğüm oluştu. DBG Bank'ın soruşturmasını Martin'in ölümünün takip etmesiyle birlikte bankacılık endüstrisindeki şüpheli olaylara bir yenisi eklenmişti. Roman'ın birden ortaya çıkmasının tüm bunlarla ne alakası olduğunu bilmiyordum ama büyük resmin bir parçası olduğundan emindim. Bunu içimde hissediyordum.

Taksi apartmanımızın önüne yanaşırken, “Eh,” dedi Alessandra. O gittiğinden beri bana ev gibi gelmese de burayı hâlâ bizim olarak görüyordum. “Bu yemeğin anılarıma kazınacağı kesin.”

Endişelerime rağmen dudaklarımın küçük bir gülümsemeye kıvrıldığını hissettim. Bu küçük esprilerini çok özlemiştim. Ona âşık olmamın pek çok sebebinden biri espri anlayışıydı ama yıllar içinde yok olduğunu fark etmemiştim.

“Sebastian’ı bir kâbus bekliyor,” dedim anlık gülümsemem solarken. Hayattayken el altından işler yürüten, yozlaşmış bir adam olan Martin’in hayranı değildim. Bu yüzden ölümüne üzüldüğümü söyleyemezdim. Ancak ölümün gerçekleşme şekli ve zamanı, insanların üzerinde devasa bir etki oluşturunca.

“Orası kesin.” Alessandra koltuğun kenarını sıkıca tuttu. “Aman Tanrım. Biri öldü. Hemen karşımda oturan biri... öldü.”

Nefes alış verişleri sıklaştı. *Siktir.*

Taksiciye hızlıca ödeme yapıp Alessandra’yı apartmana yönlendirdim ve tekrar şoka girmesine izin vermeden çatı katına çıkardım.

“Muhtemelen alerjik reaksiyondur.” Bundan şüpheliydim ama onun daha iyi hissetmesini sağlayacaksa yalan söyleyebilirdim. “Zamanlaması kötüydü ama böyle şeyler bazen olabiliyor. Elinden bir şey gelmezdi.” Eve girdiğimizde omuzlarına bir battaniye sarıp ona bir fincan çay hazırladım. Çalışanların mesaisi bittiği için oturma odası sessizdi.

“Fazla tepki verdiğimi düşünüyor olmalısın.” Fincanın içine bakarken yüz ifadesi anlaşılmazdı. Haftalardır ilk kez eve gelmekle ilgili ne hissediyorsa belli etmiyordu.

Duygular boğazımda düğümlendi. “Hayır. Birinin bu dünyadan göçmesini izlemek travmatik bir şey.”

Alessandra’nın kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Dünyadan göçmek mi?”

“Bana göre *ölmek* kelimesinden daha iyi.” Ağzımı ovuştur-
dum. “Öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz.” Yumuşak gülüşü odayı ısıttı. Bakışlarımız
birbirini bulurken ve aramıza tekrar sessizlik çökerken gülüm-
sesi yavaşça soldu. Bu seferki sessizliğimiz anılarla ve piş-
manlıkla, belki biraz da umutla doluydu.

“Bir şey itiraf edeceğim.” Sesi neredeyse duyulmayacak
kadar kısıktı. “Restoranda kaos çıkıp da herkes koşuşturmaya
başladığında, bunu istemesem de ilk seni aradım.”

Kalbim nihayet yeniden hayat bulmuş gibi atmaya başladı.

“Bunu duymak güzel,” dedim alçak sesle. “Çünkü benim ilk
aradığım kişi de sendin.”

Dile getirilmemiş diğer kelimeler, tutuşmaktan bir adım
uzaklıktaydı.

Alessandra’nın gözleri karardığında o kıvılcım ortaya çık-
tı ve duygu alevleri havayı sararak çekingenlikleri de mantıklı
düşünceleri de yakıp kül etti. Geride kalan tek şey, yoksunluk-
tan ölmeden önce onuöpme isteğimdi.

Niyetimi yüzümden okumuş olmalıydı ki, nefes alış veriş-
leri kesik kesik bir hal aldı. Dudakları aralandığında ihtiyacım
olan daveti almış oldum.

Bir an kanepenin iki ucunda otururken sonraki an ağzım
onunkinin üzerindeydi. Bedenlerimiz çarpıştı ve uzun süredir
içimizde biriken hasretin ve şiddetli adrenalinin etkisiyle uzuv-
larımız birbirine dolanmış halde asansöre ilerledik. Neyse ki
dairede asansör vardı çünkü bu durumda bir yerimiz yaralan-
madan merdivenden çıkmamız mümkün değildi. Kanım alev
almışken ve Alessandra ruhumu parçalayan bir çaresizlikle saç-
larıma tutunurken onu yukarı çıkaramazdım.

Bir şekilde, tek parça halinde yatak odasına ulaşmayı başar-
dık. Kapıyı tekmeleyerek arkamdan kapatır kapatmaz giysileri-
miz zeminle buluştu.

Elbise. Ayakkabılar. Gömlek. İç çamaşırları.

Ardımızda bunlardan bir yol bırakarak yatağa düştük. Alessandra'nın boynuna ve göğsüne öpücükler kondururken parmaklarımı bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru kaydırdım.

Çok ıslaktı. Mükemmeldi. Bana aitti.

Dudaklarımı meme ucuna kapatıp yalamaya ve emmeye başladığımda Alessandra küçük bir inleme koyuverdi ve saçlarımı acıtacak kadar çok çekti.

"Lütfen," dedi nefes nefese. Daha fazlası için elime sürtünyordu. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Neyin daha fazlasına?" Dişlerimi meme ucuna sürttüm, ardından tembelce yaladım. Bir elim kıvranan kalçasını hareketsiz tutmaya çalışırken diğeri klitorisiyle oynuyor, onu çıldırtan noktalara temas ediyordu. "Ne istediğini söyle, *amor*."

"İstediğim... *Tanrım*." Ben bedenindeki seyahatimi sürdürürken elleri çarşafı sıktı. Dudaklarımı göğüslerinin arasından karnına, oradan da kasıklarına doğru kaydırdım. Klitorisine yaklaştıkça teni daha fazla yanmaya ve minik titreşimler vücudunu esir almaya başladı.

Uyluklarına yaklaşmışken durup kızarmış yüzünün ve buğulu gözlerinin tadını çıkardım.

"Sana bir soru sordum," dedim sakince. Sonra bir parmağımı içine daldırıp haykırmasını sağladım. "Ne istediğini söylemezsen bütün gece buna devam ederim."

"Seni içimde istiyorum," dedi soluk soluğa. İç kasları ihtiyaçla parmağımın etrafında kasılıyordu.

"İçindeyim zaten." Bir parmağımı daha ekledim, geri çektim ve ardından işkence gibi bir yavaşlıkla tekrar içine soktum. Benim bedenim de arzuyla sarsılıyordu. İçine girerken çığıklarının tadını almak için sabırsızlanıyordum. Fakat bunu olabildiğince uzatıp her saniyesinin keyfini sürmek de istiyordum.

"Daha net konuş."

“Becer beni.” Yakarışı keskin bir nefes halinde çıktı. “Sikini içimde istiyorum. Lütfen.”

Kelimeleri neredeyse çözülmemeye neden olacaktı. Alnımda ter damlacıkları birikirken hırlayarak parmaklarımı çektim ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

“Henüz olmaz.” Klitorisinde dilimle daireler çizerek tadının dikkatimi aletimden uzaklaştırmasını umdum. “Önce yüzüme boşalmanı ve bunu ne kadar arzuladığını göstermeni istiyorum.”

Ben bacaklarının arasında ziyafet çektiğim sırada Alessandra’nın yakarışları anlaşılmasız hıçkırıklara dönüştü. Kalçalarını arzuyla ve tutkuyla bana doğru kaldırmasını, soluk soluğa adımları söylemesini, saçlarımı çekmesini, kısacası *onu* seviyordum. Kollarımda olmasını o kadar özlemiştim ki, şu anı dondurmak için tüm mal varlığımdan vazgeçebilirdim.

Uyluklarını kavrayıp bacaklarını omuzlarıma yerleştirerek kendim için daha fazla yer açtım ve onu sıkı sıkı tutarak dilimle becerdim. Haz hıçkırıkları duydukça hızlanma isteğim arttı ve en sonunda onu sarsıcı zirveye ulaştırdım.

Orgazmı tüm duyularımı etkilemişti, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Pozisyonumuzu hızlıca değiştirip ikimiz için de daha iyi olacağını düşünerek yavaş yavaş içine girdim. Alessandra orgazmı yüzünden aşırı hassas durumdaydı, bana verdiği mükemmel hisse rağmen kendimi utandırmamak için yavaş hareket etmeliydim. Dişlerimi sıkıp aklımdan *Yankees* kadrosunu saymak belki işe yarardı.

İçinden her çıktığımda derin, çatallı nefesler aldım. İçgüdülerim onu yatağa bastırıp tüm sertliğimle becermemi haykırmasına rağmen tekrar içine girerken en hassas noktalarına özellikle temas etmeye çalıştım.

Karım eve dönmüşken bu geceyi boşa harcamam akıl kârı olmazdı.

Ritmimi giderek hızlandırdığımda Alessandra bana tutunup güçlükle nefes almaya çalıştı. Ellerimi yatağa dayayıp parmaklarımı sıktım. Benim soluklarım da hızlanıp kesikleşmişti. Her itişimle birlikte yatak başlığı duvara çarpıyordu.

Bunu yapmamın hata olacağını bile bile kafamı eğip birleştiğimiz yere baktım ve bu benim sonum oldu. Aletimin onun içine girip çıkmasını izlemek, birbirimize nasıl uyduğumuzu ve Alessandra'nın beni nasıl kolayca içine aldığı görmek öyle ateşli ve ilkeldi ki; orgazmım hiçbir uyarı olmadan üzerime çarptı. Omurgama tırmandı, kontrolümü mahvetti ve onu daha vahşi bir şekilde sikmek istememe neden oldu.

Alessandra'nın boğazından bir çığlık yükseldi. Sesi henüz kesilmeden ben de onunla birlikte zirveye ulaştım. Kaslarım kasılıyordu, duyularım güçleniyordu, vücudum diri diri yanıyordu. Ölecekmiş gibi hissediyordum. Alessandra tırnaklarını sırtıma geçirerek zevk anının daha da uzamasını sağlarken, şu anda gerçekten ölsem bile mutlu olacağımı düşündüm. Çünkü ait olduğum yerde, karımın yanıdaydım.

Dominic

Burnumda zambak ve yağmurun altın rengi bir ışıkla yoğurulmuş kokusu vardı. *O* kokuyordu. Öyle büyüleyiciydi ki, tenime vuran güneşin sıcaklığı sabahın ilk saatlerinin çoktan geçtiğini söylese de gözlerimi açasım gelmiyordu.

Genelde sabah altıda ofiste olurdum ama şimdi uyanıp da dün gecenin bir rüya olduğunu fark etmek istemiyordum. Çünkü son dönemde, Alessandra'nın yokluğu karşısında hissettiğim hayal kırıklığını suyla üzerimden atmam gereken sayısız gece geçirmiştım.

Dün geceye dair görüntüler zihnimde dolanıyordu. Onu restoranda görmem, eve getirmem, öpüşmemiz ve sonrasında olanlar...

İçimden bir ses, *puzzle*'ın önemli bir parçasını unuttuğumu söylüyordu ama bunu daha sonra düşünebilirdim. Şu anda Alessandra burada, ait olduğu yerdeydi ve ben...

Kısık hışırtı sesleri beni keyifli anılardan çekip çıkardı.

Gözlerimi yavaşça açıp onu yanımda göremeyince içim boşalmış gibi hissettim. Bir başka hışırtı sesine başımı çevirince Alessandra'nın köşede elbisesini başından geçirdiğini gördüm. Güneş ışığı altında adeta ilahi bir ışıltıyla parlıyordu. Saçlarında altın yansımalar vardı ve kırmızı ipeğin içindeki teni koyu bronz görünüyordu. Sırtı bana dönüktü ama vücudu beynime öyle bir kazınmıştı ki, yüzünün her santimini ve dün gece saatlerce taptığım bedeninin her kıvrımını gözümde canlandırabiliyordum.

Elbisesi bacaklarına dökülürken sırtındaki fermuarı sessizce

kapatmaya çalıştı. Beni uyandırmamaya çalıştığı belliydi. Bu da demek oluyordu ki...

Midem altüst oldu. "Nereye gidiyorsun?"

Sorum sessizlikte tabanca sesi gibi yankılandı. Alessandra bir saniyeliğine dursa da giyinmeye devam etti. "Sloane'un evine. Yapacak çok işim var."

"Anlıyorum." Yavaş ve özenli hareketlerle yataktan çıktım. Kontrollü tavırlarım, göğsümü kavuran dehşet ve öfkeyi ele vermiyordu. "Veda etmeden mi gitmeyi planlıyordun? Pişman olduğun bir tek gecelik ilişkiymişim gibi gizlice çıkıp gidecek miydin?"

Cevap gelmedi.

Lanet olsun. İlerleme kaydettiğimizi sanmıştım ama tam onu geri kazanma şansım yakaladığımı düşünürken yeniden parmaklarımdan kayıp gittiğini hissediyordum.

"Dün gece olanlar..."

"Hataydı." Elbisesinin önünü düzeltirken parmakları titriyordu. "Geçen akşam barda olanlar da öyle."

"Adımı haykırırken ve boşalmana izin vermem için yalvarırken hata gibi görünmüyordu." Sesim yumuşak çıksa da göğsüme dikenli sarmaşıklar batıyor, her geçen saniye daha da acıtıyorlardı.

Alessandra'nın yanakları kızardı. "Sadece seksti." Sesi titretti ama odayı geçip karşısında durduğumda bedeni kaskatı ve sarsılmazdı. "Bir anlamı yoktu."

"Yalan." Bana bakışlarını görmüş, adımı fısıldamasını duymuştum. İkimiz için de bu hiçbir zaman "sadece seks" olmamıştı.

"Seks hayatımız, sorunlarımızdan biri değildi zaten. Fakat diğer sorunları seksle *çözemeyiz*." Alessandra sonunda gözlerine baktı. Duygularını çelikten bir duvarın ardına saklamıştı. "Barda karşılaştığımızda sarhoştum. Dün gece de Le Boudo-

ir'da yaşananların neden olduğu adrenaline kapılmıştık. *Aramızdaki şeyle* bir alakası olmayan duyguların etkisiydi.” Son cümlesini söylerken bir kendini bir beni işaret etti.

Le Boudoir. Roman. *Siktir*. Daha sonra ilgilenmem gereken apayrı bir mesele olduğunu şimdi hatırlıyordum. Ancak şu anda tüm dikkatimi ve enerjimi, boğazımdaki koca yumrunun arasından nefes almaya yöneltmek zorundaydım. İçimde taze bir öfke kıvılcımı çıktığında boğulan bir adamın halata tutunması gibi o hissi kavradım.

“Öyleyse bile hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidecek misin yani? Yanımdan ayrılınca ne yapacaksın, Alessandra?” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Benimle yüzleşmeye korktuğun için o gösterişli boşanma avukatına koşup pis işlerini yapmasını mı rica edeceksin?”

Sesli bir nefes aldı. “Siktir git.”

“Bunu çoktan yaptık.”

Yapacağı şeyi tahmin etmiştim ama yanağıma çarpan avucu, canımı düşündüğümünden daha çok yaktı. Karşılıklı durup soluk soluğa birbirimize bakarken yüzümdeki yangın göğsüme doğru yayıldı ve kalbimi kemirmeye başladı.

“Ben... Ben bunu yapmak...” Cümlenin gerisini getiremedi. Fazlasıyla afallamıştı.

Öfkem ben daha farkına bile varmadan yok oldu ve yerini pişmanlığın soğuk şokuna bıraktı.

Böyle bir şey yaşanmamalıydı. Bozuk ilişkiler geçmişe, insanları yanında tutmasını sağlayacak hiçbir şeyi olmayan eski Dominic'in hayatına aitti. Kimse kendimi gösterene dek beni umursamamıştı. Daha fazla para kazandıkça hayatıma daha çok insan girmişti. Bu durum insan doğasının bir kanunuydu. Şimdi hayatımda hiç olmadığım kadar zenginken, önem verdiğim tek insanı kaybetmemeliydim.

"Sınıfımdan çık hemen."

"Ahmak çocuk. Kendi annenin bile seni terk etmesine şaşır-mamalı."

"Koruyucu ailen başka bir eve gönderilmeni istedi."

Hatıraları zihnimde gerilere gitmeye zorladım. Artık o dün-yada yaşamıyordum ve oraya dönmektense ölmeyi tercih eder-dim.

Elimi yanağıma götürdüm. Alessandra'nın tokadı, aramız-daki uçurum kadar canımı yakmamıştı. Bir metreden daha yakı-nımda duruyordu ama birbirinden çok uzak kıtalarda gibiydik.

Evin bir yerlerinden yükselen elektrikli süpürge sesi, bizi donduran büyüü bozdu. Alessandra gitmek için döndü ama uzanıp hemen bileğini kavradım.

"Gitme." Kalbim göğsümden çıkmak için elinden geleni ya-pıyormuşçasına atıyordu. "Özür dilerim, *amor*."

Tam bir pislik gibi davranmıştım ama tek seçeneklerim acı ya da öfke olunca içgüdülerim beni sığınmam için ikincisine yönlendiriyordu.

Titrek bir nefes aldı. "Bırak gideyim."

Tutuşum sıkılaştı. Sadece şu andan bahsetmiyordu, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Keşke bırakabilseydim." Ona hiç âşık olmasaydım her şey daha kolay olurdu. İlk buluşmamıza ondan nefret edeceğime emin bir şekilde gitmiş, bana gerçek aşkın ne olduğunu gös-terecek kişiyle tanışacağımı hiç tahmin etmemiştim. Bunu ge-rektiği kadar sık ifade etmiyor olabilirdim ama Alessandra her zaman dünyamı yörüngede tutan güneşim olmuştu.

Yanakları ıslanırken başını iki yana salladı. "Dominic, bitti artık. Bunu kabullen. Kaçınılmaz olanı uzatıyorsun yalnızca."

Kabullenmek mi? Hayır, bitmiş olamazdı. Dün gecedен son-ra bunu nasıl söyleyebilirdik?

“O zaman neden bana bakamıyorsun?” diye sordum.

Başını yine sağa sola sallarken omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

“Kahretsin, Ále.” Adını söylediğimde sesimde minik, küçük düşürücü bir çatallanma oldu. Burada milyonlarca parçaya ayrılıyordum ama o bunu fark etmiyordu. “Gözlerime bakıp dü-rüstçe beni artık sevmediğini söyleyebilir misin?”

“Seni sevmek benim için *hiçbir zaman* sorun olmadı!” Sonunda gözlerime bakınca hem kızgın hem de üzgün göründüğünü fark ettim. “Seni on bir yıl boyunca sevdim, Dom. O kadar çok sevdim ki, kendimi tamamen kaybettim. Yaptığım her şey, vazgeçtiğim her fırsat, katlandığım her olay *senin* içindi. Gece yaralarına kadar evde yalnız kalmaya, kaçırdığın randevulara, iptal ettiğin gezilere ses çıkarmadım çünkü sana hep inandım ve başarılı olmanı istedim. Parayı önemsemediğimden değildi ama *senin* önemsemediğini biliyordum. Bir gün yeteri kadar kazandığına karar vereceğini ve sahip olduklarımızla mutlu olacağını düşündüm. Ama sen bunlarla mutlu olmayacaksın ve ben *senin* için asla yeterli olmayacağım.”

Hıçkırıklarına acı bir kahkaha karıştı. “Biliyor musun, bazı zamanlar bir metresin olmasını bile *diledim*. En azından o zaman savaşıacak somut bir şeyim olurdu. Ama görmediğim bir şeyle savaşıyamazdım, bu yüzden her gece boş yatağa girdim ve her sabah boş bir eve uyandım. O kadar uzun zaman boyunca sahte gülümsemeler takındım ki, gerçekten gülmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum. Sonra kendimden nefret ettim çünkü yaşadığım şeylere rağmen, geçmişteki bizi bırakmak istemiyordum.” Alessandra’nın sesi çatladı. “Haklısın. Seni hâlâ seviyorum. Bir yanım hep sevecek. Ama artık âşık olduğum kişi değilsin ve öyleymişsin gibi davranmaya çalışmak beni öldürüyor.”

Kolunu bırakırken oda bulanıklaştı ve kulaklarıma acı verici bir kükreme yayıldı.

Ciğerlerime yeterli oksijen çekemiyordum. Düzgün düşünemiyordum. *Nefes alamıyordum.*

Haftalardır ayrı olsak da, aramalarıma cevap vermese de, hatta o lanet boşanma evraklarını göndermiş olsa da bir şekilde ilişkimizi kurtaracağımızı düşünmüştüm. Ne de olsa, beni bu kadar yukarıya taşıyan şey azimdi. Ohio’da kimse tarafından istenmeyen çocuk, artık Wall Street’in kralıydı. Eskiden çulsuzken şimdi bir milyarderdı. Kimsenin sevgisini kazanamazken birinin kocası olmuştu.

Fakat azim, gerçeklik karşısında paramparça oldu. Alessandra’nın sözleri, ona sunabileceğim tüm bahaneleri ezip geçti. Bu yüzden ben de gerçekliğe dönüş yaptım ve o hayatıma girdiğinden beri değişmeyen, tartışma konusu bile olamayacak tek şeyi dillendirdim.

“Hayatım boyunca sevdiğim tek kişi sendin.” Kendi sesimi tanıyamıyordum. Asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim duygularla boğuklaşmıştı. “Bunu gösteremediysem bile hep sendin.”

Yanağından yeni bir yaş aktı. “Biliyorum.”

Ama bu yeterli değil.

Onu, dile getirmediıklarını duyacak kadar iyi tanıyordum. Eğer bir insanın birden fazla kez ölme ihtimali olsa şu birkaç saniye içinde bin kez cehennemi ziyaret edip gelirdim.

“Beni gerçekten sevdiysen gitmeme izin verirsin. Lütfen,” diye fısıldadı.

Sessizlik acıyla kaplanarak odada yankılandı. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Tuhaf, ıslak bir tabaka görüşümü engellerken kas hafızama güvenerek komodine gittim. Her adımımıyla birlikte göğüs kafe-

HİRS KRALI

sime cam parçaları batıyordu ama çekmeceyi açarken buz gibi bir hissizlik her yanımlı sardı.

Bir kalem aldım, büyük zarfın içinde bekleyen kâğıdı çıkardım ve acı verici bir saniye daha duraksadıktan sonra boşanma evraklarını imzaladım.

Alessandra

Artık resmen boşanmıştım.

İşlemler, Dominic'in evrakları imzalamasından altı hafta sonra sonuçlanmıştı. New York'ta çoğu boşanma davası üç ya da altı ay sürüyordu ancak Cole nüfuzunu kullanarak süreci hızlandırmıştı.

Kendimi daha farklı hissedeceğimi düşünüyordum. Daha hafif, daha özgür, *daha mutlu* olurum sanıyordum ama dükkânımı kurmak için yapmam gerekenleri hallederken içimde sadece hissizlik vardı.

Bir avukat tutup Aiden'in gönderdiği kontratı inceletmişim ve bir sorun olmadığı ortaya çıkınca anlaşmayı kabul etmişim. Sonrasında, tıpkı boşanma sürecimde olduğu gibi her şey son sürat ilerlemişti.

"Ále. Ále!"

Adımı duyunca irkildim. Fincanıma kahve doldururken taşırılmış, geçici masamı mahvetmişim.

"*Merda!*" diye küfrederken önemli belgeleri ıslanmadan kurtarmayı başardım. Arkadaşlarım da yardımına koştu ama endişelerinin sipariş kâğıtlarıyla değil de benimle ilgili olduğunu hissediyordum.

Isabella tadilat seslerinin "odaklanmasına yardım ettiğini" söyleyerek yeni kitabının taslağını dükkânımda yazmaya başlamıştı. Vivian ile Sloane da öğle yemeği için uğramıştı. Bu normalde yapmadıkları bir şeydi ama boşanmamdan bu yana ekstra şefkatli ve özenliydi.

* (Por.) Siktir! (ç.n.)

“Bunu al.” Vivian bir kâğıt havlu koparıp elime dökülen kahveyi silmem için bana uzattı. “İyi misin? Buz ister misin?”

“İyiyim.” Neyse ki kahve ılıktı. “Düşüncelere dalmışım.”

Üç arkadaşım bakışırken tuvaletten gelen tadilat sesleri sessizliği doldurdu. Son iki haftadır işçiler gelip gidiyor, eskiyen yerlerin onarımını yapıp yeni fayanslar döşüyorlardı. Dükkân ancak üç ya da dört ay içinde tamamlanacak gibi görünüyordu. Ama en azından hazırlıklar beni meşgul eder, bayram tatilinde de fazla düşünmekten alıkoyardı.

On yıldır ilk kez Dominic’siz bir bayram sezonu geçiriyordum. Gürültü biraz azalınca, “Yine mi onu düşünüyorsun?” diye sordu Isabella.

“Düşünmemem imkânsız.” Kendimi zorlayarak gülümsemdim. “Çok uzun zamandır evliyedik. Alışmam zaman alacak.”

Arkadaşlarım onu aklımdan uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Dans etmeye gitmiştik, New Hampshire’da sonbahar renklerini görmek için hafta sonu seyahatine çıkmıştık, Sloane’un sevgi-nefret ilişkisi içinde olduğu romantik komedi filmlerini izleyerek acı biber turşulu patlamış mısır yemiştik. Bu etkinlikler anlık olarak işe yarıyordu fakat yalnız kaldığımda göğsümdeki boşluk tüm şiddetiyle geri dönüyordu.

“Kesinlikle. Alışman gerek.” Sloane boş salata kâsesini çöpe attı. “Bu yüzden de yeniden randevu havuzuna atlamalısın. Eski sevgiliyi unutmanın en iyi yolu yeni ufuklara yelken açmaktır.”

Vivian başını iki yana salladı. “Bunun için çok erken. Bırak bekârlığın tadını çıkarsın.”

“Birileriyle randevuya çıkmak da bekârlık deneyiminin bir parçasıdır,” diye karşı çıktı Sloane. “Hemen yeni bir ilişkiye başlamasını söylemiyorum, sadece yeni şeyler tecrübe etmeli. Bu sayede kafası dağılır ve aklına...”

Dominic’in adını söylemesine fırsat vermeden, “Hakkında

konuştuğunuz kişi tam burada oturuyor,” diye araya girdim. Senelerdir başka biriyle çıkmadığım için bunu düşünmek bile içimi kaygıyla dolduruyordu. “Benim de söz hakkım yok mu?”

Sloane, “Tabii ki de var,” dediği sırada telefonu titredi. Tek bir bakış atmasıyla parmaklarının ekranda hızla dolaşması bir oldu. İşiyile ilgili yeni bir kriz çıkmış olmalıydı. “Ama *on bir yıl* boyunca aynı adamla birlikteydin. Şimdi ufkunu genişletmek istemez misin? Bir düşün bence.”

Öğleden sonra, düşünmemek için ne kadar uğraşsam da Sloane’un sözleri kafamda dönüp durdu. Dominic’ten önce, devamı gelmeyen birkaç randevuya çıkmıştım ama hiçbir zaman tek gecelik ilişki kadını olmamıştım. Seks için önce duygusal bağa ihtiyacım vardı. Gerçi artık yirmi bir yaşında değildim. Belki de Sloane haklıydı, ufkumu genişletme vaktim *gelmişti*. Hem denemekten ne zarar çıkardı?

İnşaat işçileri paydos edince ben de dükkânı kapatmaya hazırlandım. Tam o sırada kapı açıldı ve Aiden içeri girdi. Artık üniforması olduğunu düşündüğüm ekoseli gömleklerinden biriyle kot pantolon giymişti ve gülümsediğinde bembeyaz dişleri sakalıyla kontrast oluşturunuyordu.

“Buralardaydım da bir uğrayayım dedim,” diye açıkladı. Bana caddenin aşağısındaki kafeden aldığı kahve bardağını uzattı. “*Matcha*. Bu geç saatte *espresso* içmezsin diye düşündüm.”

“Teşekkürler.” İçecekten minnettarlıkla bir yudum alırken kâğıt bardağın üzerinden ona baktım.

Aiden kiracılarıyla ilgilenmeyi sevdiğini söylerken şaka yapmıyordu. Sık sık benimle iletişime geçip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmesinden anlamıştım. Tabii kesinlikle ürkütücü ya da baskıcı bir tavrı yoktu. Sadece yardım etmek istiyordu. Sebebi de muhtemelen bir satış mağazası açmakla ilgili hiçbir deneyimim olmadığını söylememdi. Seçenekler

yüzünden boğulacak gibi hissettiğimde bana kendi güvendiği müteahhitlerin listesini bile vermişti. “İşler nasıl gidiyor?” diye sordu. “Adamlar sana zorluk çıkarmıyordur umarım.”

“Hayır, hepsi çok iyi. Yılbaşı tatilinden sonra her şeyin hazır olacağını söylediler.” Bayram tatili nedeniyle işler yavaşlamasa daha erken bile bitebilirdi. Gerçi bundan şikâyetçi değildim, dükkân için ne kadar çabalasam da burayı gerçekten açma düşüncesi stresten midemi bulandırıyor. Hiç müşterim olmazsa ne yapardım? Ya kazara dükkânı ateşe falan veririm? Ya mağazam vandalizm saldırısına uğrarsa? Ya bir boru patlarsa veya... günün birinde benim başıma bir şey gelirse? Burası güvenli bir mahalleydi ama yine de düşünmeden edemiyordum. Fiziksel bir mağazayı yönetmek, çevrimiçi bir işletmeyle ilgilenmekten çok daha farklıydı ve ben hiç düşünmeden kendimi bu işin içine atmıştım.

“Güzel,” dedi Aiden. “Bence çok popüler bir yer olacak. Kafe iyi fikirdi.”

Sadece çiçek işiyle fazla müşteri çekebileceğimden şüpheli olduğum için orijinal planıma birkaç ekleme yapmıştım. Her şey tamamlandığında mekân hem galeri hem çiçekçi hem de kafe olacaktı.

“Evet. New Yorklular böyle yerlere çok meraklı olu...” Pencerenin dışında sarı saçlar gördüğümde cümlem yarıda kesildi.

Pahalı görünümlü, özel dikim takım elbise giymiş, uzun boylu biri dükkânın önündeydi.

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Sonra adam döndü ve ben tekrar yeryüzüne indim.

Dominic değildi. Ona çok az benzeyen biriydi.

Keşke bunun, bir yabancıyı kocama benzettiğim ilk sefer olduğunu söyleyebilseydim. Evrakları imzaladığı günden bu yana onu görmemiştım ama varlığı her köşede beni kovalıyordu.

Böyle şeyler için destek grupları var mıydı acaba? Geçmişte

kalan evliliklerin hayaletinden kurtulmak isteyen insanlar için İsimlessiz Boşanmışlar isimli bir grup açılabilir. Annem tanıdığım tek boşanmış kişiydi ve onun tavsiyeleri ancak fırtınadaki bir kâğıt şemsiye kadar işe yarardı.

Aiden, “Alessandra?” diyerek dikkatimi yeniden kendine çekti.

“Pardon. Dışarıda... tanıdığım birini gördüm sandım.” İçeceğimden bir yudum daha alıp topraksız ılıklığının tadını çıkardım.

Aiden’in *espresso* yerine *matcha* getirmesi çok düşünceli bir davranıştı ama beni çok da şaşırtmamıştı. Çünkü o *her zaman* düşünceliydi. Niye evlenmek için onun gibi birini seçmemiştim ki? Tabii konuşmalarımız su tesisatı ya da en iyi hazır yemek restoranları gibi konularla sınırlıydı fakat belki de böyle devam etmek zorunda değildi.

Ama on bir yıl boyunca aynı adamla birlikteydin. Şimdi ufakunu genişletmek istemez misin?

Sloane’un tavsiyesi aklıma gelince cesaretimi kaybetmeden şansımı denedim.

“Bu arada, yarın akşam için planın var mı?” diye sordum. Gergin değil de rahat görünmeye çalışıyordum.

Nefes al. Başarabilirsin.

Aiden’in kaşları hafifçe kalktı. “Net bir şey yok. Genelde barda arkadaşlarımla buluşurum ama bu değiştirebileceğim bir plan.”

Yıllardır randevuya çıkmamış olabilirdim fakat bu konudaki imaları unutmuş değildim.

“Birlikte akşam yemeği yemek ister misin? Arkadaşça,” dedim hızlıca. Henüz gerçek bir randevuya hazır değildim, şimdilik en fazla bunu yapabiliirdim. “Bana müteahhitlerin listesini verdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Sen olmasaydın güvenilir birini bulmak için haftalarımı harcardım.”

Gözlerinde şaşkınlık belirirken bana memnuniyetle gülümsedi. “Seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim.”

Bu bir hataydı. Aiden'a yemek teklifini yapalı yirmi dört saat bile olmamıştı ama ben şimdiden geçmişteki Alessandra'yı aptallığı için tekmelemek istiyordum.

Platonik bir randevu olacağı konusunda anlaşmıştık. Buna rağmen saçlarımı yapmış, şık bir gömlekle kumaş pantolon giymiştim.

Aiden da fazlasıyla hoş görünüyordu ama tüm bunlar bana çok yanlış geliyordu. Parfümünün kokusu, elini belime koymak yerine kolumu hafifçe tutarak beni restoranda yönlendirmesi... Bir *puzzle* parçasını uygun olmayan bir yere sıkıştırmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Fazla düşünmeyi bırak. Dominic'le yıllarca birlikte olduğunuz için rahattın ama Aiden'ı tanımıyorsun bile. Tabii ki başlangıçta her şey tuhaf olacak.

"Bu restorana hiç gelmedim," dedi Aiden masamıza yerleşirken. "Fakat hakkında iyi şeyler duydum."

"Ben de."

Aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü. Dükkânda çok rahat sohbet ediyorduk ama şimdi, belirli sınırları olan ilişkimizin dışına çıktığımız için konuşacak konu bulmakta zorlanıyordum.

Havadan sudan ya da yaklaşan bayramdan bahsetsem olur muydu? Ya da metro hatlarından birini istila eden sıçanlardan? Hayır, bu konu uygun değildi. Hem zaten New York'taydık. Bir yerlerde daima sıçan istilasası olurdu.

Neyse ki garsonumuz kısa süre içinde gelip bizi gerginlikte boğulmaktan kurtardı.

Garson şarap listesini verdiğinde Aiden'dan seçmesini rica ettim. Ne de olsa, bu yemeğe onun için çıkmıştık. "*Merlot* alalım. Teşekkürler."

"Aslında..." Cümlemin kalanını yuttum.

Dominic her zaman ortak favorimiz olan *Cabernet*'yi seçerdi ama şu anda onunla randevuda değildim. Bir daha da asla onunla randevuya çıkmayacaktım.

Gözlerimin ardında ani ve şiddetli bir yanma hissedince kendimi toplamam zor oldu. Bir an makarna ve tatlıları düşünürken, bir sonraki an müessesenin ikramı olan sarımsaklı ekmekler nedeniyle gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Derhal kendine gel.

Gayet hoş ve yakışıklı bir adamla gayet lezzetli bir yemek yiyecektim. Eski kocamı düşünmenin yeri değildi. Ancak evden ayrılmamın, Dominic'in evrakları imzalamasının ve Cole'un geçen hafta arayıp her şeyin pürüzsüzce tamamlandığını söylemesinin ardından gerçekten *boşandığımı* anladığım an nendense *şu an* olmuştu.

Artık yüzüğüm yoktu. Evli değildim. Dominic gitmişti.

Suyumdan içip başarısız ilişkimin tadını dilimden silmesini umdum. Olmadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aiden nazikçe. Garsonumuz çoktan gitmişti. Aiden yeniden ağlamak istememe neden olan temkinli bir ifadeyle beni izliyordu. "İyi hissetmiyorsan bunu daha sonra yapabiliriz."

O kadar ince düşünceliydi ki, değişen ruh halimden söz etmeden bana bir çıkış yolu sunuyordu. *Ben dünyadaki en kötü randevu partneriyim.*

"Hayır, iyiyim." Boğazımı temizledim. "Gözüme bir şey kaçtı." Yemek boyunca dayanabilirdim. Sadece bir şeyler yiyip sohbet edecektim, işkence görmeyecektim. "Sen şehir dışındaydın, değil mi? Nasıl geçti?"

Sebebi şarap mıydı, mükemmel makarna mıydı, yoksa akşamı kurtarma arzum muydu bilmiyordum ama nihayet sohbeti derinleştirmiştik.

"Dürüst olmak gerekirse, hayalim emekli olup taşraya yerleşmek," diye açıkladı. "Büyük şehir insanı değilim. Buradaki

işim olmasa şu anda bir dağ kulübesinde bira içiyor, temiz havayı içime çekiyor olurdum. Hafta sonları balığa gider, dağda yürüyüş yapardım. Ne güzel bir hayat olurdu.”

“Kulağa hoş geliyor.” Bir süredir dağ yürüyüşüne gitmemiştim ama Brezilya’dayken yazları kardeşimle hep giderdik. O günleri özölüyordum. “Umarım yanlış anlamazsın ama seni ilk gördüğümde... şey...” Konuya girdiğime pişman olarak öksürdüm. “...oduncuya benzediğini düşündüm.”

Aiden’in zengin kahkahası, ufak İtalyan restoranındaki tüm kafaların bize dönmesine neden oldu ve yanan yanaklarımı biraz serinletti.

“Sorun değil. Bunu iltifat olarak alıyorum. İlk izlenimlerden bahsetmişken...” Öne eğilirken yüzü yumuşadı. “İlk tanıştığımızda senin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünmüştüm.”

Teoride itirafının içimi kıpır kıpır etmesi gerekiyordu. Fakat gerçekte bana... hiçbir şey hissettirmemişti. Karşımda, bana bir konservenin içinde bulunan malzemeleri okuyan bir robot vardı sanki.

Şarabımdan bir yudum alıp ona yanlış fikirler vermeyecek bir cevap aradım.

“Aiden, ben...”

“Alessandra.” Kalın, soğuk bir ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Kadehimi masaya koyarken elim havada asılı kaldı. *Hayır.* Altı haftalık sessizliğin ardından onunla bu akşam, burada karşılaşmış olamazdım. Evrenin espri anlayışı bu kadar hastalıklı olamazdı.

Ancak kafamı kaldırdığımda, sinir bozucu ihtişamıyla eski kocamın tam karşımda durduğunu gördüm. Tertemiz bir gömlek giymiş, pahalı saatlerinden birini takmıştı. Elini artık hak etmediği bir samimiyetle sandalyemin arkasına koyarken yüzü taş gibiydi.

“Dominic.” Memnuniyetsizliğimi saklamaya zahmet etmedim. Masanın karşısındaki Aiden durumu anlamış gibi bize bakıyordu. Bir ara ona kısaca boşanmamdan bahsetmiştim, şimdi ikiye ikiye toplamış olmalıydı.

“Burada karşılaşmamız ne tesadüf,” dedim gergince. “Fakat şu anda yemeğin ortasındayım. Konuşmak istediğin bir konu varsa sonra konuşalım.”

“Görüyorum.” Dominic’in çenesinde bir kas seğirdi. “Camilâ geçen gün kütüphanede sana ait birkaç kitap buldu. Gelip almak istersin belki.”

“Haftaya birini yollarım.” O çatı katına bir daha asla ayak basmazdım. En son gittiğimde Dominic ve ben...

Tenimin yandığını hissettim. Cesaretimi toplamak için şarabımdan bir yudum daha almak istedim ama üzerimdeki etkisini ona göstermeyi reddediyordum. Bu yüzden ellerimi masadan ayırmadım. Yüzüksüz parmağım beyaz masa örtüsünün üzerinde sırtıyordu.

“Ayrıca sanat ve mutfak malzemeleri de var,” diye devam etti Dominic. “İstediklerini seçmelisin.”

“Hiçbirini istemiyorum.”

“Avukatın öyle demedi.”

“Avukatım abartmış.” Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Dominic’in oyalanmaya çalıştığı belliydi. Ev eşyaları bu kadar önemli olsaydı bu geceden önce bana ulaşırdı. “Hepsi sende kalabilir. Ben yeni eşyalar alırım. Ne de olsa, taze bir başlangıç yapacağım.”

Çenesi yine seğirdi.

“Sebastian seni bekliyor.” Birkaç masa ileride oturmuş, meraklı bir ifadeyle bizi izleyen arkadaşını kafamla işaret ettim. Normalde çok hoş ve güler yüzlü biri olan Fransız milyarder şu anda oldukça bitkin görünüyordu. Martin Wellgrew’un Le Boudoir’daki ölümünün ardından Laurent markası büyük darbe

almıştı. Sonradan ortaya çıktığı üzere Martin'in fıstık alerjisi vardı ve özenle hazırlanmış olması gereken yemeğinde bulunan fıstık nedeniyle anafilaktik şoka girmişti. Bu da restoranın itibarı için hiç iyi olmamıştı. "Dediğim gibi, bunları sonra konuşuruz."

O yukarıdan beni izlerken kendimi Dominic'in gözlerine bakmaya zorladım. İfadesi anlaşılmazdı. Gitmeyi reddedeceğini düşünüyordum ama sonra sandalyemi bıraktı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Nefesim acı verici bir etkiyle içimden çıkıp gitti.

"Özür dilerim," dedim tekrar Aiden'a dönüp gülümsemeye çalışarak. "Bazen biraz... abartabiliyor."

"Hiç sorun değil." Aiden'ın gözlerinde endişe ve birazcık da muziplik vardı. "Şu meşhur eski koca bu olmalı."

"Nereden anladın? Kaba yaklaşımından mı, yoksa mutfak eşyalarına tuhaf bir şekilde takıntılı görünmesinden mi?"

"Bence takıntılı olduğu şey eşyalar değil."

Sözleri karşısında bedenimin hafifçe seğirmesi hiç hoşuma gitmemişti. Dominic'ten beni bırakmasını istemiştım, o da isteğimi yerine getirmişti. Uzun vadede bu iyi bir şeydi ancak kısa vadede bir yanımda, hayatına devam ettiğini düşünerek hüzünleniyordu. Bu düşünceler ikiyüzlülük de sayılabilirdi. Ne de olsa, bir adamla yarı randevuya çıkmış olan bendim.

Aiden ağzını ovuşturdu. "Az önce söylediğim şeyle seni rahatsız etmedim umarım. Sözlerimde ciddiydim ama bu yemeği yalnızca arkadaşlığından keyif aldığım biriyle hoş bir akşam olarak görüyorum. Başka bir beklentim yok. Sen henüz yeni boşandın ve ben de... bir ilişkiye başlamayı düşünmüyorum. Belki zamanla işler değişir ama şimdilik bu şekilde devam etmek en iyisi. Sen ne dersin?"

Bu adam her nasılsa hep tam olarak duymak istediğim şeyleri söylüyordu. "Mükemmel olur derim."

Yemeğin ilk yarısını mahveden beklentiler olmayınca nihayet rahatlayabildim. Muhabbet de kolaylıkla akıp gitti. Tatlılar geldiğinde, yüzümün yan tarafını delip geçen koyu mavi bakışları görmezden gelmeye bile başlamıştım.

Ben tiramisumu bitirirken Aiden tuvalete gitmek için izin istedi. O gideli otuz saniye bile olmamıştı ki, aşına olduğum temiz ve odunsu koku tüm hislerimi sardı.

Vücudum gerilirken karşımdaki boş yere oturan Dominic’e baktım. Aiden sandalyeyi fiziksel olarak dolduruyordu ancak Dominic ona hâkimmiş gibi oturuyordu. Omuzları geniş, gözleri soğuktu. Her santimi küstahlık ve güç yayıyordu.

“O sandalye dolu.”

“Dükkân sahibin miydi o?” Dominic imalı lafımı duymazdan gelmişti.

“Sen bunu... her neyse.” Tabii ki de Aiden’ın dükkân sahibim olduğunu bilecekti. Muhtemelen adamın sosyal güvenlik numarasını, ev adresini ve kahvaltıda yemeyi tercih ettiği şeyleri bile biliyordu. Dominic insanların hayatını ve geçmişi, yüzeysel ya da derin olarak incelemeye her zaman özen gösterirdi. “Bu seni ilgilendirmez. Artık evli değiliz. Kiminle istersem onunla randevuya çıkabilirim.”

“Bu bir randevu mu yani?” Gözlerinden ufak bir kıvılcım geçti.

“Evet.” Platonikti ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ona meydan okurcasına çenemi dikleştirdim.

“Senin tipin değil ama.”

“Yeni tipler deniyorum. Eskisi bana pek uygun değildi.”

Ne kadar saklamaya çalışsa da soğuk duruşunda oluşan çatlağı ve dışarı sızan kırılganlığı gördüm.

Onun için kötü hissetme. Bunu hak ediyor. Sandalyemin kenarlarını öyle sıktım ki parmaklarım acıdı.

“İstedığın kadar randevuya çıkabilirsin, *amor*,” dedi Domi-

nic yumuşak sesle. “Ama kimse seni, benim sevdiğim kadar sevemez. *Você e eu. Não tem comparação.*”

Kelimeler etrafımda dolanıp içimi geçmişe duyduğum özlemle ve sızıyla doldurdu.

Gülümsemem kalbimin sert vuruşlarını saklıyordu. “Tabii ki çıkabilirim.”

“Bir sorun mu var?” Geri dönen Aiden, sandalyesinde Dominic’in oturduğunu görünce dostane yüz ifadesini kaybetmişti.

“Sorun yok.” Gözlerimi eski kocamdan ayırmadım. “Dominic de tam gidiyordu, öyle değil mi?”

Dominic’in dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Doğrulduğunda ölümcül zarafetiyle sadece kadın müşterilerin değil, erkeklerin de dikkatini çekti.

“Yemeğinizin tadını çıkarın.” Gitmeden hemen önce masaya, şarap kadehimin hemen yanına parmağıyla hafifçe vurdu. “*Cabernet* sipariş etmeliydi.”

Samimi mırıltısı omurgama bir ürperti gönderirken o masasına dönene kadar nefesimi tuttum. Sebastian arkadaşının yemeğin ortasında onu bırakıp gitmesini önemsememiş gibi görünüyordu.

“Sen iyi misin?” Aiden elini omzuma koydu.

“Evet.” Kendimi yine gülümsemeye zorladım. “Tatlımı bitirdim, artık gidebiliriz.”

Beklediğim gibi Aiden yemeğin ücretini ödemeye çalıştı ama bunu öngörerek ödemeyi önceden yapmıştım. Müteahhitler konusundaki yardımları için ona gerçekten teşekkür etmek istiyordum ve finansal konularda yıllarca Dominic’e bağlı yaşadıktan sonra kendi paramla bir şeyleri ödeyebilmek hoşuma gidiyordu.

Aiden’la yarı tuhaf ama dostane bir şekilde birbirimize veda edip ayrıldıktan sonra, Sloane’un evine gidene kadar tüm yol boyunca kendimi kontrol altında tutmaya uğraştım. Aslında

* (Por.) Sen ve ben. Bizim gibisi yok. (ç.n.)

Sloane'a yakın kiralık bir daire bulmuştum ama kontratım ocak ayında başlayacağı için bayram süresince onunla kalacaktım.

Apartmana varıp taksiden indiğim anda kendimi bıraktım ve binanın dış duvarına yaslanıp ciğerlerimi serin havayla doldurdum. Dominic'i; sesini, parfümünün kokusunu, tenime değen takım elbisesini unutmaya çalıştım.

Onu aklımdan atmak için elimden geleni yapıyordum ama her şey onu hatırlatırken çok zor oluyordu. Bu şehir bile ilişkimiz için önemli bir yere sahipti. Birlikte ilk kaçamağımızı burada yapmıştık. Sonra burası evimiz olmuştu. Aramızdaki her şey de burada sona ermişti.

Tu e eu. Não tem comparação.

Sokak lambalarının sıcak ışığı kaldırıma vururken, heyecanla dışarı çıkan ya da geceyi evde geçirmek için heveslenen insanlar yanımdan geçip gidiyordu. Caddenin karşısındaki yeni Brezilya et restoranının önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Bu bana São Paulo'da hayatını yaşayan kardeşimi hatırlattı. Ona imreniyordum. Evli değildi, çıktığı biri yoktu, kalbi kırılmamıştı. Özgürdü ve hak ettiği gibi hayatın tadını çıkarıyordu. Keşke...

Tenim ani bir ilhamla karıncalanırken sırtımı dikleştirdim.

Bu şehirdeki her şey bana Dominic'i hatırlatıyorsa belki de buradan gitmeliydim.

Hızlıca lobiye girip tanıdık bir numarayı aradım. "Selam," dedim kardeşim telefonu açtığında. "Aklıma bir fikir geldi."

16

Dominic

Güm!

Raketimi tenis topuna sertçe vurdum. Top filenin üzerinden uçu ve Dante'nin yüzünün birkaç santim yakınından geçti.

Dante kaşlarını çatı. "Tenis mi oynuyorsun, yoksa beni hastanelik etmeye mi çalışıyorsun?" dedi. "Burnum üçüncü kez kıl payı kurtuluyor. Bu tavrını şahsi almaya başlıyorum, haberin olsun."

"Başa çıkamıyorsan oynamayı bırakabilirsin." Topa bir kez daha vururken sırtımdan akan tere rağmen nefes alış verişlerim dengeliydi. "Daha sonra yüzüne vurmam, merak etme."

Dante kortta yankılanan güçlü bir ters vuruşla karşılık verdi. Kai'yle öfkelerini boks maçları yaparak atarlardı ama benimle yaptığı tenis maçları da terapi gibiydi.

Valhalla'nın açık tenis kortu güneş altındaydı. Kasım ayında olmamıza rağmen sıra dışı şekilde sıcak bir gündü ve New York kışlarının depresif gri havaları gelmeden önce böyle zamanların tadını çıkarıyorduk.

İlk kez öğle yemeği toplantım yoktu. Fakat personel şefimin önerdiği gibi "biraz dinlenmek" yerine Dante'yi kulübe sürüklemiştim. Kafamı meşgul etmeye ihtiyacım vardı çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam Alessandra'yı görüyordum.

Yanaklarından yaşlar süzölen Alessandra.

O sakallı sikik herif Aiden'la randevuya çıkan Alessandra.

Ben altı hafta, beş gün, dört saattir içten içe ölüerken hayatına kolayca devam etmiş gibi gülüp muhabbet eden Alessandra.

Boşanma evraklarını imzalarken bir yanımda vazgeçmesini

ummuştı. Aptalca bir umuttu, biliyordum. Ama kısacık da olsa bir anlığına tereddüt ettiğini görmüştüm. Yine de evrakları alıp evden gitmişti.

Daha önce bana hayallerimin ötesinde zenginlik getiren sayısız kontratı imzalamıştım ancak o gün ilk defa, hayatımdaki en önemli şeyden vazgeçmek için imza atmıştım.

Top bana doğru süzülürken göğsüm bir mengene tarafından sıkıldı. Bu kez öyle sert vurdum ki, etkisini tüm bedenimde hissettim. Top sahanın kenarına doğru uçarak orada duran su şişesine çarptı ve cam kırıkları etrafa dağıldı. Bunun üzerine Dante raketi yere attı.

“Pekâlâ,” dedi. “Bugünlük bu kadar yeter.”

“Sonunda pes ettiğini itiraf ettin, Russo.” Alessandra’nın yüzü yine önümde belirince gözlerimi kırıştırdım.

Boşandığımızdan beri kendimi işe daha fazla vermiştim. Ama ne kadar çok toplantıya girersem gireyim, ne kadar rakamla oynarsam oynayayım onu aklımdan çıkaramıyordum. Sürekli oradaydı, beni kışkırtıyordu. İşkence çektiyordu. Zamanı geri almak istememe neden oluyordu fakat ne yazık ki, üzerinde gücüm olmayan tek şey zamandı.

Bir yanım onu kısa süreliğine de olsa görmek isterken diğer yanım bundan ölesiye korkuyordu. Çünkü onu gördüğümde kaybettiğim şeyleri hatırlıyordum. Restoranda karşılaşmamız beklenmedik şekilde sarsılmama neden olmuştu, üstelik yanında o sikik Aiden’in olması beni mahvetmişti.

“Pes etmiyorum. Mantıklı davranıyorum. Vivian’la akşam yemeği randevum var ve eğer sen düzgün atış yapamıyorsun diye yemeği kaçırırsam *ikimiz de* çok öfkeleniriz,” dedi Dante dikkatimi yeniden şimdiki zamana çekerek. Bir kulüp çalışanının cam kırıklarını topladığı yere baktı. “Maçın başından beri gerginsin. Şükran Günü haftasındayız. Biraz neşelen.”

Suratsızlığıyla bilinen Dante Russo'nun bana neşelenmemi söylemesi ironikti. Sanırım evlilik herkesi değiştirebiliyordu.

“Şükran Günü'nü sikerler.” Neye şükran duyacaktım ki? Geçen hafta randevuya çıkmış Alessandra'yla karşılaşmamın üstüne, yine ortalıktan kaybolmuş üvey kardeşimle uğraşmam gerekiyordu. Roman ekim ayındaki restoran olayından sonra ortadan kaybolmuştu ve gölgeler arasındaki bağlantılarım bile izini bulamıyordu. Hâlâ New York'taydı, bunu hissedebiliyordum. Ama bu sessizliği beni rahatlatmak yerine geriye getirdi çünkü fırtına öncesi sessizlik olduğuna neredeyse emindim.

Bu sırada cemiyet boşanma haberimizle çalkalanıyordu. İnsanların iş dışında hakkımda ne düşündüğünü umursamazdım fakat kesintisiz fısıltılar beni aşırı rahatsız ediyordu. Alessandra'yla ilişkimiz kimseyi ilgilendirmezdi.

“Vivian'la bu akşam Paris'e gideceğinizi sanıyordum.” Boka sarmış özel hayatıma tekrar dalıp kendimi kaybetmeden önce konuyu değiştirdim. “Hafta sonu burada mı olacaksınız?”

“Alessandra'nın veda eğlencesine gideceğimiz için geziyi erte...” Dante cümlesini yarıda kesti ama artık çok geçti.

Hareketsiz kaldım. “Ne vedası?” Kısık sesle söylediğim kelimeler kortun kil zemininde sekti.

Dante'nin ifadesi paramparçaydı.

“Ne vedası?” diye tekrar ettim tenis raketimin sapını sıkarak. Kafamın içinde tanıdık bir uğultu belirirken, kalbim doktorumu şok edecek bir hızla atmaya başladı.

“Alessandra yarın sabah Brezilya'ya gidiyor,” dedi Dante sonunda.

Biraz olsun rahatladım. “Bayram tatili için, değil mi?” Noel'de hep annesiyle kardeşini ziyarete giderdi. Brezilya'da tatil olmadığı için Şükran Günü'nde genelde gitmezdi ama belki bu sene bir tatile daha ihtiyacı vardı.

“Pek sayılmaz.” Dante buradan başka herhangi bir yerde ol-

mayı tercih edermiş gibi görünüyordu. “Tek yönlü bilet almış. Vivian ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi.”

Tek yönlü bilet almış. Vivian ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi.

Dante'nin sözleri bütün gece ve ertesi sabah zihnimde yankılandı. Çalışma masama oturup borsadaki rakamlara bakmaya çalışsam da onları göremedim.

Şükran Günü öncesi olduğu için ofis hayalet kasabaya benziyordu. Bunu normalde çok severdim ama ne DBG'ye yapılan soruşturmaya ne de portfolyomdaki yatırım hesaplarına odaklanabiliyordum.

Alessandra, Brezilya'ya taşınıyor olamazdı. Onu takip eden çalışanım annesinin Buzios'taki evine gittiğini söylemişti ama daha geçen Manhattan'da bir dükkân kiralamışken birden oraya yerleşmeye karar vermiş olamazdı. Tanrı aşkına. O mahalledeki bir dükkânın kontratından caymak milyonlara mal olurdu. Yine de binlerce kilometre uzağa, dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmış olması boğazımın sıkışmasına neden oluyordu.

Şimdi onunla bir dakikalığına baş başa kalabilmek için lanet böbreğimden bile vazgeçmeye razı olabilecekken önceden onu nasıl saatlerce, günlerce yalnız bırakabilmişim? Neden onu değil de sahip olduğum diğer şeyleri kaybetmekten korkmuştum?

Boşanmamız gerçekleştikten sonra Alessandra'ya zaman tanımak istemişim çünkü henüz erkendi. İkimizin de çok hassastık ve onu geri kazanmanın yolunu bulmak için düşünmem gerekiyordu. Evrakları imzalamış olabilirdim ama bu durum bizden vazgeçtiğim anlamına gelmezdi.

Her son, yeni bir başlangıcın habercisiydi. Biz de bir gün her şeye yeniden başlayacaktık.

Telefonum çalınca düşüncelerden uyanıp ekrana bakarak bir küfür savurdum. *Yine o lanet bilinmeyen numara. Her seferin-*

de aramaya cevap vermeyi bırakmalıydım ama merakıma engel olamıyordum.

Cevap verdiğimde her zamanki gibi sessizlikle karşılaştım ve öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. “Aramayı kesmezsen yemin ederim...”

“Kardeşine sahip çık.” Sesle oynanmış olduğundan dolayı kadın mı, erkek mi anlayamıyordum. “Yoksa sıradaki sen olursun.”

Daha cevap veremedenden yumuşak bir *klik* sesiyle hat kesilince bir küfür daha ederek telefonu masaya fırlattım.

Adamıma bu konuyu araştırmasını da söylemiştim ama bu kişi her kimse, izlerini ustalıkla gizleyebilecek kadar yetenekli biriydi.

Lanet olası Roman. Kesin arayan oydu. Biz küçükken de böyle oyunlar yapıp dururdu. En sonunda eve dağ kadar fatura geldiği için üvey annemiz onu öldüresiye dövmüştü. Yıllar içinde bilgisayar korsanlığı gibi numaralar öğrendiyse şaşımazdım. Hızlı öğrenen biriydi. Keşke bu becerisini yalan söylemekte, sahtekârlık ve manipülasyon yapmakta kullanmasaydı.

Şu anda nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum ama sabrımın sınırına gelmiştim.

O sırada kapım tıklatıldı.

“Efendim?” Martha tereddütlü bir ifadeyle ofise girdi. Alessandra’ya davranışı nedeniyle onu azarladığım günden beri daha yumuşak başlıydı. “Saat on bir toplantısı için beklediğiniz kişi geldi.”

“Birkaç dakikaya geliyorum.”

Bu sabahki toplantımı unutmuştum. Bir saat sürecektir saçma sapan konuşmalara katlanmak ve sahte gülümsemeler dağıtmak zorunda olduğumu düşününce midem bulandı.

Bu şehri seviyordum. Gürültüydü ve insanlar sayesinde zihnimdeki sesler susuyor, hayat koşturmacası da bir şeye fazla kafa yormamı önlüyordu. Kaos benim için güvenliydi.

Fakat Alessandra'nın yokluğu ve Roman'ın geri dönüşü düzenli yaşamımı altüst etmişti. Sürekli bir panik halinde olmamamın tek sebebi, Alessandra'yı koruyan ve Roman konusunda tetikte bekleyen iki tane gizli güvenlik ekibimin olmasıydı.

Şükran Günü haftasındayız. Biraz neşelen. Dante'nin tavsiyesi kafamda yankılandı. Uyuz herif çoğu zaman beni sinir etse de ara sıra güzel tavsiyeler veriyordu. Ne de olsa, Alessandra'yı Geri Kazanma planıma bir nevi ilham olan oydu.

Martha'nın ofisimden çıkıp kapıyı kapatmasını bekledikten sonra tarayıcımda yeni bir sekme açtım.

Yapmak üzere olduğum şeyi aklımdan geçirdiğime bile inanmıyordum. Karakterime o kadar aykırı bir şeydi ki, tanıdık internet sitesinde aradığım şeyi bulurken hareketlerimi başkası yönetiyordu sanki.

Fakat karımı geri istiyordum ve onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Daha önce hiçbir iş toplantısını kaçırmamış olabilirdim ama buna kafa yormadım, hayatımda ilk kez fazla düşünmedim. Sadece ekrandaki mavi butona basıp ödeme bilgilerini girdim ve Brezilya'ya tek yönlü gidiş bileti aldım.

Alessandra

“Burada ölürsek suçlusu sensiiiiin!” Gelen dalga beni alaşağı edip son kelimemi yuttu. Dünya sessizleşti ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca suyun altında kaldım.

Tükürükler saçarak yüzeye çıktığımda Marcelo’nun gür kahkahasıyla karşılandım.

“Yeteneğin körelmiş, *irmã**.” Sörf tahtasına uzanırken yüzü kardeşçe bir muziplikle parlıyordu. “Eskiden beni geçerdin.”

“O *yıllar* önceydi.” Vücudum gösterdiği çabadan dolayı hâlâ yanarken ciğerlerimi tatlı havayla doldurdum. “Manhattan’da pek dalga yok, malum.”

Plajdaki herkesin gözü önünde rezil olmuşum ama kanım yine de adrenalinle uğulduyordu. Su, güneş ışığı, tuz kokulu hava... Eve dönmek cidden çok güzeldi.

Annem modellik kariyerinin çoğunu orada yaptığı için Marcelo da ben de New York’ta büyümüştük, yaz tatillerimizi ve bayramlarımızı ise Brezilya’da geçirmiştik. Ben evlendikten sonra ancak senede bir kez buraya gelir olmuşum.

Yine de Brezilya’yı ikinci evim olarak görüyordum. Son dakikada aramış olsam da kardeşimi birlikte tatil yapabilmek için Buzios’a gelmeye ikna edebildiğim için mutluydum. Çarşamba iniş yapmıştık ve iki gündür bol bol yemek yiyip muhabbet ediyor, yüzmeye geliyorduk. New York’la aramızda sanki dünyalar kadar mesafe vardı.

Beni incelerken Marcelo’nun yüzü yumuşamıştı. “İlk geldiğin günden çok daha mutlu görünüyorsun. Tatil sana yaradı.”

* (Por.) Kız kardeş. (ç.n.)

“Evet.” Parmaklarımı suda kaydırıp güneş ışığının parıltılarını izledim. “Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.”

Dominic olmadan gelemeyeceğimi neden düşünmüştüm hiç bilmiyordum. O bensiz pek çok yere gitmişti. Belki de buraya yalnız gelmiş olsaydım aklım daha erken başıma gelirdi.

Dominic önemli bir randevumuzu ilk kaçırdığında ağzımı açmış olsaydım belki her şey daha farklı olurdu. Fakat geçmişini değiştiremeyeceğime göre zihnimi yormama hiç gerek yoktu.

“Belki de,” dedi kardeşim. “Son telefon konuşmamızda senin üzgün geliyordu.”

O gün sesim, hissettiğim hüznü ifade edecek kadar bile üzgün değildi ama bunu ona söylemedim. “Alışma dönemindeyim. Bu yüzden buraya geldim.”

İşe de yarıyordu. Yani bir nevi. New York’tayken Dominic günde yirmi otuz kez aklıma gelirken şimdi günde sadece on kez falan düşünüyordum.

Bebek adımlarıyla ilerleyeceğim.

“Hmm.” Marcelo ikna olmuşa benzemiyordu. “Eve döndüğünde ne olacak peki?”

“Onu oraya gidince düşünürüm.”

Dönüş biletimi henüz almamıştım. Zaten bayram geldiği için dükkândaki tadilat işleri yavaşlamıştı, internet sitem de tatildeydi. Isabella ben yokken her şeye göz kulak olmayı teklif etmişti.

Kitabı yayımlanmadan önce benimle Floria Tasarımları’nda çalıştığı için işleri biliyordu ve yardıma ihtiyacım olduğunda hemen koşuyordu. Dükkâna girip çıkan ustalarla ilgili güvenilebileceğim birkaç kişiden biri oydu.

“Bu konuda baskı yapmak istemiyorum ama artık konuşmamız gerekmiyor mu sence de?” Marcelo konuşurken nazikti. “Dominic’le en son ne zaman görüştün?”

Dominic’in adı geçince yüzümü buruşturmadan edemedim.

Buraya adım attığımız andan bu yana boşanma mevzusundan vebadan kaçır gibi kaçıyorduk. Ama kardeşim haklıydı. Sannırım konuyu açmak için doğru anı bekliyordu. Bu da ancak insan içindeyken, kendimi odama kapatamayacağım ya da uğraştığımız aktiviteyi konuyu saptırmak için kullanamayacağım bir yerde olabilirdi.

“Geçen hafta,” diye itiraf ettim. “Seni aramadan önce. Aynı restorandaydık ve beni... bir arkadaşım ile yemek yerken gördü.” Marcelo’nun kuşkucu bakışlarına tereddüt ile karşılık verdim. “Üzgünüm. Yakın olduğunuzu biliyorum.” Marcelo ve Dominic ilk tanıştıkları anda kaynaşmışlardı; bunun bir sebebi büyürken disleksiyle mücadele etmek zorunda kalmaları, bir diğeri sebebi de kardeşimin canı isterse bir taşı bile etkileyebilecek kadar sokulgan olmasıydı.

Küçüklüğünde acımasızca zorbalıklara maruz kalmış olan kardeşime karşı fazlasıyla korumacıydım. Dominic’i zaten seviyor olsam da Marcelo’yla kolayca arkadaş olması ona daha da âşık olmamı sağlamıştı.

“Üzgün olacak bir şey yok. Bu *senin* ilişkin,” dedi Marcelo. Sesi daha fazla yumuşamıştı. “Dom’u severim ama sen kardeşimsin; onunla, seninle olduğum kadar yakın olamam. Her zaman arkanda duracağımdan emin olabilirsiniz.”

Boğazımda bir yumru belirdi. “Duygusallaşma şimdi, Marcy. Bu akşam çöpü yine de sen çıkaracaksın, haberin olsun.”

Bir kahkaha attı. “İyi, tamam. Yağ çekmenin işe yaramayacağını bilmeliydim,” diye takıldı. “Ama cidden, beni hiç düşünme. Kendin için en iyisi neyse onu yap. Bence bu...” Kolunu savurarak plajı gösterdi. “...sana iyi geliyor. Benimle ilgilenerek geçirdiğin yılların hemen ardından evlilik hayatına atıldın. Artık başkaları için endişelenmeden kendi hayatını yaşamalısın.”

“Seninle ilgilenmek benim için hiç sorun olmadı.”

“Biliyorum. Yine de söylediklerimde ciddiym. *İngilizce* sınavına hazırlanmama yardım etmek için lise sondaki okul gezini kaçırdın. Hayatını başkaları için yaşayarak geçirdin. Bundan sonra nihayet kendin için yaşayabilirsin.”

Etrafımızdaki insanların sular sıçratarak yüzmesini izlerken Marcelo'nun sözlerini kafamda evirip çevirdim.

Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama haklıydı. Annemiz çocukluğumuzda sürekli çalışmış, partilere katılmış, zengin ama şüphe uyandıran adamlarla çıkmıştı. Ben hatırlayamayacak kadar sarhoşken tek geceliğine birlikte olduğu bir adamın kızıy-dım. Marcelo ise yasak ilişkilerinden herhangi birine bahsetmesi halinde anneme fiziksel zarar verme tehdidinde bulunan Brezilyalı, evli bir iş adamının çocuğuydu.

Marcelo'yla yarı kardeş olsak da annemize ebeveynlik konusunda pek güvenemezdik. Bu yüzden ikimiz de yetişkinlik çağına erişene dek ona ablalık değil, annelik yapmıştım.

Belki de Dominic'in eşi olma rolüne kolayca bürünmemin nedeni buydu. Kendi hayatımın yıldızı olmaktansa yardımcı oyuncu olmaya alışkındım.

Floria Tasarımları'nı açarak, sonra da boşanmaya cesaret ederek bunu değiştirmeye çalışıyordum ama büyük değişimler hep zaman alırdı.

“Bu kadar dokunaklı konuşma yeter.” Boğazımdaki düğümü yutup başımla ufku işaret ettim. “Hayatı yaşamaktan mı bahsediyordun? Dönüp şu gelen dalgaya bir bak.”

Marcelo bir küfür savurdu. Ardından Dominic'le, ihmalkâr annemizle ve olmayan babalarımızla ilgili tüm düşünceler *hayatı yaşamamanın* heyecanı altında ezilip kayboldu. New York her zaman yerli yerinde olacaktı. Fakat böyle bir an her zaman yaşanmazdı.

Sörfden yorulduktan sonra güneşin altında uzanıp bir şeyler içmek için kumlara geçtik. Altın saat gelip gökyüzünü turuncu-

lara ve sarılara boyayana, gözlerim yorgunluktan kapanana dek iki saat boyunca plajda vakit geçirdik.

“Artık eve dönsek mi?” Marcelo yüzü ikiye ayrılacakmış gibi esnedi. “Yarın yine geliriz. Ya da gelmeyiz. Bütün günü uyuyarak da geçirebilirim.”

“Uyumak yok. Tatildegiz.” Kardeşim içecek soğutucumuzla ilgilenirken havlularımızı topladım.

“Tatilin amacı uyumak değil midir zaten?” diye homurdandı. Ergenliğe geri dönmüş gibiydi.

“Benimleyken değildir.”

“İyi, tamam.” Gözlerini devirdi. “Kız ilişkisini bitirince birdenbire çılgın bir particiye dönüşüverdi.”

“Kendimi yeniden keşfediyorum, tamam mı? *Ye Dua Et Sev*’deki* gibi ama dua etmek ve sevmek kısmı olmadan,” dediğimde alaycı bir gülüşle karşılaştım.

Villaya dönerken kıyıya yakın bir yerde öpüşen bir çift gözüme çarptı. Kadının kızıl saçları gün batımında alev gibi parlıyordu. Adamın da sporcular veya dış mekân aktivitelerini sevenler gibi ince, kaslı bir bedeni vardı.

Sonra adam öpücüğü böldü ve kız arkadaşını omzuna atıp hayranlık verici bir kolaylıkla okyanusa yürüdü.

Kız, “Josh, sakın yapma! Seni geberteceğim!” diye bağırır da bir saniye sonra sularla buluştu ve son dakikada sevgilisini de tutup kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kahkahaları ve küfürleri plajda yankılandı.

Göğsümdeki sancıya rağmen yüzümde hüznölü bir gülümseme oluşmuştu. Tanrım, aşkın o ilk sersemletici günlerini ne çok özlemiştim. Daha sadece otuz bir yaşındaydım ama ömrüm sayısız yıpratıcı, bitap düşürücü, kalp kırıcı ilişkiyle geçmiş gibiydi. On yılın bana ödölü bu mu olacaktı?

* Senaryosu *Ryan Murphy*’ye ait olan ve yazar *Elizabeth Gilbert*’ın kendi hayat deneyiminden yola çıkarak yazdığı *Eat, Pray, Love* kitabından uyarlanan komedi-dram filmidir. (ç.n.)

Bu çift her kimse sonlarının benimkinden çok daha iyi olmasını diledim.

Alacakaranlık çökerken Marcelo'yla mahallemize vardık. Annemiz emekli olduktan sonra Rio'da bir daire alıp yerleşmişti ve Buzios'taki bu yazlığı nadiren kullanırdı. Hatta varlığını bile unutmuş olabilirdi.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordum. İkimiz de bütün günü atıştırmalıklar ve alkolle geçirmiştik. Yemek pişirme yeteneğim onunkiyle yarışamayacağı için geldiğimizden beri yemekleri Marcelo yapıyordu, ben de bulaşık işini hallediyordum.

"*Feijoada*." Bu geleneksel bir siyah fasulye ve domuz eti yahnisiydi. "Daha yaratıcı bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum."

Ağır bir yemek olduğu için genelde akşam değil, öğle yemeğinde yenirdi. Ancak günün hangi saatinde olursak olalım kardeşimin *feijoada*'sına hayır demem mümkün değildi.

"Eh, bilirsin ki bu yemeğe asla..." Birkaç metre uzağımızda bir taksi durduğunda cümlem yarıda kesildi. Arka koltuktan bir adam inip bagajdan çantasını almaya yöneldi.

Karanlık nedeniyle yüzünü düzgün göremiyordum ama boyu ve vücut yapısı endişe verici şekilde tanıdıktı.

Kes şunu. Bu adam, o olamaz. New York'ta değil, Brezilya'dasın, Tanrı aşkına.

Marcelo da gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Bana mı öyle geliyor, yoksa şu adam Dominic mi?"

Avuçlarım terden sıırılsıklam olmuştu. *Nefes al.* "Saçmalama. Gördüğümüz her uzun adamı..." Taksi giderken far ışıkları adamın yüzünü aydınlattığında birden sustum.

Mavi gözler. Keskin yüz hatları. Buzios'ta hiç beklemediğimiz anda karşımıza çıkmamış gibi kaygısız bir yüz ifadesi.

Ayrıca... o üstündeki şort muydu? Dominic'i yıllardır kot pantolon ve tişört dışında bir gündelik kıyafetle görmemiştim. O bile nadirdi.

"Selam." Son derece rahat ve aşırı yakışıklı görünüyordu. "Ne güzel bir gece, değil mi?"

"Sen burada ne arıyorsun?" Bu gerçek olamazdı. Plajda güneşin altında saatlerce durduğum için halüsinasyon görüyor olmalıydım. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Tatile geldim," dedi Dominic sakince. "Uzun zamandır işlere ara vermemiştim. Şükran Günü olduğu için güneşli bir yere gitmek istedim. New York bu hafta çok kasvetli."

"Şükran Günü iki gün önceydi."

"Evet ama hâlâ Şükran Günü *hafta sonundayız*." Anlık gülümsemesi beni itiraf etmek istemeyeceğim kadar etkiledi. "Yani tatil."

Kollarımı göğsümde birleştirerek aramızda bariyer oluşturmaya çalıştım. "Dünyada onca yer varken tatil için *burayı mı* seçtin yani?"

Omuz silkti. "Brezilya'yı seviyorum." Basit cevabı altında yatan samimi imayı saklamadı.

Brezilya'yı seviyorum. *Seni seviyorum*.

Dile getirilmemiş kelimeler etrafımı sararak beni esir aldı. En sonunda Marcelo gürültüyle boğazını temizlediğinde irkilerrek gözlerimi Dominic'ten ayırdım. Kardeşimin burada olduğunu unutmuştum.

"Nerede kalacaksın?"

Dominic bir bana bir eski kayınbiraderine baktı ve bu sefer yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. "Villa Luz'da."

Büyüklüğü, gösterişi ve şık dekorasyonu dillere destan Villa Luz; yazlığını kendi kullanmadığı zamanlarda VIP müşterilere kiralayan bir Brezilya cemiyet üyesine aitti.

Ayrıca villamızın hemen yanında bulunuyordu.

18
Alessandra

Siktir.

19

Alessandra

“Çok yalnız görünüyor, baksana.”

“Bu bizi ilgilendirmez.” İçkimi içerken yan eve bakmamaya çalıştım. “Tek başına tatile çıkmayı kendi seçmiş.” *Feijoada* pişerken Marcelo ve ben terasta ev yapımı *caipirinha** içiyorduk. Plajda çok içtiğim için artık alkol tüketmesem iyi olurdu ama Dominic’le karşılaşmanın gerginliğini bir şekilde üzerimden atmam gerekiyordu.

“Doğru,” dedi Marcelo. “Yine de biraz üzücü.”

Merak diğer duygularıma galip geldi ve kafamı sağa çevirerek havuz kenarında oturan eski kocama baktım. Villalarımızın arasında uzun çitler bulunsa da yukarıda olduğum için arka bahçesini rahatça görebiliyordum.

Telefonunun ekranını kaydırırken hayatımda gördüğüm en acınası sandviçi yiyordu. Ağaçlarda sallanan fenerlerin ışığı yüzüne vurmuştu.

Şüpheci yanımda, bizim burada olduğumuzu duyduğu ve ona acımamızı istediği için havuz kenarında oturmayı seçmiş olabileceğini düşünüyordu. Anlayışlı yanımsa az da olsa üzülmeden edemiyordu.

Marcelo haklıydı. Dominic *gerçekten* çok yalnız görünüyordu.

Kardeşim bakışlarımı takip etti. “Kasaba şimdi çok daha küçük geliyor, değil mi?”

“Yoo, bence yeterince büyük. O kendi işine bakacak, biz de kendi işimize.” Sesimi kısık tutmaya gayret etmiştim ama Do-

* Misket limonu, esmer şeker, kaşasa ve kırılmış buz ile yapılan Brezilya kökenli alkollü bir içecektir. (ç.n.)

minic sanki beni duymuş gibi o anda kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda tenimin altında bir elektrik akımı hissettim.

Bakışlarımız yoğunlaşıp tehlikeli bir şeye dönüşmeden önce kafamı çevirdim.

Marcelo kaşlarını çatınca, “Onun için kötü hissediyorsun, değil mi? Hani hep benim arkamda olacaktın?” diye takıldım.

Kardeşim aslında ona ilk işini ayarlayan Dominic’e çok şey borçluydu. Mevcut görevi olan aşçıbaşı yardımcılığına geçmeden önce Laurent ailesinin restoranında istasyon yardımcısı olarak çalışmıştı.

Şimdi sırf biz boşandık diye Dominic’ten uzak durmasını bekleyecek değildim. Buna rağmen ona karşı gösterdiği yumuşaklık beni rahatsız ediyordu çünkü ben de o duygulara doğru kayıyor gibiydim. Başkalarının fikirlerinden kolay etkilenen biri olmayı hiç istemesem de maalesef öyleydim.

“Tabii ki arkadayım ama onun için de üzülüyorum,” dedi Marcelo. “İkimiz de tatil için burada olmadığını biliyoruz.” Aşağı doğru kafasını salladı. “Dominic en son ne zaman *kendi isteğiyle* işten uzaklaştı?”

Hiçbir zaman. Evliyken bile Noel ve yılbaşı tatilleri arasında Brezilya’da birkaç gün daha kalması için onu zorlamam gerekirdi.

Birdenbire, buraya gelişinin aslında çok şey ifade ettiğini fark ettim. Toplantısı iptal olduğu ya da işi bittiği için eve erken döndüğü bir akşam değildi. Ofisinden ayrılmış, tamamen başka bir kıtaya uçmuştu. Villa Luz’a böyle rahatça yerleştiğine göre, orada bir süre kalmayı planlıyordu.

Midemde düğümler oluştu. *Aklını çelmesine izin verme.* Dominic kazanmak için her şeyi yapardı ama ödülü elde ettiğinde kıymeti kalmazdı.

“Hadi içeri girelim,” dedim kardeşimin sorusundan kaçarak. “Yemek pişmek üzeredir. Zaten duş da almam gerekiyor.”

“Daha bir saat önce duş aldın.”

“Nem çok fena, bir daha almam lazım,” diye yalan söyledim.

Marcelo bana bilmiş bir bakış atsa da tartışmadı. O yemeği kontrol ederken isteksizce banyoya girip sıcak suyun Dominic’e duyduğum sempatiyi yıkayıp götürmesini diledim.

Havluyla kurulanıp yemek odasına girdiğimde kardeşim masayı kurmaya başlamıştı.

“Dur, yardım edeyim,” diyerek tabakları elinden aldım. “Neden bana öyle bakıyorsun? Bu sefer duşum *o kadar* uzun sürmedi.”

Uzun duş aldığım için benimle hep dalga geçerdi ama bu kez en fazla yarım saat kalmıştım.

“Biliyorum.” Ensesini kaşırken yüzünde korku ve endişe vardı. “Şey, sana bir şey söylemem gerekiyor. Sen banyodayken...”

Arkasından gelen biri lafını böldü. “Kokteyl kadehlerinizi nereye koydunuz? Göremedi...” Dominic beni fark edince olduğu yerde kaldı. Pamuklu bir gömlekle pantolon giymişti. Bir elinde bir şişe *cachaça*, diğer elinde ise telefonu vardı.

Tenime hücum eden sıcaklık, duştan sonra gelen ferahlığı yok etti. Elinde içki şişesiyle *bizim* evde olmasının ve kokteyl kadehlerimizi aramasının tek bir sebebi olabilirdi.

Marcelo onu yemeğe davet etmişti.

Kardeş kardeşe tatil de buraya kadardı. Yarın annemin tek çocuğu olacaktım çünkü kardeşim sabahı *göremeyecekti*.

Yakında merhum olacak Marcelo boğazını temizledi. “Dominic kapıyı çalıp biraz şeker istedi. Görünüşe bakılırsa Luz’un kileri boşmuş ve kasabadaki market de kapanmış. Ben de bize katılması için onu davet ettim. Zaten çok yemek yapmıştım.”

“Rahatsız olduysan gidebilirim,” dedi Dominic ben sessiz kalınca. “Çok aç değilim. Sandviç yemiştım.”

“Sorun değil.” Zoraki bir tebessüm takındım. Beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyecektim.

Tuhaf birkaç saniyenin ardından Marcelo yeniden boğazını temizledi. “Kadehler soldan ikinci alt dolapta. Kolayca bulursun.”

Dominic kafa sallayıp mutfağa döndü. O duyma mesafesinden çıkar çıkmaz dik bakışlarla Marcelo’ya döndüm. Hemen ellerini kaldırarak geri adım attı.

“*Ne düşünüyordun?*” diye bağırdım fısıldayarak. “Şeker mi istedi? Cidden mi? Sen de bunu yedin mi?”

“Panikledim, ne yapayım?” diye tısladı kardeşim. “Adamı kapıdan geri mi çevirecektim?”

“Evet, öyle yapacaktın.” Elimi mutfağa doğru savurdum. “Eski kocamı yemeğe davet etmişsin! Farkında mısın bilmiyorum ama onunla iki ay önce boşandık. Adam kalkıp beni *Brezilya’ya kadar* takip etmiş.”

“Sen de insanların arasında sorun olunca nasıl davranacağını bilemediğimin farkındasın! Dominic *feijoada*’nın kokusunu almıştı ve... *siktir*, geliyor.”

Dominic kokteyl kadehleriyle döndüğünde ikimiz de sustuk. Ben kadehlerden birini alıp kendime hızlıca bir *caipirinha* hazırlarken eski kocam tek kaşını kaldırdı ama bir şey demeyecek kadar akıllıydı.

Yemek beklendiği gibi sessiz ve durgundu. Dominic ve ben pek konuşmadan yerken Marcelo sohbet açmaya çalışıyordu. Evlilik ve boşanmayla ilgili absürt bir filmin içindeymişim gibi hissediyordum. Kardeşimin “atmosferi iyileştirmek” için açtığı müzikten bulunduğumuz mekâna ve Dominic’in varlığına kadar her şey gerçeküstüydü.

Bu benim hayatım olamazdı.

Brezilya’nın son futbol maçıyla alakalı bir şeyler anlatmayı bitirdikten sonra, “Dükkkânda çalışmalar nasıl gidiyor?” diye sordu Marcelo. “Yeni yıldaki büyük açılış için her şey yolunda mı?”

“Evet.” Herhangi bir sorun çıkmaması için parmak eklemle-
rimi meşe masaya vurdum. “Isabella’dan hiç acil durum mesajı
gelmediğine göre dükkânda yangın falan çıkmamış olmalı.”

“Bir keresinde asla fiziksel mağaza açmayacağını söylemiş-
tin.” Dominic’in kısık sesle yaptığı yorum omuzlarımdan geril-
mesine sebep oldu. “Çok stresli olacağını düşünüyordun.”

“Üniversitedeyken öyle düşünüyordum.” Kafamı tabağım-
dan kaldırmadım. “O zamandan beri çok şey değişti.”

Thayer’da işletme okumuş ama çevrimiçi ticaret üzerine yo-
ğunlaşmışım. Mezuniyetten sonra asıl planım olan kendi şir-
ketimi açmak yerine Dominic’e işini kurmasında yardım etmiş
ve geçici bir ekip kurduğunda geri çekilmişim. Fakat o gün-
lerden bu yana perakende satış sahası çok değişmişti ve Floria
Tasarımları’nı kurmak, her şeye sıfırdan başlamaktan farksızdı.
Okulda öğrendiğim çoğu şey eskilerden kaldığı için son iki yı-
lım devamlı yeni şeyler öğrenmekle geçmişti.

Fiziksel bir mağaza açmak beni ölesiye korkutuyordu ama
somut bir şeylere ihtiyacım vardı. İçimde hâlâ mücadele gücü
olduğunu kanıtlayan, bakabileceğim, dokunabileceğim, bana
ait olabilecek bir şeylere. Dominic cevabımdan sonra sessiz
kalınca, “Senden ne haber?” diye sordu Marcelo. “İşler nasıl?”

Dominic, “İyi. Piyasa değişse de Wall Street değişmiyor,”
dedikten sonra bir sessizlik daha oldu.

“Brezilya’da ne kadar kalacaksın?” Kardeşim bir kez daha
boş yere muhabbet etme girişiminde bulundu.

“Bilmem.” Dominic içkisinden rahat bir yudum aldı. “He-
nüz dönüş bileti almadım.”

Neredeyse ağızma attığım et ve fasulyelerle boğulacaktım.
Karşımda oturan Marcelo’nun da ağızı kocaman açılmış, çiğne-
diği et gözler önüne serilmişti. Normalde başka biri böyle bir
şey yapsa çok eleştirirdi ama Dominic’in söylediği şey ikimiz-
de de şok etkisi oluşturmuştu.

Brezilya'ya gelmesi yeterince şaşırtıcıyken geri dönüş tarihi olmaması akla hayale sığmaz bir şeydi. Neredeyse masanın üzerinden uzanıp ateşi mi var, yoksa kişilik nakli mi yaptırdı diye kontrol edecektim.

“Nasıl yani?” Marcelo sonunda sesini buldu. “İş ne olacak?”

Dominic bana bir bakış attı. Hemen kafamı eğdim ve cevabını beklerken nefesimi tutmama rağmen tüm ilgim yemeğimdeymiş gibi davrandım.

“İş her zaman orada olacak,” dedi. “Başka şeyler olmayacak.” Yemeğin geri kalanında kimse konuşmadı.

Sonrasında sıra bende olsa da Marcelo bulaşıkları yıkamak için izin istedi ve ölümcül bakışlarımı görmezden gelerek tabak çatalları toplayıp mutfığa ilerledi. Dominic’le yalnız kaldığımızda belirsizliğin esiri olmuş halde bir süre öylece birbirimize baktık. Bu bizim için yeni bir dinamikti ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Dominic pek çok şey -acımasız, asabi, hırslı- olabilirdi ama hayatında asla belirsizliğe yer vermezdi. Tanıştığımız günden bu yana belirli hedeflere ve amaçlara yönelik hareket etmişti: Mezun olmak, şirketini kurmak, ondan şüphelenen herkesin çenesini kapatacak kadar zengin ve başarılı olmak.

Çok fazla parası olmayan bir üniversite öğrencisiyken bile etrafına öyle bir özgüven yayardı ki, herkes ona bakınca aklına koyduğu her şeyi yapabilecek biri olduğunu anlardı. Başarı onun doğru yoluydu ama şimdi pusulasız halde denizde kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Ale...”

“Saat geç oluyor. Yatmam lazım.” Kalbim düşünmek istemediğim sebeplerle göğsüme çarpıyordu. Ayağa kalktım ama iki adım bile atamadan bir el bileğimi kavradı.

“Lütfen.”

Sesindeki boğukluk irademin bir kısmını eritti. Durup ona dönerken, dokunuşunun midemde kelebekler uçmasına ve sesinin kalbimi hızlandırmasına sinir oldum. Keşke evliliğimizi resmi yoldan bitirebildiğim gibi duygularımı da bir imzayla yok edebilseydim. Fakat kâğıt üzerindeki ilişkimiz gerçeklikten çok farklıydı.

“Burada olmamalısın.” Damarlarımda bitkinliğin ve adrenalinin tuhaf bir karışımı dolaşıyordu. “Bu ikimiz için de sağlıklı değil. Daha yeni boşandık. Her yere peşimden gelersen hayatımıza devam edemeyiz.”

Dominic’in gözleri ışıkların altında parladı. “Mesele de bu ya,” dedi alçak sesle. “Hayata devam *etmiyoruz*. En azından ben *etmiyorum*.”

Tüm vücudum gerildi ama kendimi ne kadar hazırlasam da kelimelerinin vurduğu darbeyi hafifletemezdim.

“Hiç denemediğin içindir.”

“Denememi mi isterdin?”

Evet. Belki. Eninde sonunda deneyeceksin. Dominic’in gösterişli bir sarışınla bir galaya katıldığı ya da daha kötüsü, birlikte kanepeye kıvrılıp vakit geçirdiği görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım. Ben böyle samimi anlara hasretken onun bunları bir gün başka biriyle paylaşacak olmasına imrenmeden edemiyordum.

Fazla düşünme. Bunu sen istedin, unuttun mu?

“Evrakları imzaladın.” Bileğimi elinden kurtardım. Dokunuşunun oluşturduğu damga tenimde kalmıştı ama elimi oraya götürmemek için kendimi tuttum.

“Evrakları kendim istediğim için değil, sen istediğin için imzaladım.”

“Ama ben istemememe rağmen buradasın.”

Gözleri ciddi kalırken dudaklarında minik bir gülümseme belirdi.

“Beni burada *istemediğini* söylemedin, yani teknik olarak isteğine karşı gelmiş sayılmıyorum.”

Bitkinlik adrenalini bastırırken içimi çektim. “Ne istiyorsun, Dominic?”

“Seni geri istiyorum.”

Nabzım hızlandı. Neyse ki artık eli bileğimde değildi, yoksa nasıl hissettiğimi anlardı.

“Beni geri alamazsın.” Belki yeterince söylersem buna inanırdı ve ben de kaburgamın arkasında bu donuk sancıyı hissetmezdim.

“Biliyorum.”

“O zaman neden...”

“Bizim için yeni bir başlangıç istiyorum.” Dominic gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Artık birbirimizi tanımadığımızı söyledin ve bunda haklıydın. Evliliğimiz süresince seni ihmal ettiğimi söyledin. Bunda da haklıydın. Hayatımda en çok önemi olan şeyleri görememişim. Geçmişte yaptıklarımı değiştiremem ama gelecekte daha farklı davranabilirim. Bunu sana kanıtlamam için bana bir şans ver.”

“Nasıl?” Sorum dudaklarımdan bir fısıltı olarak çıktı. Kendime engel olamamıştım çünkü ne diyeceğini merak etmiş, yüzündeki samimiyetten fazlasıyla etkilenmiştim. Uzun zamandır ilişkimizde eksik olan samimiyetti bu. Ayrıca karşımdaki kişi Wall Street’in kralı Dominic Davenport değildi. Yıllar öncesinde âşık olduğum güzel, akıllı, kederli çocuktü.

“Beni kendinden uzaklaştırma.” Âdemelması hareket etti. “Tek arzum bu. Konuşmak ve birbirimizi şu anki halimizle ta-

HİRS KRALI

nımak istiyorum. Seni güldüren, ağlatan şeyleri bilmek, nasıl rüyalar gördüğünü öğrenmek, uyku tutmadığında neler düşündüğünü duymak istiyorum. Seninle ilgili her şeyi yeniden keşfetmek için bin ömrüm olsa binini de feda ederim. Çünkü sen benim için doğru kişisin. Evlendiğimiz günden bu yana pek çok şey değişmiş olabilir ama sen ve ben sonsuza dek birbirimize aitiz.”

20

Dominic

Alessandra'yı görmek ama ona dokunamamak farklı türden bir işkenceydi. Birlikte yediğimiz akşam yemeğinin üzerinden iki gün, on üç saat, otuz üç dakika geçmişti. Uyanık olduğum her anı o akşamı düşünerek geçirmiştım. Hemen yanımdaki evde olmasına rağmen, eğer onu zihnime yeterince kazıyamazsam parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkuyordum.

Neyse ki Buzios küçük bir kasabaydı ve her yerde birbirimizle karşılaşıyorduk. Plajda, iskelede, meyve sebze aldığımız süpermarkette. Fakat ne yazık ki bu yerlerde etkileşimimiz en iyi deyimle sınırlıydı.

Alessandra hâlâ ihtiyatlı davranıyordu. Pazartesi akşamı ondan rica ettiklerime yalnızca, "Gitmem gerek," diye yanıt vermişti. Şimdi de nerede karşılaştık bana saldırmaya hazırlanan bir kobraymışım gibi bakıyordu. Bu kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu çünkü bana inanmamakta haklıydı. Ama yine de beni fark etmediği zamanlarda onu izlemeyi çok seviyordum. Gülümsemesini ve yüzünün ışıldamasını seyrederken Thayer'dayken beni kanatlarının altına alan o kızı görüyordum. Kendi başıma uçana dek gitmeme izin vermeyen o kızı...

"Al bakalım, sade kahven. Şeker de yok krema da. Bunu nasıl sevdiğini hiç bilmiyorum ama neyse." Profesör Ruth'un dersinden çıktığımda ilk görüştüğüm kişi Alessandra olmuştu. Bana karton bardağı uzatırken yüzünde beklenti ve endişe karışımı bir ifade vardı. "Eee, nasıl gitti?"

"İyiydi." Kahveden bir yudum alıp onun burun kıvırdığı acılığın tadını çıkardım. "Profesör Ruth hepimize Shakespeare'in tüm eserlerini ezbere okutana kadar çıkmamıza izin vermedi. Tabii ki ben kazandım."

"Ha ha. Çok komik." Dudakları seğirse de bakışları dikti. "Final sınavından bahsediyorum, ukala. Ne oldu? Geçtin mi?"

Alessandra o kadar gergin görünüyordu ki, konuyu uzatıp onunla uğraşma planımdan vazgeçtim.

"Yetmiş sekiz aldım." Dudaklarımı geren gülümsemeye engel olamadım. "Geçtim." Sınıftaki en iyi not benim değildi ama İngilizce kompozisyon dersine ilk başladığım zamanlardan çok daha iyiydi. Alessandra sayesinde vizelerde gayet iyiydim ve dersi geçebilmem için finalden en az yetmiş beş almam gerekiyordu.

"Geçtin mi? Aman Tanrım, geçtin!" Alessandra cıyaklayarak kollarını boynuma sardığında neredeyse beni devirecekti. Üstümüze dökülmemesi için kahvemi yakındaki bir çöp kutusuna atmak zorunda kaldım. "Başardın! Bir an bile şüphe duymamıştım zaten."

"Tabii. Nasıl geçtiğini sorarken bu yüzden kusacakmış gibi göründün, değil mi?"

*"Eh, benim itibarım da tehlikedeydi. Yüzde yüz başarı oranımı mahvedemezdim." Geri çekildiğinde gururla parlayan gözleri kalbimi sıkıştırdı. Başarmamı önemseyen tek kişi oydu. Kahretsin, benden bile fazla önem veriyordu. Böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Ama ciddiym, başara-
cağını biliyordum. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin, Dominic. Sadece zekânı farklı şekilde gösteriyorsun."*

Yanaklarımın ve boynumun yandığını hissettim. "Teşekkürler." Boğazımı temizleyip kollarımı ondan ayırdım. Sarıldığında endişe verici şekilde iyi hissettirmişti ve onu şimdi bırakmazsam bir daha asla bırakamayabilirdim. "Pislik gibi

davrandığım zamanlarda bile beni bırakmadığın için teşekkür ederim. Sen olmasan bunu başaramazdım. "

Tüm bunları beklediğimden çok daha kolay söylemiştim. Teşekkür etmekte her zaman zorlanırdım ama sebebi belki de şimdiye dek kimsenin gerçekten hak etmiş olmamasıydı.

Alessandra'nın yüzü yumuşadı. "Bu senin başarın, benim değil. Ben yalnızca sana rehberlik ettim. "

"Doğru." Tenim daha da yanarken enseme ovuşturdum. "Eh, sanırım buraya kadar Her şey için teşekkürler. Belki mezuniyette görüşürüz. "

Bir daha görüşmemiz için hiçbir neden yoktu. Bir sonraki dönem tüm derslerim finans ve ekonomi alanlarındaydı ki onları gözüm kapalı geçerdim. Ayrıca Alessandra'yla geceler boyu çalışmış olsak da arkadaş olduğumuzu düşünecek kadar saf değildim.

Genç kadın ani vedama şaşırmışçasına gözlerini kırptırdı. "Ah, ne demek. Yani... rica ederim. " Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp yanımdan geçen öğrencilere baktı. "Şey... peki o zaman. Mezuniyette görüşürüz. "

Böyle bir ihtimal olmadığını biliyordum ama sanki hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Evet. Görüşürüz. " Kırık plak gibi konuşuyordum. Niye başka kelimeler sarf edemiyordum?

Alessandra başka bir şey söylememi beklercesine tereddüt etti. Söylemediğimdeyse tuhaf bir şekilde el sallayıp gitmek için döndü.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Alessandra koridorun sonuna varmıştı ve yakında kalabalığın arasında kaybolacak, belki bir daha hiç karşıma çıkmayacaktı. Tamam, Thayer küçük bir kampüstü ve telefon numaralarımız birbirimizde vardı. Yine de içgüdülerim onu hemen şu anda durdurmazsam çok özel bir şeyin parmaklarımdan kayıp gitmesine izin vermiş olacağımı söylüyordu.

Alessandra gözden kaybolmak üzereyken panikle harekete geçip koşmaya başladım ve köşeyi döndüğü sırada ona yetiştim. "Alessandra, bekle!"

Durdu ve kızarmış yüzüme kaşlarını çatarak baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yani..." Söyle gitsin. "Bayram tatili için ne zaman eve gideceksin?" Dersler önümüzdeki haftaya kadar resmi olarak devam edecek olsa da yüz yüze sınavları olmayan öğrencilerin çoğu eve erken gidiyordu.

Kafa karışıklığı gözle görülür şekilde arttı. "Salı günü. Neden sordun?"

"Merak ediyordum da... şey..." Siktir. Neyim vardı böyle? İlk defa bir kıza çıkma teklif edecek ortaokul çocuğu gibi konuşuyordum. "Cumartesi günü akşam yemeğine çıkmak ister misin? Baş başa yani."

Şaşkınlığı yok olurken yüzünde kalbimi şaha kaldıran tanıdık, muzip bir gülümseme belirdi. "Dominic Davenport, şu anda bana randevu teklifinde mi bulunuyorsun?"

Kahretsin. Bunu yapıyorsam "eğer"ler ya da "ama"lar olmadan yapacaktım. "Evet."

Gülümsemesi büyüdü. "O halde seninle seve seve akşam yemeğine çıkarım."

Ciddi ilişkiye attığımız ilk resmi adımın anısıyla dikkatim dağıldığı için neredeyse dalış merkezini geçip gidecektim. İçimdeki suçluluk duygusunu atmaya çalışarak geriye doğru yürüdüm.

Buzios'a Alessandra için gelmiştim ama gerçekten bir tatile ihtiyacım vardı. Burada kaldığım süre boyunca boş boş kasabada dolaşmak benim için bile fazlasıyla acınası olurdu. Sabah

erken saatleri çalışmaya ve çevrimiçi toplantılara ayırıyordum ama ben yokken işleri idare edecekleri konusunda ekibime güvenim tamdı.

Şükran Günü'nde hepsine tatil vermiş olsam da sonrasında şirkette olmayacağım için ön hazırlık yapmam gerekmişti. Buzios'a Alessandra ile aynı gün gelmemiş olmamın nedeni de buydu.

Sorun şuydu ki, daha önce hiç tek başıma tatile çıkmamıştım ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ilginç görünen her aktiviteye yazılmıştım. Bugün tüplü dalış yapacak, yarın da tekne turuna çıkacaktım.

Dün markette karşılaştığımızda Marcelo ağzından Alessandra'nın dalış için kaydolduğu merkezin adını kaçırınca ben de tesadüfen aynı yeri seçmiştim. Eh, kasaba küçüktü ve seçenekler sınırlıydı.

Resepsiyonda kaydımı teyit ettirip mekânın arkasındaki, ilk kez dalış grubuna katıldım. Bakışlarım gümüş saçlı adamı, kı kırdayan kızlı erkekli öğrencileri ve birbirlerine hararetle bir şeyler fısıldayan çifti aşır atkuyruğu yapılmış parlak kahverengi saçları buldu.

Alessandra saçlarını en son ne zaman atkuyruğu yapmıştı? Gerçekten hiç hatırlamıyordum. Bu çok küçük bir detaydı ama yıllar içinde birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı gösteriyordu. Beni tenisle tanıştıran oydu ve eskiden birlikte oynadığımızda saçlarını hep böyle toplar, bembeyaz giysiler giyerdi.

Şu anda da telefonuna bakıyordu ama hemen sonra bakışlarımı hissetmişçesine kafasını kaldırıp öylece kaldı. Hiçbir şey söylememişti fakat buna gerek de yoktu çünkü surat ifadesi her şeyi anlatıyordu.

“Dünya ne kadar küçük.” Gidip karşısında durdum. “Günaydın, Alessandra.”

“Günaydın.” Gülümsememe karşılık vermedi. “Aynı dalış kulübüne, aynı gün için kayıt yaptırmış olmamız ne tesadüf.”

“Dediğim gibi, dünya küçük.” İmalı bakışlarını görmezden gelerek omuzlarının kıvrımını ve boynunu süzdüm, ardından gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. “Güzel görünüyorsun.”

Plajda geçen günlerin ardından saçları güneşin öpücüğüyle açık kahverengiye dönüşmüş, teni sağlıklı bir bronz rengini almıştı. Burnunda ve yanaklarında çiller belirmişti ama yüzünü çok iyi tanımasam bu değişikliği fark edemeyeceğim kadar soluk renkteydiler. Ondaki en belirgin farklılık ise New York’ta vücudunu saran gerginliğin yok olması ve makyajın ya da şık bir elbisenin başaramayacağı rahat bir havayı ona kazandırmasıydı.

Alessandra her zaman göz alıcıydı fakat buradaki parıltısı göğsümü sızlatıyordu. Bunun sebebi, hem gerçek olduğuna inanamayacağım kadar güzel olması hem de mutluluğu bulmak için şehirden ve *benden* uzaklaşmak zorunda kalmasıydı. Canımı en çok yakan buydu.

Pişmanlık sivri bir taş gibi mideme batarken Alessandra’nın yüzünde de birtakım duygular belirmişti. Ancak gözlerini hemen benden kaçırdı.

İşte o anda, grubun geri kalanının sessizleştiğini fark ettim. Gümüş saçlı adam telefonuyla ilgileniyordu ama öğrencilerin ve diğer çiftin gözü üzerimizdeydi.

“*Bom dia!*” Dalış eğitmenimiz sırtarak yanımıza gelince tuhaf gerginlik bölündü. Günlerini sörf yaparak ya da kafayı bularak geçiren yirmilikler gibi görünmesi şimdiden sinirlerimi bozmuştu. Bakışları Alessandra’nın üzerinde oyalandığında sinirim aniden vahşi bir korumacılığa dönüştü. Sikik suratının tam ortasına bir yumruk geçirmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

“Ben Ignacio, bugünkü eğitmeninizim. Başlangıç seviyesinde olacağı için dalışınız kolay ve eğlenceli geçecek.” Önce

• (Por.) Günaydın! (ç.n.)

Portekizce konuşuyor, sonra aynı cümlelerin İngilizcesini söylüyordu. Günlük programımızı ve güvenlik protokolünü anlatırken Alessandra'nın çok yakınında duruyordu. Adam balinalarla ilgili onu güldüren bir espri yaptığında, yüzüne yumruk atma hayalim dilini koparıp bir kenara atma fantezisine döndüştü.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından tekneye bindik ve dalış alanına doğru yola çıktık. Belki şansım yaver giderdi de Ignacio tekneden düşüp bir köpekbalığına yem olurdu. Dünya da bundan daha tuhaf şeyler de oluyordu.

Grup arkadaşlarımızdan biri olan Josh, "İyi misin? Öğretmenimizi öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun," diye takıldı bana. "Bunu yapacaksan da kıyıya dönene kadar beklesen olur mu? Jules köpekbalıklarından korkuyor da."

Daha önce gruptakilerle tanışmıştık. Josh ve Jules, Washington'dan gelmişlerdi. Biri doktor, diğeri ise avukattı. Gümüş saçlı adam Arjantin'den gelen bir iş insanıydı. Öğrencilerse São Paulo Üniversitesi'nde okuyorlardı ve hafta sonu tatil yapmak istemişlerdi.

"*Korkmuyorum,*" dedi Jules çenesini dikerek. "Sadece onlarla tanışmak istemiyorum."

"Discovery'de köpekbalığı programları izlerken öyle demiyordun ama."

"O kadar çok dişi olan yaratıkları sevmediğim için kusuruma bakma. En azından ben Disney filmleri izlerken ağlamıyorum."

Çiftin şakalaşmalarını dinlemeyi bırakıp, düşünceli bir şekilde okyanusu izleyen Alessandra'ya odaklandım.

"Gergin misin?" dedim yumuşak bir sesle. Yüzme ve sörf gibi su yüzeyi aktivitelerini severdi ama okyanusun dibine dalmaktan korkuyordu. Balayımızda tüplü dalış yapmayı reddetmişti. Bu yüzden Marcelo bana bugünkü planından bahsettiğinde çok şaşırmıştım.

"İyiyim. Daha önce dalış yaptım." Gözlerini sudan ayırmadı.

Bir şaşkınlık dalgası daha üzerime çarptı. “Ne zaman?”
“Geçen sene Bahamalar’a gittiğimde.”

Kızlarla Karayipler’e tatile gittiğini hayal meyal hatırlıyordum. Ben de aynı hafta sonu bir anlaşma için Londra’ya gitmiştim ve döndüğümüzde birbirimize seyahatlerimizin nasıl geçtiğini anlatmamıştık. Ben bir şey sormayınca o da adım atmamıştı.

Pişmanlık ciğerlerimi doldurdu. “Nasıl gitti?” İlk kez yaparken mutlaka çok korkmuştu.

İçim utançla kaplandı. Evliliğimiz sırasında lanet bir kör-lüğe kapılmamış olsaydım ilk tüplü dalışını yaparken onunla olurum. Teknede elini tutar, esprilerle dikkatini dağıttırdım. Kahretsin, sadece yanında olmam bile yeterdi.

Kilise mihrabında hayatımızın dönüm noktalarını paylaşacağımıza yemin etmiştik fakat ben sözümü defalarca kez bozmuştum.

Defalarca kez.

Alessandra omuz silkti. “İyi gitmiş ki tekrar yapıyorum.”

“Güzel.” Parmaklarımı oturduğum yere vurdum. Okulun en popüler kıızıyla konuşmaya çalışan lise bir öğrencisiymişim gibi endişeli hissediyordum. “Bu adımı atmaya seni iten ne oldu?”

Off, Tanrı aşkına. Öyle klişe bir soru sormuştum ki, ağzımdan daha çıkmadan geri tıkmak istemiştim. Yine de sorum bana doğru bakmasını sağlamıştı. Yüzünde bir gülümsemenin gölgesi belirince, bana üzüntü ya da ihtiyat dışında herhangi bir duyguyla bakmasını sağladığı sürece istediği kadar klişe şey söyleyebileceğime karar verdim.

“Yeni bir şey denemek istedim,” dedi. “Artık zamanı gelmişti. Ayrıca okyanustan korkmayı uzun zaman önce bıraktım. Dalış rekoru falan kırmaya niyetim yok, başlangıç seviyesi benim için gayet yeterli. Hepimiz eninde sonunda korkularımızla yüzleşmeliyiz, değil mi?”

Bazılarıyla yüzleşmemiz gerektiği doğrudu. Fakat bazıları bize dokunamayacakları yerde kalmalıydı.

“Yanında olup bunu göremediğim için üzgünüm,” dedim kısık sesle. Orada olmalıydım. Yıllar içinde kaçırdığım her etkinlikte onunla olmalıydım.

Midem arkamızda gürleyen motor misali çalkalandı.

“Sorun değil. Alışmıştım zaten.” Gerçekleri söylemiş olsa da sesi bana keskin bir bıçak gibi gelmişti.

Öfkeyle ya da nefretle konuşsa bunlarla savaşılabildim. Ancak umursamazlık, her ilişkinin ölüm fermanıydı.

Tekne dalış alanında durduğunda Alessandra’yla tekrar konuşmaya çalıştım. Ancak ya beni duymadı ya da dalmaya hazırlanırken bilerek görmezden geldi.

Tenim hayal kırıklığıyla yanıyordu. Buzios’u çevreleyen sular muhteşem deniz canlılarına ev sahipliği yapıyordu. Fakat ben suyun altında bile Alessandra’ya öyle odaklanmıştım ki, etrafıma hiç dikkat etmiyordum.

Onun bir zamanlar Jamaika’daki balayımızda dalmayı teklif ettiğimde yüzü bembeyaz kesilen kadın olduğuna inanmak çok zordu. Şimdi mercanların yanında süzülüyordu, yanından geçen deniz kaplumbağasına hayranlıkla bakıyordu, sarı balıklardan oluşan bir sürüyle birlikte yüzüyordu. Sadece bir yılanbalığı tenine değip geçtiğinde biraz korkmuş gibi görünmüştü ama genel olarak öyle zarıftı ki... gülümsemeden edemedim.

Aramıza giren mesafeden nefret etsem de daha önce dehşete düşmesine sebep olan bir şeyden şimdi bu kadar keyif alması çok güzeldi. Göğsümü gururla dolduruyordu.

Gezi gidiş ve dönüş yolculukları da dahil toplam dört saat sürdü. Karaya ayak bastığımızda tüm grup hem bitkin hem de mutluydu.

Arjantinli adam hemen bizden ayrılıp yoluna bakarken öğrenciler telefonlarını çıkarıp çektikleri fotoğraflara kıkırdamaya başladılar. Josh ve Jules da yakındaki bir sahil barında bir şeyler içeceklerini, eğer istersek onlara katılabileceğimizi duyurup gittiler.

Ana binaya doğru ilerlerken adımlarına uyarak, “Aç mısın?” diye sordum Alessandra’ya. “Bu caddenin sonunda öğle yemeği için güzel bir restoran var.”

Başını iki yana salladı. “Ben evde Marcelo’yla yiyeceğim.”

“O neden dalışa gelmedi?”

“Geç uyandığı için.”

“Tipik Marcelo.” Alessandra sabah insanıyken kardeşi gece kuşuydu. Bir keresinde New York’a ziyaretimize geldiğinde ilk üç gün öğlene kadar uyumuştı.

Dalış merkezine girerken sessizdik.

“Akşam yemeğine ne dersin?” diye tekrar denedim. “Tartaruga Sahili’ndeki yeni restoranda bize bir masa ayarlayabilirim. Marcelo da dahil olacak elbette.” Tatil sezonu olduğu için restoranın rezervasyonları dolu olmalıydı ama tanıdıkları araya sokabilirdim.

Alessandra yere baktı. “Henüz karar vermedim. Akşam yemeğini de evde yiyebiliriz.”

“Peki.” Yüzümü ovuşturdum. “Fikrini değiştirirsen haber ver. Arayabilir ya da... gelebilirsin. Hemen yanınızdaki evdeyim.”

Tanidik utanç sıcaklığı tenimi sarmaya başlamıştı.

Lisedeki İngilizce öğretmenimin, tüm sınıfa tek tek *Hamlet*’i okuttuğu zamandan beri dilim böyle dolanmamıştı. O gün tek bir cümleyi okumam adeta senelerimi almıştı ve herkes ellerinin arkasından bana gülmüştü.

“Biliyorum.” Alessandra’nın sesi biraz da olsa yumuşamıştı. Fazla değildi ama bu bile bana yeterdi. “Şimdi gitmem gerekiyor. Sonra... şey... görüşürüz.”

Uzaklaşmasını izlerken yenilgiye uğradığımı hissediyordum. Karşısına çıktığım anda kollarıma atlamasını beklemediğim ama... *siktir*. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum. Belki biraz *daha* uzun konuşabilir, biraz *daha* ilerleme kaydedebilirdik.

Gerçi daha fazlasını hak etmiyor da olabilirdim.

Kasabada kalmak yerine villaya dönüp havuz kenarına oturarak internet haberlerini açtım. Son iş verilerini, piyasa dalgalanmalarını, CEO'su iki ay önce kanserden vefat etmiş Sunfolk Bankası'nın düzenlediği basın konferansını okudum. Sunfolk ve Orion CEO'larının ikisinin arka arkaya ölmesi değişik bir tesadüftü. Yine de haberlerin hiçbiri aklımı yan evdeki kadından uzaklaştıracak kadar ilginç değildi. Ta ki tanıdığım bir isim görene dek.

Thayer Üniversitesi idarecileri, Carter Binası'ndaki kanatlardan birine 2017 yılında vefat eden David Ehrlich'in adını vererek eski profesörü onurlandırma teklifini kabul etti. David Ehrlich Kanadı, merhum profesörün akademik hayatının yirmi yılını adadığı Ekonomi Fakültesi'ne ev sahipliği yapacak.

Doğru anladığımdan emin olmak için paragrafı iki kez okudum çünkü Ehrlich'in adını bunca sene sonra tekrar gördüğüme inanamıyordum.

Eh, onun için bir şeyler yapmalarının zamanı gelmişti. Adam Thayer'daki en iyi profesörlerden biriydi ve bana zar zor tolere ettiği bir rahatsızlık yerine normal bir öğrenciymişim gibi davranan tek eğitmendi. Mezuniyetimden sonra da onunla görüşmeye devam etmiştim ve ölümü beni yıkmıştı.

"Yemek yemen lazım." Arkama gelen Alessandra nazik bir sesle konuşuyordu. "Sadece alkol tüketerek günü geçiremezsin."

"Aç değilim." Yağmurun dinmeyen bir ıstırap misali gökten boşalmasını izledim. Öğlen geç saatlerdi ve sabahtan beri yağmur yağıyordu. Ehrlich'in cenaze töreni tam olarak yılın en kötü gününde gerçekleşmişti.

Tören, tabut, anma konuşmaları... Hepsi bir bulanıklık halinde geçmişti. Hatırladığım tek şey kemiklerimdeki aralıksız, acı verici soğukluktu.

"İki lokmacık al." Alessandra bana bir sandviç uzattı. "Sonra ısrar etmeyeceğim. Uzun zamandır doğru düzgün yemek yemedin."

İki hafta önce, Ehrlich'in kalp krizinden vefat ettiği haberi ni aldığımdan beri yememiştim. Eğer Alessandra olmasaydı şu anda teselliye şişelerin dibini görerek arıyor olurum.

Bazı insanlar eski bir profesörümün ölümü yüzünden niye bu kadar yıkıldığını merak edebilirdi. Ama şu hayatta bana önem veren insanların sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini bilmeleri mümkün değildi.

Ehrlich beni zorlamasaydı Alessandra'yla asla tanışamazdım. Ya da geçtiğimiz birkaç yılda bağlantılarını kullanarak bana yardımcı olmasaydı önümüzdeki ay şirketimin açılışını yapamazdım.

O bana hem dost hem rehber hem de bir nevi baba olmuştu. Fakat Davenport Capital için benimle o kadar çok çalıştıktan sonra çabalarının sonucuna bile şahit olamayacaktı.

Göğsüme oturan kaya, ciğerlerime oksijen girmesini engelledi.

"Tek ısırık al bari." Alessandra parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Son teklifim."

Hiç iştahım yoktu ama onun hatırına sandviçten bir lokma ısırdım. Huysuzluğum ve karamsarlığım ile iki hafta geçirdikten sonra beni terk etmemesine şaşırmıştım. Hatta gece geç saatlere kadar uyuyamadığımda, duygu iniş çıkışları yaşadığımda ve huzursuz geçirdiğim sabahlarda hep yanımda olmuştu.

Onu hak etmek için geçmiş yaşamımda ne yaptığımı bilmiyordum. Bilseydim aynı döngüyü devam ettirmek için elimden geleni yapar, bundan sonraki her yaşamımızda birbirimizi bulmamızı garantilerdim.

Boş ambalajı elimden alıp çöpe atarken, "Gördün mü? O kadar zor değildi," diye takıldı.

Elime baktığımda sandviçin tamamını yediğimi görerek şaşırdım. "Beni kandırdın."

"Beni suçlama şimdi. Sadece bir ısırık almanı söylemiştim. Yemeye devam eden sendin." Alessandra güldü ve yumuşacık bir yüz ifadesiyle kucağıma oturup kollarını boynuma sardı. Ben de avucumu kalçasına koyup sıcaklığının tadını çıkardım.

"Bunu da atlayacağız," dedi. "Söz veriyorum."

"Biliyorum." Kederim bazen şiddetlense de dindiği zamanlar mutlaka oluyordu. Sonsuza dek bu noktada kalmayacağımın farkındaydım fakat Ehrlich'in ölümünün yankıları daima hayatımda olacaktı.

"Sana bir hediyem var" Cebine uzanıp küçük, gümüş bir nesne çıkardı ve boş avucuma bıraktı. Gözleri öyle bir şefkat doluydu ki, resmen kalbimi sızlatmıştı. "Ne kadar karanlık olursa olsun her zaman bir ışık bulabileceğini hatırlatsın diye."

Güneş batmış, kasabayı gölgelere teslim etmişti. Alessandra'yla Marcelo'nun pencereleri aydınlık olmadığına göre yemek için dışarı çıkmış olmalıydılar.

Çakmağımın sesi, gecenin sükûnetini bölen tek şeydi. Karanlıkta dans eden alevlere ve gümüşün üzerine kazınmış harflere baktım.

Dom'a

Daima sevgiyle, Ále

Düzenleme
Ny.ozlem

Alessandra

Kaya ne kadar sert olursa olsun dalgalar azim sayesinde onu aşındırmayı başarabilirdi. Bu kaçınılmaz bir şeydi, doğanın kanunuydu.

Dominic'le benim aramda da aynı şeyin olduğunu hissediyordum. Her karşılaşmamız savunma duvarıma inen bir darbe gibiydi. Ne kadar kısa olursa olsun, her konuşmamız irademi az da olsa sarsıyordu.

Onu affetmemiştim elbette ama bir yerde denk geldiğimizde aksi yöne doğru kaçmıyordum. Bunun anlamı boşanmamızı artık kabullenmem miydi, yoksa yeniden onun yörüngesine girme tehlikesi altında olmam mıydı bilemiyordum.

Nedeni her ne olursa olsun, artık zihnimi toparlayıp etrafımda olmasıyla nasıl başa çıkacağımı öğrenmeliydim. Buzios'tan ayrılısak da New York'ta yine aynı şehirde olacaktık. Ortak arkadaşlarımız vardı ve bir yerlerde karşılaşma ihtimalimiz yüksekti. Ondan sonsuza dek kaçamazdım, benim için fazla stresli olurdu.

Bana minik bir hindistan cevizi kabuğu uzatırken, "Neler düşünüyorsun bakalım?" dedi Marcelo.

"Üç tane içtim zaten. Daha fazlası tehlikeli olur," desem de içkiyi kabul ettim. Hindistan cevizi sütü, tatlandırılmış konsantre süt, hindistan cevizi suyu ve *cachaça*'yla yapılan *batidas de coco* reddedilemeyecek kadar leziz bir alkollü içecekti.

Ayrıca bugün Marcelo'nun buradaki son günüydü. Yarın işe dönmek zorunda olduğu için en sevdiğimiz sahil barında son zamanlarımızı yaşıyorduk. Kardeşim gideceği için üzgündüm ama onun sonsuza dek yanımda kalmasını bekleyemezdim. Domini-

c'i ve New York'u terk etmemin nedenlerinden biri de ycniden tek başıma ayakta durmayı öğrenmekti. Bu da sadece kocama değil, herkese olan bağımlılığımın kurtulmam anlamına geliyordu.

Eski kocan, diye düzeltti Sloane'un kine çok benzeyen bir ses. İçkimi kafama diktim.

"Tek başına iyi olacağına emin misin?" diye sordu Marcelo. "Annemin Rio'daki dairesi de boş. İstersen oraya geçebilirsin. Kendisi şu an Tulum'da. Ya da Hawaii'de. Ya da Los Angeles'ta." Başını iki yana salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum."

"Sen mi büyük kardeşsin, yoksa ben mi?" Ayağımla ayak bileğini dürttüm. "İyi olacağım, merak etme. Daha plaj hayatını bırakmaya hazır değilim." Dominic'in gelişinin getirdiği belirsizliği bir kenara bırakırsak... Buzios tam bir cennetti. Sörf yaparken, yüzerken ve yelken sporu yaparken vücudum bronzlaşmış, sıkı bir hal almıştı. Kollarım geçen katıldığım takı atölyesinin ardından boncuk bilekliklerle doluydu ve her gün yaptığım plaj yogası sayesinde fiziksel gerginliğim yok olmuştu.

Son iki haftada, pek becerikli olmasam da yaparken eğlendiğim hobiler -örneğin resim yapmak- edinmiş ve *sevmediğim* şeylerden tekrar emin olmuşum. Mesela barda yirmi yaşındaki kilerde ayak uydurmak gibi.

İlk defa kendi hızımda yaşıyordum ve buna bayılmıştım.

"Hmm. Görünüşe bakılırsa birileri de seni göndermeye hazır değil." Marcelo arkamdaki bir şeyi işaret etti. "Geliyor."

Kalbim ağzıma gelirken arkamı döndüm ama karşılaştığım şey kahverengi saçlar ve profesyonel şekilde beyazlatılmış dişlerdi.

"Selam. Alessandra'ydı, değil mi?" Perşembe günkü dalış eğitmeni kocaman bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "*Tudo bom*". Nasıl gidiyor?"

* (Por.) Her şey yolunda mı? (ç.n.)

“İyi gidiyor. Sen nasılsın?” diye cevapladım Portekizce. Göğsümdeki batma hissinin hayal kırıklığından değil, alkolden olduğunu düşünmek istiyordum.

“Şikâyet edemem.” Marcelo’ya meraklı bir bakış attığında kardeşim ona elini uzattı.

“Ben Marcelo. Alessandra’nın kardeşiyim.”

Biraz sohbet ettikten sonra Marcelo tuvalete gitmek için izin istedi ve dik bakışlarımı görmezden gelerek, “Tipi fena değil,” diye fısıldadı. “İyi eğlenceler.”

Harika. Şimdi de kendi kardeşim bir yabancıyla aramı yapmaya çalışıyordu.

“Eee, Buzios’ta ne kadar kalacaksın?” diye sordu Ignacio.

“Muhtemelen bir hafta daha burada olurum.” Gözüme düşen bir tutam saçı geri ittim.

Başını sallarken bakışları sol elime kaydı. Yüzüğümü gördüğünde geri adım atmasını beklemiştim ama sonra artık yüzük takmadığımı hatırladım.

Göğsüme yine bir şey battı.

“Kasabanın saklı cevherlerini gösterecek birine ihtiyaç duyuyorsan adamın benim.” Ignacio bana yaklaşıp gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. “Çocukluğumdan beri buraya geldiğim için her yeri avucumun içi gibi bilirim.”

Aynı şekilde çocukluğumdan bu yana Buzios’a geldiğimden bahsetmedim. Ayrıca kendime, Dominic dışındaki erkeklerle de romantik ilişki yaşayabileceğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Ignacio’nun gülümsemesi genişledi. “Mesela bir tane gizli plaj var...”

Marcelo’nun hâlâ dönmemiş olmasından bahsetmeden bir süre daha flört ettik. Baskısız, rahatlatıcı anlardı ve tam olarak ihtiyacım olan şeydi. İlişki başlatmayı ya da seks yapmayı düşündüğümüz yoktu. Sadece *eğleniyorduk*. Gerçi Ignacio muhtemelen sekse hayır demezdi.

Çalan yavaş pop şarkısının yerini hızlı bir *samba* müziği aldığı anda bardaki müşterilerden sevinçli bağırışlar koptu. Sandalyeler ve masalar kenara itilerek ortada dans pisti oluşturulurken öğleden sonra tembelliği birden ortadan kalkıverdi.

Ignacio elini uzattığında başımı iki yana salladım. “Biraz çakırkeyif olmuşum, dans edebileceğimi sanmıyorum. Aptal gibi görünürüm.”

“Hadi ama! Sarhoşken dans etmek gibisi yoktur.” Barı işaret etti. “Baksana şu insanlara. Seni yargılayabilecek durumdalar mı sence?”

Eh, kendimi aptal gibi göstereceksem bunu tatildayken yapmam en iyisiydi.

Ignacio beni piste doğru çekiştirip başımı döndürene kadar kendi etrafımda çevirirken bir kahkaha attım. Tam olarak *samba* yapıyor sayılmazdık ama umurumda değildi. Gerçekten çok eğleniyordum.

“Offf!” Son dönüşümde ona çarptım.

“Dikkatli ol.” Beni izlerken Ignacio’nun kahkahası müziğe karıştı. “Bugün sana daha fazla içki yok.”

“Ben...” Gözüme sarı saçlar çarptığında cümlemin gerisini getiremedim.

Kalbimin durup tekrar atmaya başladığı kısacık anda Dominic benimle Ignacio arasına girdi ve tüyler ürpertici bakışlarını diğer adama dikti.

Ignacio cesaretli çıktı ve geri adım atmadı. “Ne oluyor, dostum?” Sesi dostaneydi ama yüzünde gerginlik vardı. “Dans ediyorduk.”

“Artık etmiyorsunuz,” dedi Dominic ölümcül bir sakinlikle.

“Bir sorunumuz mu var?” Ignacio gözlerini kısmıştı.

Eski kocamın yerine konuşup, “Hayır,” diye yanıtladım. “Dominic de şimdi gidiyordu. Öyle değil mi?”

Dominic kıpırdamadı.

Öfke sarhoşluğumu tamamen yok etti. “Bizi hemen şu anda rahat bırakıp gitmezsen seninle bir daha asla konuşmam,” dedim sessizce.

Bu hayatımda verdiğim ilk ultiमतomdu ve her kelimesinde son derece ciddiydim. Normalde bu kadar dramatik olmazdım ama Dominic’in beni başka bir adamla gördüğü her seferinde kıskanç bir gergedan gibi araya girmesine izin veremezdim. Özel hayatımla ilgili fikir belirtme hakkını haftalar önce kaybetmişti.

Dominic gözlerime baktı. Yüzünden anlık bir şok geçtikten sonra bunu ihanete uğramışlık ve incinme takip etti.

Tepkisinin kalbimi sızlatmadığını söyleyemezdim. Aramızda yaşanan her şeye rağmen canını yakmak istemezdim ama beni hiçe saymasına da izin veremezdim.

Kararlılığım yüzümden belli olmalıydı ki, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Dominic arkasını dönüp gitti.

Fakat her şey çoktan mahvolmuştu. Gülmeye, dans etmeye, dikkatimi tekrar Ignacio’ya vermeye çabalasam da aklım aslında düşünmemesi gereken adama takılıp kalmıştı. Dominic yanımdan ayrılmış olsa da hâlâ *buradaydı*. Bakışları sırtımda sıcak bir ağırlıktan farksızdı ve varlığı beni ona çeken bir kara delikti.

Buna daha fazla katlanamazdım. Bir şarkıda daha dans ettikten sonra bir şeyler içmem gerektiğine dair bahane uydurup Ignacio’yu dans pistinde bıraktım.

Öfkeyle bara, Dominic’in krallığını izleyen bir hükümdar misali oturduğu yere giderek parmağımı göğsüne bastırdım. “Yeter artık.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ben bir şey yapmadım.”

“Hâlâ *buradasın*.”

“Burası halka açık bir yer, *amor*. Senin kadar benim de burada olmaya hakkım var.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Ayrıca bana *amor* demeyi kes.” Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. “Ben... Ben senin...”

“Sen ne?” Dominic sesini alçaltarak konuşmuştu.

“Ben artık senin karın değilim.” O kadar çok içmemeliydim. Başım dönüyordu ve avuçlarım terden yapış yapıştı.

“Evet.” Gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Ama hâlâ aşkımsın. Bu değişmedi.”

Kahrolasıca adam.

Canı isteyince doğru şeyler söylemeyi nasıl da iyi biliyordu. Pazartesi akşam yemeğinden sonra yaptığı itiraf zaten geçtiğimiz hafta kafamda dönüp durmuştu.

Tek arzum bu. Konuşmak ve birbirimizi şu anki halimizle tanımak istiyorum.

Bu tuzağa düşmemem gerektiğini biliyordum ama bazen ona direnmek, bir taşın yerçekimine direnmesinden farksızdı.

Kalçamdaki telefonum titreyince bakışlarımı Dominic’ten ayırdım. Nabzım deli gibi atıyordu ve bu dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı. Fakat kimin aradığını görünce kalbim iyice hızlandı. Yine de telefonu açtım çünkü bu adamla baş başa kalmaktan daha iyiydi. Etrafımız insanlarla çevrili olsa bile o karşımda olunca diğer her şey siliniyordu.

Arkamı dönüp telefonu kulağıma iyice bastırdım. “Anne? Her şey yolunda mı?”

Annem en son böyle durup dururken aradığında, Avrupa’da bir milyarderin şatosunda kendini fazla dağıtıp pasaportunu kaybetmiş ve New York uçağını kaçırmıştı. Ertesi gün büyük bir defileye onur konuğu olarak katılacağı için ona güçlükle yeni bir pasaport gönderip etkinliğe gelebilsin diye tekrar uçak bileti ayarlamıştım. Tabii o zamanlar soyadım Davenport olmasaydı böyle bir şeyi başaramayabilirdim.

“Her şey harika,” dedi neşeyle. “Aslında sana *muhteşem* bir haberim var, tatlım. Hazır mısın?”

Bombayı patlattığında şok oldum. Aslında şaşırmamalıyım ama onun için bile zamanlama çok absürttü.

“*Bu perşembe mi? Şaka mı yapıyorsun?*”

“Niye böyle bir konuda şaka yapayım? Çok önemli bir şey bu! Tabii ki sen ve Marcelo da orada *olmalısınız*. Aile mevzularını tartışmaya kapalıdır.”

“Evet ama...”

“Ayy, şimdi kapatmam lazım. Bernard jakuzide beni bekliyor,” dedi kıkırdayarak. Elli yedi yaşındaki bir ebeveynden bu tür bir kıkırtı duymak epey rahatsız ediciydi. “Yakında görüşürüz! Vücudunu nemlendirmeyi ve su içmeyi unutma! Büyük günde güzel görünmelisin.”

“Anne, bunu...”

İtirazım sessizlikle karşılandı. Telefonu kapatmıştı.

Tekrar ona döndüğümde, “Ne oldu?” diye sordu Dominic. Kaşları çatılmıştı. Konuşmalarımdan bir sorun olduğunu anlamış olmalıydı.

Şok yüzünden az önceki öfkemi devam ettiremedim ve ona doğruyu söyledim.

“Annem yine evleniyormuş.” Kafamı kaldırdığımda kendi afallamış ifademi onun yüzünde gördüm. “Düğün üç gün sonra.”

Alessandra

Fabiana Ferrera kariyerinin zirvesindeyken kıvrımlı vücu-
du, dalgalı saçları ve dudagının üstündeki minik, sevimli ben-
le tanınırdı. Doksanlı yıllarda süper modellerin Kutsal Üçlüsü
olarak bilinen *Naomi Campbell*, *Linda Evangelista* ve *Christy
Turlington*'la günlük bazda neredeyse aynı ücreti alıyor; *Vogue*,
Mode de Vie ve *Cosmopolitan* gibi önemli dergilerin kapakla-
rını süslüyordu.

Fakat modellik başarılarının dışında, başarısız olan ilişkile-
riyle çok daha meşhurdu. Kırk yaşına girdiğinde üç kez evlenip
boşanmıştı.

Şimdi altmış yaşına basmasına az kalmıştı ama makyaj sa-
natçısı yüzüne son dokunuşları yaparken yirmi yaş daha genç
görünüyordu. Aramasının üzerinden yetmiş iki saat geçmişti ve
ben Rio'ya, dördüncü düğün töreninde ona yardım etmeye gel-
miştim.

Ona bir şişe hindistan cevizi suyu uzattığımda, “Teşekkür
ederim, hayatım,” dedi annem. “Bu elbise üstüne tam oturduğu
için çok mutluyum. Lorena bir dâhi.” Lorena en iyi arkadaşı ve
stilistiydi.

“Ben de,” dedim monoton bir sesle. Dar bir vaktim olduğu
için elbise üstüme oturmaya da mecbur giymek zorundaydım.

Annemin telefonunun ardından Marcelo'yla birlikte düğün
için hızlıca hazırlanmıştık ve o telaşın arasında otobüs bileti
almayı unutmuştum. Sonra Dominic araya girip bize özel bir
şoför ayarlamayı önermişti. Jeti Rio'daydı ve Buzios'tan şehre
karadan gitmek, havadan gitmekten daha kolaydı.

Başka şartlar altında olsa hayır derdim ama zaten yeterince stres altındayken bir de bilet düşünecek halde değildim. Teklifini kabul etmiştim, bu yüzden bugün o da bizimleydi. Bize bir iyilik yaptıktan sonra onu düğüne davet *etmemek* kabalık olurdu.

Tabii tüm bunlara daha sonra kafa yoracaktım. Çünkü şu anda, annemin hiç tanımadığım ve üç gün öncesine kadar adını bile duymadığım biriyle yapacağı evlilik konusunda daha endişeliydim.

“Bernard’la nasıl tanıştınız?” Elbise provaları, fotoğraf çekimleri ve pasta tadımları arasında ilişkisi hakkında konuşma fırsatımız olmamıştı.

Öğrenebildiğim kadarıyla, Bernard telekomünikasyon alanında bir kodamandı. Bu durum lüks düğün hazırlıklarını bir haftadan kısa süre içinde tamamlayabilmek için parayı ve kaynağı nereden bulduğunu açıklıyordu. Annemin anlattığına göre, evlilik teklifini o beni aramadan bir gün önce yapmıştı.

“Avenue Montaigne’de bir butikte. Ne kadar mükemmel, değil mi?” Annem bir iç çekti. “Ben yeni bir çift ayakkabı bakmaya gitmiştim, o da annesine doğum günü için takı alıyordu. İlk görüşte âşık olduk. O gece beni akşam yemeğine davet etti ve *muhteşem* ötesi bir *foie gras** servis eden bir restorana gittik. Sonrası malum.”

Annesine takı almak mı? Hiç sanmıyordum. Takıyı o zamanki kız arkadaşı için aldığına kalıbımı basardım ama yorum yapmadım. Konu aşk hayatı olunca anneme karışmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

“Peki bu sevimli tanışma ne zaman gerçekleşti?” diye sordum.

“Paris Moda Haftası’na katıldığım sırada.” Annem eleştirel gözlerle yansımasına baktı. “Şuraya, şuraya ve şuraya biraz

* Fransızların kaz ve ördek ciğerinin yağlandırılması yoluyla elde ettiği yiyecektir. (ç.n.)

daha pudra lütfen.” Yüzündeki birkaç kusursuz noktayı gösterdi. “Fotoğraflarda erimiş dondurma gibi görünmek istemiyorum.” Görünüşünde hiçbir sıkıntı olmasa da makyaj sanatçısı hemen ona denileni yaptı.

Bense *Paris Moda Haftası* kısmında takılı kalmıştım. “Geçtiğimiz eylülde yani, öyle mi?” Annemin yüzüne öylece bakıyordum. “Bu biraz...” *Aptalca. Çılgınca. Saçma.* “Demek istediğim, daha *iki ay önce* tanıştığın bir adamla evlenmek ihtiyatsızlık sayılmaz mı?”

“İnsan doğru olanı anlar. Aşkın vakti yoktur.” Saçlarını kabarttı. “Sen ve Dominic de tanıştıktan bir yıl sonra evlendiniz.”

Evliliğimi hatırlattığında göğsüm sıkıştı. “İki ay ve bir yıl arasında büyük fark var. Ayrıca biz artık evli değiliz.”

Çoğu kişi, biri boşandığında bunun konusunu açmaktan kaçınarak nezaket gösterirdi ama annem nezaketten çok uzaktı. Kötü niyetli değildi ama her şeyden bihaberdi ve bazen bu durum çok daha kötü oluyordu.

“Doğru. Ne yazık. Onun kadar zengin ve yakışıklı çok fazla adam yok.” Annem dudaklarını büzdü. İlk milyonunu kazanana dek Dominic’e hep şüpheyle bakmıştı. Yüz milyon kazandığında biraz daha yumuşamış, henüz yirmi altı yaşındayken milyarder olduğundaysa onu tamamen desteklemeye başlamıştı. “Bugün kavalien Dominic mi? Onu yanında getirdiğine göre aranız o kadar kötü değil.”

“Anne, biz boşandık. Bundan daha kötü ne olabilir?”

“O zaman neden geldi?”

“Çünkü Marcelo’yla beni son dakikada düğüne yetiştirdi.” Ona imalı bir bakış attım.

Annem yaptığım imayı anlamazdan gelip karakterine uygun olmayan bilmiş bir ifadeyle bana baktı. “Alessandra, hayatım.

Buzios ile Rio arası uçakla sadece üç saat. Hoş bir hediye alsan da teşekkür yerine geçerdi. Onu düğüne davet etmek zorunda değildin.”

Masadaki kremlere ve rujlara baktım.

İlk defa annem haklıydı. Dominic’i bir aile etkinliğine davet etmek, kötü fikirler tarihindeki en kötü fikirdi. Buna rağmen düğüne tek başıma katılma düşüncesine katlanamamıştım. Marcelo yanımdaydı ama annemizin korkunç erkek seçimlerine benim kadar kızmıyordu ve çoktan sağdıç rolüne girmişti. Ayrıca müstakbel üvey babamızın nasıl biri olduğunu anlama görevindeydi.

Fabiana Ferrera’nın bir düğününde daha yalnız oturma düşüncesi; Dominic’in kıskacılığına, inatçılığına ve ısrarcılığına olan sinirimi bastırmamı sağlamıştı. Eski kocam annemle karmaşık ilişkimizi anlayan birkaç kişiden biriydi. Bu yüzden aramızda olanlara rağmen ilk içgüdüm, rahatlamak için ona geri dönmek olmuştu.

Tören bir saat sonra başladı. Annemle ilgilenmek küçük bir çocukla ilgilenmekten daha zordu. Gizli alkol matarasına el koymuştum, yüz kontürü rengini değiştirmek istediğinde zavalı makyaj sanatçısı bu haliyle iyi olduğunu söyleyince geçirdiği öfke nöbetini yatıştırmıştım. Ayrıca çok güzel görüldüğüne dair teminatlar vererek onu aynadan ayırmak zorunda kalmış, en sonunda onu mihraba ulaştırmayı başarmıştım.

Neyse ki ilk iki gösterişli düğün töreninin aksine, -üçüncüsünü sarhoşken bir Elvis şapelinde gerçekleştirmişti- bu kısa ve daha sade geçti. Son dakikada haber verilmesine rağmen yirmiyeye yakın konuk vardı. Lorena dışında, annemin süper model çırağı Ayana da buradaydı. Ayrıca meşhur moda tasarımcısı Lilah Amiri ve bir grup magazin editörü de davet edilmişti.

Dominic mükemmel bir siyah takım elbise içinde ciddi bir ifadeyle gelin tarafında oturuyordu. Elimde bir buket gala çi-

çeğiyle koridorda ilerleyip yanından geçtiğimde bakışlarının tenimi ısıttığını hissettim.

Bu törende annemin tek nedimesi bendim ama müzik eşliğinde mihraba yürümek bana çok uzak zamanlardaki bir başka düğünü hatırlatmıştı.

Şapelin kapıları açıldı. Wagner'in "Bridal Chorus" parçasının notaları dışarı süzüldüğünde midemdeki kelebekler daha da coştı.

Bugün evleniyordum.

Ben, Alessandra Ferreira, dünya evine giriyordum.

Bu hâlâ çok tuhaf geliyordu. Çocukken Yakışıklı Prens'imi pek çok defa hayal etmiş, biraz daha büyüdüğümde Pinterest'te güzel gelinlik fotoğraflarını panoma kaydetmiştim. Yine de bu kadar genç evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Daha üniversiteden yeni mezun olmuşum ve okul sonrası dünyayı keşfediyordum. Evlilik hakkında ne bilirdim ki?

Beyaz saten gelinliğimin eteği her adımda hışırdıyordu. Annem bundan hoşnut olmasa da sadece elli konuğun bulunduğu basit bir törendi. Dominic de ben de gösteriştan uzak durmayı tercih etmiştik.

Dominic'e baktım. Ellerini önünde birleştirmişti, dimdik halde mihrapta duruyordu.

Beyaz ceket ve siyah pantolon giymişti. Ceketinin yakasına bir gül ilâştirilmişti.

Muhteşem görünüyordu.

Gözleri benimkileri esir aldığında gerginliğim rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları misali uçup gitti. Onun da kasları gergindi ama yüzü öyle bir sevgi yayıyordu ki, sıcaklığının bana uzanıp etrafımı sardığını hissedebiliyordum.

İnsanlar ona baktığında sadece sertliğini ve soğukluğunu görüyor, meşhur bir süper modelin kızının neden bir "hiç kim-

seyle" evlendiğini sorguluyordu. Bu kadar gençken neden böyle aceleyle evlendiğimize dair fısıltılar kulağıma geliyordu.

Fakat umurumda değildi. İstedikleri kadar dedikodu yapabilirlerdi. Dominic'in doğru kişi olduğunu biliyordum ve onların onaylamasına ihtiyacım yoktu.

Mihraba ulaştığımda, "Kusursuzsun," diye fısıldadı Dominic.

Göğsüm patlayacakmış gibi duygularla dolarken ona utanç bir tebessümle baktım. Hayatta hiçbir şey kesin değildi ama o anda, dünyadaki en şanslı kız olduğumdan çok emindim.

Annemin düğün töreninde mihrapta dururken boğazımı düğümleyen gözyaşlarını güçlükle tutabiliyordum. Hatıraları ait oldukları yere, zihnimdeki kilitli sandığa gömmek için tüm iradem kullanmam gerekmişti.

Ona bakma.

Ona bakarsam bir çöküş yaşırdım ve ihtiyacım olan son şey, annemin düğününde kendimi utandırma.

Ağlamamak için uğraşırken törene dikkatimi pek veremedim. Tanrım, bu kötü bir fikirdi. Boşanmamın üzerinden çok geçmemişken neden bir düğün törenine katılmışım ki?

Ona bakma. Ona bakma. Ona. Bakma. Düğüne gelmemem elbette ki uygun olmazdı ama keşke normal bir konuk olarak katılmakta ısrar etseydim. Nedimelik rolünü daha önce yeterince oynamıştım. Tören sade olduğu için annem yeminlerini hem İngilizce hem Portekizce okurken yanında çiçek buketiyle dikilen biri olmasa da olurdu.

Tanıdık kelimeler sandığın kilidini yine açtı ve Dominic'le ettiğimiz yeminlerin hatıraları kaçıp zihnimde yankılandı.

"İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, varlıkta yoklukta seni destekleyeceğime; sana ilham vereceğime ve en önemlisi

de seni daima seveceğime söz veriyorum. Sen benim bugünüm, yarınım ve sonsuzluğumsun. "

Ben son yeminimi hiç bozmamıştım. Ne evden ayrıldığımda ne boşanma evraklarını hazırlattığımda ne de Dominic'i kendimden uzaklaştırdığımda. Kocamı daima seveceğime söz vermiştim ve aksini yapmam gerekse bile onu hep sevmiştim.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Hemen sildim ama o anda günün en büyük hatasını yaptım.

Ona baktım.

Sonra bir daha gözlerimi ayıramadım.

Dominic

Brezilya’da, süper modellerle dolu bir mekândaydım ama gözlerimi ayıramadığım tek bir kişi vardı.

Alessandra kapalı havaya rağmen parlamasını sağlayan açık turuncu bir elbiseyle mihrapta dikiliyordu. Bukleleri yüzünün etrafını sarıyor, boynunda incecik altın bir zincir ışıldıyordu.

Gelin olsaydım onun düğünüme katılmasını asla istemezdim çünkü güzelliğiyle etrafındaki herkesi sönük bırakıyordu. Her gittiği yerde böyleydi.

Bugün beyaz yerine turuncu giymişti. Gelin değil, nedimeydi. DC’de değil, Rio’daydık.

Kendi düğün törenimizde değildik ama onun tüm güzelliğiyle mihrapta duruşunu izlerken gerçek olduğuna inanamıyordum. Daha önce sahip olup şimdi elimden kaçırduğım şeylerin pişmanlığını yaşıyordum.

“Büyük, küçük her şeyde en iyi arkadaşın, sırdaşın ve ortağın olacağıma söz veriyorum. Dünyayla asla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın çünkü ben şimdi ve sonsuza dek yanında olacağım.”

Düğün yeminimi ederken son derece ciddiydim. Hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Fakat davranışlar niyetlerden daha önemliydi ve ben yıllar içinde ikisini birbirine karıştırmıştım.

Birini sevdiğimizi göstermezsek sevgimizin ne anlamı kalırdı? Kıymet verdiğimizizi ifade etmek tek başına ne kadar yeterli olabilirdi?

Alessandra'nın sorgusuz sualsiz desteğine o kadar alışmıştım ki, ilişkimizin duygusal yükünün tamamını omuzlarında taşımanın ona ne kadar ağır geldiğini fark etmemiştim. O güçlü bir kadındı ama bazen en güçlüler bile sırtını yaslayacağı birine ihtiyaç duyardı. Bu kişi olacağıma dair ona söz vermiştim ancak defalarca kez kendi sözümü çiğneyip geçmiştim.

Görünmez bir yumruk kalbimi sıktı.

Nikâh töreninin başlamasıyla annesi koridordan mihraba doğru yürürken Alessandra dümdüz ileri bakıyordu. Yüzündeki gerginlikten ve buketi sıkkan parmaklarından, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Artık onu her yönüyle tanımıyor olsam da hâlâ değişmeyen tarafları vardı. Şimdi biliyordum ki, kendini bıraksa o gözyaşları annesi için değil de bizim için akacaktı.

Yumruk kalbimi un ufak etti. Alessandra benden tüm kalbiyle nefret etse dahi onun duyguları, benim şu an kendime duyduğum nefretle kıyaslanamazdı.

Yanağından kristal berraklığında bir yaş süzülünce hızlıca sildi ve tekrar başını kaldırdığında bakışlarımız buluştu. Gözleri acıyla parlıyordu. Eğer oturuyor olmasaydım bunun bana hissettirdiği şeyler yüzünden dizlerimin bağı çözülürdü.

Tüm hayatımı bir imparatorluk inşa etmeye adanmıştım. Fakat onu ağlarken değil, gülerken görmek için sahip olduğum her şeyi yerle bir edebilirdim.

Birbirimize bakarken şimdiki zaman ve geçmiş iç içe geçerek bizi binlerce anının, pişmanlığın ağına fırlattı. Kulaklarımın uğultusu yüzünden törenin geri kalanını duyamaz oldum. Diğer konuklar kalkıp resepsiyon salonuna ilerleyene dek, nikâhın tamamlandığının farkına varmamıştım.

Alessandra'nın gözleri benimkilerde bir saniye daha oya-

landıktan sonra başka bir yere döndü. Bu küçük bir şeydi ama ne kadar mantıksız olsa da onu en baştan kaybetmişim gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Boğazıma batan cam parçalarının arasından yutkunmaya çalıştım.

Neyse ki konuk sayısı fazla olmadığı için nedimelik görevleri bittiğinde onu bulmam zor olmadı. Neredeyse yanıma ulaşacağım sırada Marcelo beni durdurdu. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Ona temkinli bir halde yaklaştım. Ablasıyla boşanmış olmamıza rağmen Buzios’tayken bana dostça davranmıştı ama şimdi beni salonun en sessiz köşesine çekerken karakterine aykırı şekilde mesafeli görünüyordu.

“Aklından geçen şeyi yapma,” diyerek doğrudan konuya girdi. “Bugün olmaz.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne yapmayı planladığımı düşünüyor-sun?”

“Bilmiyorum ama Alessandra’yla ilgili olmalı.” Times Meydanı’ndaki dev ekranlarda gördüğümü hatırladığım bir modelle sohbet eden ablasını başıyla işaret etti. “Zamanı değil, Dom. Annemin onu ne kadar strese soktuğunu biliyorsun. Üstüne bir de sen stres yükleme.”

“Onunla konuşmak istiyorum sadece. Canını yakacak değilim.”

“Çoktan yakmadın mı zaten?”

İrkildim. Gerçekler beni bu kadar incitmemeliydi ama sözlerinin böyle etkili olmasının nedeni de gerçekliği idi. Kendimi savunacak bahanem yoktu.

Marcelo içini çekip yüzünü ovuşturdu. “Bak, seni severim. Çok iyi bir enişteydin ve bana çok yardımın dokundu. Ama Ále benim ablam. Bu yüzden de her zaman onun tarafında olacağım.”

Geçmiş zaman eki kullanması karşısında bir kez daha irkil-

memek için kendimi tuttum. Bu türden bir şeyin canımı acıtacağını hiç düşünmezdim. Fakat son iki ayda aklıma gelmeyen bir sürü şey yaşamıştım.

“Buzios’tayken seninle arama mesafe koymalıydım. Sanırım...” Marcelo başını iki yana salladı. “Siktir, bilmiyorum. On yıl boyunca kardeş gibiydik, o yüzden farklı davranmak zordu. Mutlu olmanızı istiyordum ve sorunlarınızı hallederseniz herkes için iyi olur diye düşünmüştüm.”

“Bu hâlâ mümkün.” Elim çakmağıma uzanmak için hareketlendi. Bu bana Alessandra’dan kalan tek şeydi ve cebimde olup olmadığını sürekli kontrol etme dürtüsü hissediyordum.

“Hayır,” dedi Marcelo yumuşak bir sesle. “Tören sırasında sana bakarken yüzünü gördüm. Kalbini kırmışsın, Dominic. Bunu düzeltmek için işi gücü bırakıp Brezilya’ya gelmekten daha fazlasını yapman gerek.”

Marcelo’nun sözleri resepsiyon boyunca zihnimde yankılandı.

Çünkü haklıydı. Çalışmaya ara verip Brezilya’ya gelmek okyanusta bir damla değerindeydi ve Alessandra’yla ilişkimizi düzeltmek için yeterli değildi. Fakat o sürekli kaçarken ilerleme kaydetmem çok zordu.

Marcelo ikram şirketiyle ilgili bir sorunu halletmek için yanımdan ayrıldığında, bara oturup yeni üvey babasıyla annesinin dans etmesini bitkinlik barındıran bir gülümsemeyle izleyen Alessandra’ya gittim.

Burnuma zambak ve yağmur kokusu dolarken, “Dördüncüde uğur vardır mı diyelim?” dedim.

“Tanrım, umarım öyle olur. Annemin bir düğününe daha katlanabileceğimi sanmıyorum.” Alessandra çarkıfelek meyveli kokteylinin kremesi yüzeyine baktı. “Daha önce söyleme şansı

bulamamıştım ama bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Minnettarım.”

“Rica ederim. Her zaman yaparım.”

Sonrasında aramıza sessizlik çöktü. Eğer birileriyle bağlantı kurma niyetinde değilsem genelde partilerden kaçınırdım. Haddinden fazla insana ve gürültüye katlanamıyordum. Fakat Alessandra yanımdayken, rahatsız edici uyaranları nispeten tolere edebiliyordum. Yıllar içinde katıldığım cemiyet etkinliklerine onun sayesinde dayanabilmişim.

“Ben gidip...”

“İstersen...”

Yine aynı anda konuşmuştuk. Devam etmesi için işaret ettim. “Ben gidip ikramları kontrol edeyim,” dedi. “Pasta oldukça... narindi.”

“Kardeşin bakmaya gitti.”

“O zaman ben de DJ’le bir konuşsam iyi olur. Brezilya ve Amerika müziklerini dengelemek karmaşık olabilir. Bu yüzden...”

“Ále,” dedim alçak sesle. “Gitmemi istersen giderim. Benden kaçmak için bahane üretmene gerek yok.”

Alessandra’nın annesiyle ilişkisi hep zor olmuştu. Kadın çocuklarına ayırmadığı zamanı sürekli değiştirdiği erkek arkadaşlarına ve kocalarına ayırıyordu. Ebeveyn olan Fabiana’ydı ama ne zaman bir araya gelseler Alessandra bakıcı rolünü üstleniyordu. Şimdi bile annesinin kendi düğününde utanç verici bir duruma düşmesini önlemek için ne zaman devreye girmesi gerektiğini hesaplıyordu.

Tüm bunların üzerine bir de benim için endişe etmemeliydi. Bana bakmadan kadehiyle oynamaya devam ettiğinde içimde minicik bir umut kıvılcımı belirdi. “Gitmemi istiyor musun?”

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından başını hafifçe iki yana salladı.

Beni burada istemesinin nedeninin barışmak arzusu olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Marcelo dışında annesiyle ilgili hislerini anlayan ve burada Fabiana için değil, *onun için* bulunan tek kişi bendim.

Ama önemli değildi. Kalıp lanet zemini silmemi istese bile yapardım.

“Gel.” Elimi uzattım. “Resepsiyon yakında sona erecek. Hiç dans etmemek olmaz.”

Şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmedi. Kadehini bar bankosuna bırakıp elimi tuttu.

Dans pistine gittiğimizde boştaki elimi beline koydum ve ritme göre salınmaya başladık. Nabzım gergince atıyordu.

Sakin bunu eline yüzüne bulaştırma.

“Bizim resepsiyonda ne olmuştu, hatırlıyor musun?” diye mırıldandım. “Biri DJ kabinine izinsiz girmişti ve...”

“İlk dansımızda bir doksanlar rap şarkısı açmıştı,” diye bitirdi Alessandra kısık sesle gülerek. “Hiç o kadar paniklediğini görmemiştim.”

“Pek çok şeyde başarılı olabilirim ama serbest stil dans etmek onlardan biri değil.”

Neyse ki DJ’imiz kontrolü hızlıca yeniden ele geçirip anı kurtarmıştı. Müziği değiştirenin kim olduğunu da hiç öğrenememiştik. Olanlar bize güzel bir hatıra olarak kalmıştı ve Alessandra’nın bu olayı sorun etmemesini asla unutmamıştım. Ona zaten aklımın hayalimin alamayacağı kadar âşık olmasaydım o anda abayı yakardım.

“Zamanı geriye sarıp on yıl öncesine gidebilsem pek çok şeyi farklı yapardım,” dedim. “DJ kabininin güvenliğini güçlendirmek gibi.” *Ve seni hak ettiği şekilde sevmek gibi.*

DJ kabini hakkındaki yorumum şaka olsa da geçmişe gitme arzum öyle değildi. Çünkü şu anda banka hesaplarımda milyarlar olsa da istediğim tek şeyi, Alessandra’yla ikinci bir şansı satın alamıyordum.

“Keşke olabilseydi.” Ále bana hüzünlü bir şekilde gülümse-
di. “Ama geçmişte yaşamanın bir faydası yok.”

“Doğru.” Boğazım sıkıştı ve kalp atışlarım hızlandı. “Be-
nimle bir randevuya çık.”

Bir iç çekti. “Dom...”

“Brezilya’da hiç gerçek bir randevuya çıkmadık. Buraya her
geldiğimizde ailenle birlikteydik.”

“Bu şimdi randevuya çıkmak için iyi bir sebep değil.”

“Seninle birlikte olmak için sebebe ihtiyacım yok, *amor*. Fa-
kat bana evet diyeceksen sana on bin tane sebep sayabilirim.”

Güçlkle yutkundu. “Her zaman ne diyeceğini çok iyi bili-
yorsun.”

“Her zaman değil.” Keşke bilseydim. Keşke ona binlerce
şey söyleyip binlerce soru sorsaydım. “Benimle tekrar ilişkiye
başlamayı, hatta ikinci bir randevuya çıkmanı istemeyeceğim
senden,” dedim. “Sadece seninle olabildiğince vakit geçirmek
istiyorum.”

Alessandra sessiz kaldı.

“Kaybettiğimiz zamanı ya da randevuları telafi etmeyecek
ama ben...” Hayal kırıklığı ve çaresizlik sesimi boğuklaştır-
mıştı. “Çok özür dilerim. Her şey için.”

Düzgün konuşma yeteneğimi birden kaybetmiş gibi hissediyordum ama tüm pişmanlığımı, utancımı ve suçluluk duygumu iki kelimeye yüklemiştim.

Özür dilerim.

Çalan şarkı sona erdi. Dans etmeyi çoktan bırakmıştık ama kalbim acı verici bir şekilde göğüs kafesime çarparken ikimiz de olduğumuz yerde kaldık.

“Tek bir randevu,” dedi Alessandra sonunda. Ama sonra, “Daha fazlası olmayacak,” diye ekleyerek anlık rahatlığımı bozdu. “Bu çıktığımız anlamına gelmeyecek. Yani istersem başkalarıyla görüşeceğim. O zaman peşime düşmeyecek, çık-

tığım adamı tehdit etmeyecek ya da randevumu mahvedecek herhangi bir şey yapmayacaksın.”

Onun başka biriyle çıktığını düşünmek tüm vücudumun gerilmesine neden olmuştu ama içgüdüsel bir tepki vermekten kaçındım. Test edildiğimi ve cezalandırıldığımı anlayacak kadar zekiydim. Bunları kabul edecek kadar da çaresizdim.

Alessandra kararını değiştirmeden kafamı hafifçe eğerek şartları kabul ettiğimi belirttim. *Tek bir randevu.* Bununla yetinebilirdim.

“Anlaştık.”

24

Alessandra

“Ne yaptın?” Sloane’un ekrandaki yüzü, yaptığım şeyi kesinlikle onaylamadığını gösteriyordu. “Eski kocanla randevuya çıkmayı neden kabul ettin ki? Kafan mı iyiydi? Oraya gelip müdahale edeyim mi?”

“O kadar da kötü değil. Sadece tek bir randevuyu kabul ettim. Bunun çıktığımız anlamına gelmediğini, başkalarıyla görüşebileceğimizi söyledim.”

“Peki başkalarıyla görüşüyor musun?”

“Henüz değil,” diye itiraf ettim. “Ama New York’a döndüğümde görüşeceğim.” Annemin düğününün üzerinden iki gün geçmişti ve arkadaşlarıma geçtiğimiz hafta olanları anlatıyordum. Annem dün balayı için şehirden ayrılmıştı. Marcelo da düğün için ekstra bir gün daha izin istedikten sonra işten daha fazla kaytaramayacağından dolayı São Paulo’ya dönmüştü. Bu da Rio’daki dairede yalnız kaldığım anlamına geliyordu.

New York’a ne zaman döneceğime henüz karar vermemiştim. Aralık ayının ortalarıydı ve istersem yılbaşı tatilinde de burada olabilirdim. Isabella’nın anlattığına göre dükkânda her şey yolunda gidiyordu ve internet mağazam da hâlâ tatildeydi. Yani henüz eve dönmem gerekmiyordu.

“İki ay önce boşandığın adamla randevuya çıkacaksın,” dedi Vivian nazikçe. “Biz senin için endişeliyiz sadece.”

“Tekrar yanlış yola saparsın diye yani,” diye ekledi Isabella. “Zengin ve seksi bir adam seni geri kazanmak için işi gücü bırakıp Brezilya’ya gelince yelkenleri suya indirmen gayet do-

ğal. Seni suçlayamam. Fakat oraya gelmesi, asıl sorununuzu çözmez. Haksız mıyım?”

“Haklısın. Ama yelkenleri suya indirmedim.” Cevabım yan doğruydı. “Dominic’i tanıyorum. İstedğini elde edene kadar vazgeçmez. Şimdi onunla bir randevuya çıkıp istediğini vermiş olursam sonra rahat ederim.”

Bunu çok kolaymış gibi gösteriyordum ama Dominic ben başka erkeklerle çıkarken kenarda durup izleyemeyecek kadar gururluydu. Bir aya kalmadan sözünden cayacağını düşünüyordum.

Isabella, “Bu mantıklı olabilir,” dedi ama ikna olmuşa benzemiyordu. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur, bebeğim. Canının yeniden yanmasını istemeyiz.”

“Biliyorum. Merak etmeyin.”

Kapı tıklatılınca sohbetimiz bölündü. Buzdolabı boş olduğu için dışarıdan kahvaltı söylemiştim, gelen muhtemelen oydu.

Arkadaşlarımı durumdan haberdar edeceğime söz verdim ve oturma odasını geçip *açaí bowl**’unun geldiğini düşünerek kapıyı açtım.

Bunun yerine kapıyı dolduran geniş omuzlar ve kaslarla karşılaştım. Bakışlarım beyaz pamuklu gömlekte ve bronz tende dolaşıp yukarı çıkarak bir çift koyu mavi gözü buldu.

Sabahın dokuzunda annemin dairesinde ne aradığını ona sormadan önce, “Kahvaltı ettin mi?” diye sordu Dominic.

“Dışarıdan söyledim.”

“Tahmin edeyim. Mimi Sucos’tan *açaí* istedin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Olabilir.” O kadar mı tahmin edilebilir biriydim?

“İptal et,” derken öyle bir özgüvenli konuşmuştu ki, o anda telefonumu çıkarıp siparişi iptal edesim gelmişti. “Daha iyi bir yere gidiyoruz.”

* *Açaí* palmyesinin dondurulmuş ve püre haline getirilmiş meyvesinden yapılan tatlı bir Brezilya atıştırmalıdır. (ç.n.)

“Nereye?” Mimi Sucos şehrin en iyi *açaı bowl* yapan yeriydi.

Yüzünde beliren muziplik ifadesi, kalbimin davetsiz beklentiyle çarpmasına neden oldu.

“Gidince görürsün.”

Dominic’in beni şık bir *brunch* mekânına ya da sahilde pikniğe götüreceğini düşünmüştüm. Aslında... yaptığı şey bir bakıma buydu.

Fakat şehir olarak Florianópolis’i seçmişti.

Rio’dan uçakla bir buçuk saat uzaklıkta olan Floripa -yerliler şehre böyle diyordu- saklı koyların, muhteşem sahillerin ve süper yürüyüş yollarının olduğu bir cennetti. Yarı ana karada, diğer yarı Santa Catarina’da bulunan şehir Brezilya’da Bahia’yla beraber en sevdiğim yerdi.

Dominic’in jetinin tekerlekleri, kapımda belirmesinden tam iki saat sonra Floripa topraklarına değmişti. Sonrasında bizi bekleyen özel bir araca geçip şehrin en lüks *resort* oteline gelmiştik.

Masamız iki garson tarafından çeşit çeşit yiyeceklerle donatılırken, “Mimi’den çok daha iyi, değil mi?” dedi Dominic.

Sahile tepeden bakan kral dairesinin balkonundaydık. Güneşlenen insanlar, beyaz kumların üzerinde karıncalar gibi görünüyordu. Rüzgâr kahkahalar ve dalgaların sesini bize kadar taşıyordu.

“İnanılmazsın.” Çırpılmış yumurtanın ve fırından yeni çıkmış hamur işlerinin kokusuyla karnım guruldarken başımı iki yana salladım. Uçakta bir şeyler atıştırmıştım ama tereyağlı

pao de queijo'ya' hayır demem mümkün değildi. "Bu kadar çok fazla. Rio'da basit bir *brunch* yeterli olurdu."

"İlk randevumuz için yeterli olmazdı." Hafif bir esinti Dominic'in saçlarını savurdu. Brezilya'ya geldiğinden beri bronzlaşmıştı, beyaz tişörtü ve şortuyla son derece rahat görünüyordu. "Sen en iyisini hak ediyorsun."

Şeytan kendimi koruma içgüdümü bir kenara atmamı söylüyordu ve çok sevdiğim şeylerle çevriliyken gardımı sağlam tutmam çok zordu.

Yemekler. Deniz. Güneş. *Dominic*.

Peynirli ekmeklerden birini alıp ikiye böldüğüm sırada bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Kelebekler midemde uçuşurken, "*Unutma. Yelkenleri suya indirmek yok,*" dedim kendi kendime. Bedava gezinin ve yemeklerin tadını çıkaracak, sonra da eve dönecektim. Hepsi bu kadardı.

"Aslında Florianópolis ve Bahia arasında kaldım ama Floripa'yı son ziyaretinin üzerinden daha fazla geçtiğini hatırladım." Dominic garsonlara başıyla teşekkür ettiğinde adamlar sessizce geri çekilip balkon kapılarını kapattılar. "Bu yüzden de hafta sonunun tadını burada çıkarırız diye düşündüm."

Portakal suyumdan bir yudum alarak içimdeki kelebekleri yatıştırmaya çalıştım ve konuyu değiştirdim. "Senin New York'a dönmen gerekmiyor mu? Uzun zaman oldu."

Müşteri toplantıları dışında işini uzaktan yapabiliirdi ama genelde işyerinde olup bitenleri kendi takip etmeyi tercih ederdi. Davenport Capital onun krallığıydı ve orayı katı bir şekilde yönetiyordu. Şirketini bu kadar uzun süre için başka ellere emanet edeceğine asla inanmazdım.

"Buradayken de işleri takip ediyorum," diyerek düşüncemi doğruladı.

* Brezilya'da popüler bir atıştırmalık ve kahvaltılık olan küçük, pişmiş peynirli rulo veya peynir topudur. (ç.n.)

“Anladım.”

Bir süre sessizce oturduk ama rahatsızlıktan çok belirsizlikten kaynaklı, ihtiyatlı bir sessizlikti bu. On yıl evli kalınan biriyle ilk randevuda nasıl davranılırdı ki?

Havadan sudan bahsetmek saçma, başka konuları konuşmak tehlikeli olurdu. Ne zaman sohbet etmeye yeltensem konu *bizi* hatırlatıyordu.

Florianópolis'teki yürüyüş yollarını konuşsam, New York kırsalında yürüdüğümüz zamanları hatırlıyordum.

Son çıkan aksiyon filminden bahsetsem ilişkimizin ilk zamanlarına, tonlarca patlamış mısır yiyerek *Hızlı ve Öfkeli* maratonu yaptığımız günlere gidiyordum.

Annemin Fiji'deki balayı fotoğrafları, Jamaika'daki *bizim* balayımızı hatırlatıyordu. O zamanlar fazla gösterişli bir tatille paramız yetmiyordu. Bu yüzden okyanus kıyısında hafiften yıkık dökük ama samimi bir kulübe kiralayıp tüm haftayı yüzerrek, yemek yiyerek, seks yaparak geçirmiştik. Hayatımın en iyi haftalarından biriydi.

Nostalji kalbimi sızlattı. Dominic'e geçmişte yaşamının anlamı olmadığını söylemişim ama ben de mutlu günlerimizin her bir saniyesinin tadını çıkarmak için zamanı geriye almayı çok isterdim. Hayatın ironisi de buydu işte. Biz insanlar her zaman eski güzel günleri anımsardık. Fakat o zamanlar geçip gidene dek kıymetini bilmezdik.

“Geçenlerde kardeşimle karşılaştım,” dedi Dominic alçak sesle. Ses tonundaki ani ve beklenmedik değişim, kafamı hızla kaldırmama neden oldu.

Büyürken pek çok üvey kardeşi olduğunu biliyordum ama *kardeşim* diye bahsedebileceği tek kişi vardı.

“Roman mı?”

Aslında ailesinden pek bahsetmezdi. Babasının öldüğünü, annesinin bebekken onu terk ettiğini ve kaldığı tüm koruyucu

aile evlerinden nefret ettiğini anlatmıştı. Roman'la çok yakınlaşmışlardı ama o kundakçılık suçuyla ıslahevine gönderilince ilişkileri bitmişti.

Dominic, "Evet. Geçen gün barda sen tuvaletten gidince o geldi," diye anlatırken, tuvaletteki o anları hatırlamak yanaklarının yanmasına neden oldu. "Sonra LeBoudoir açılışına geldi."

Şaşkınlıkla kalbim çarpmaya başladı. Le Boudoir davetine gelen herkesi tanıyordum. Tanımadığım tek kişi...

Gözümde soğuk yeşil gözler ve solgun bir ten canlandı.

"Bana çarpan adam." Tenim adeta buz kesti. O gün onu fazla düşünmemeye çalışmışım ama daha önce, öyle kısa bir sürede beni o kadar rahatsız eden pek fazla kişiyle karşılaşmamışım. "O Roman mıydı?"

Dominic'in tarifine göre Roman'ı kafasını sıfıra vurdurmuş, asık suratlı, uzun ve ince bir çocuk olarak hayal etmişim. Fakat o, ek iş olarak suikastçılık yapan birine benziyordu. Gerçi ergenlik zamanlarından beri hiç görüşmemişlerdi. Tabii ki Roman da değişmiş olmalıydı.

Dominic başını bir kez salladı ve ilk karşılaşmalarının ardından neler olduğunu hızlıca anlattı. "Açılıştan sonra onu ne gördüm ne de haber aldım. Peşine birini taktım ama henüz bir şey çıkmadı."

"Belki de şehirdeki işlerini bitirip gitmiştir," dedim.

"Gitmedi." Dominic'in sesi ifadesizdi. "Gitmiş olsaydı izini bulmak bu kadar zor olmazdı."

Bu doğruydı. Dominic'in parasına ve kaynaklarına sahip biri bile onu bulamadıysa... İçimde bir huzursuzluk belirdi. "Sana bir zarar vermez ama, değil mi? İkiniz yakındınız."

"*Eskiden* yakındık. Tutuklandığında ona şahit olmadığım için beni hâlâ affetmemiş olmalı." Yüzünden bir gölge geçti. "Yıllar içinde onu birkaç kez aradım ama hayalet gibiydi. Öldüğünü sanmışım."

Sesinde ufacık bir suçluluk vardı sanki.

Dominic'in pek fazla arkadaşı yoktu ama sadakatini koruyanlara karşı her zaman sadıktı. Küçüklüklerinde Roman'ın pek çok kez onun arkasını kolladığını bana anlatmıştı. Bir kere sinde yakınlardaki bir üniversite turuna katılmak için koruyucu annelerinden para çaldığında Roman onu korumuş, parayı bir kızla randevuya çıkmak için aldığını söylemişti. Kadın da ceza olarak sırtına kemerle vurup uyurken günlerce acı çekmesine neden olmuştu.

Dominic hiç söylememişti ama Roman'la ilişkilerinin bitiş şeklinden dolayı pişmanlık duyduğunu biliyordum.

“Onunla tekrar yakın olmak ister miydin?” diye sordum nazikçe. “Kardeş olarak yaşadığınız günlerin üzerinden çok zaman geçti ve artık aynı insanlar değilsiniz.”

“Ona güvenmiyorum.” Direkt cevap vermekten kaçınmıştı. “Sadece New York'ta ne halt ettiğini ve ıslahevinden çıktığından beri neler yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Bana her şeyi anlatmadığını hissediyordum. Kardeşiyle bir sürü çözülmemiş sorunu vardı. Fakat biz evliyken bile geçmişinin bu kısmını iyileştirmenin bana düşmeyeceğini biliyordum. Bazı yolculuklara tek başına çıkmak gerekirdi.

Başka bir balkondan yükselen gürültülü kahkaha anlattıklarının karamsar etkisini yok ederken, Dominic hüzünlü bir gülüşle yüzünü ovuşturdu. “Kusura bakma. İlk randevumuz için planladığım konuşma bu değildi. Ama sen New York'u sorunca...” Âdemelması yavaşça hareket etti. “Bu konuları konuşabildiğim tek kişi sensin.”

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Özür dilemek zorunda değilsin.”

Özlediğim Dominic buydu. Maskelerinin ve parasının arkasına saklanmak yerine benimle *konusan*, bana içini açan Dominic'ti. İnsanların perdenin arkasındakileri görüp kaçmasından

korkuyordu. Ancak onu insan yapan şey, sakladığı parçalardı. Bazıları efsaneleşmiş Dominic Davenport'u istiyor olabilirdi ama ben insan olanı istiyordum.

Yani eskiden istiyordun, diye hatırlattı zihnimdeki sert ses. Unutma, bu gerçek bir randevu değil.

Unutmamıştım. Fakat özel jetler, lüks süitler, gösterişli ziyafetlerle dolu bir günün en sevdiğim kısmının Dominic'in ailesiyle ilgili yaptığımız sohbet olması tesadüf değildi.

Para ve gösteriş savunma duvarlarıma dokunamazdı. Ama gösterdiği kırılganlık, duvarlardan birinde bir çatlak açıp çok küçük bir kısmının yıkılmasını sağlamıştı.

25

Alessandra

Dominic'le Floripa'daki ilk günümüzü otelde tembellik ederek geçirdik. Gece kalacağımızı düşünerek hazırlanmadığım için birinden bana yeni kıyafetler ve makyaj malzemele-riyle dolu bir bavul hazırlamasını istemişti. Ayrıca aynı yerde kalmayı tercih etmezsem diye ikinci bir oda ayırtmıştı. Ancak kral dairesi yeterince büyük olduğu ve istemezsem Dominic'i görmekten kaçınabileceğim için aynı dairenin farklı odalarında kalmayı sorun etmemiştim.

Burada kaldığımız süre boyunca aktiviteler yapacağımızı sanıyordum ama Dominic şaşırtıcı şekilde hiç plan yapmamıştı. Ortak yediğimiz yemekler dışında benden uzak durmaya çalışıyor, hatta bazen bunu abartıyordu. Ertesi sabah kalktığımda kendimi bir randevudan çok iş seyahatinde gibi hissetmeye başlamıştım.

"İyi değil mi işte?" dedi Isabella. Dünkü görüntülü grup konuşmamızda konusunu açamadığımdan, bugün dükkândaki gi-dişatı sormak için onu aramıştım. "Bütün gün havuz kenarında uzanabilir, sonra odana dönüp yatabilirsin. Senin istediğin de buydu."

"Öyle ama bu kadar pasif olmak Dominic'e göre değil." Beni kendi halime bırakmak için mi kalkıp başka bir şehre gezi ayarlamıştı yani?

"Bilemiyorum. Ama insanlar değişebilir. Sen eğlenmene bak ve işi düşünme, tamam mı?" dedi arkadaşım. "Sloane büyük açılış partisinin hazırlıklarıyla ilgileniyor, ben de kitabımı yazarken tadilat sesiyle huzur buluyorum." Böyle bir şeyi

ciddiyetle söyleyebilecek tek kişi Isabella'ydı. Kaos ve gürültü olmazsa olmazıydı. "Bu hafta sonunu kendine ayırmanı istiyorum. Senden tek bir ses bile duymayacağım, tamam mı? Acil bir durum olursa ben ararım zaten."

Güldüm. "Tamam. Tekrar teşekkürler, Isa."

Vivian'la tanışmak, onun aracılığıyla da Sloane ve Isabella'yla arkadaş olmak benim en büyük şanslarımdan biri olmuştu. Üniversite arkadaşlarımla irtibatı seneler önce kaybetmiştim. New York'ta ara sıra görüştüğüm arkadaşlarım olsa da Vivian beni kanatlarının altına alana dek kendimi bir grubun parçası olarak hissetmemiştim.

Onlarla iş çıkışı eğleniyor, alışverişe çıkıyor, kızlar gecesi yapıyorduk. Arkadaşlığımız bana evliliğim süresince neler kaybettiğimi hatırlatmıştı. Sadece yakın dostlarım olmasının değil, normal ve sağlıklı bir hayat sürmenin nasıl olduğunu da unuttuğumu fark etmiştim.

Bir başkasının hedefleri için kendi amacımdan vazgeçmem sağlıklı değildi. Kocamın işi için hobilerimi bırakıp kendimi sosyal zorunluluklara adamam sağlıklı değildi. Partnerlerin eşit olması gereken bir ilişkide başrolü terk edip yardımcı oyunculuğa geçmem sağlıklı değildi.

Dominic'in hataları vardı ama ben de tamamen suçsuz değildim. İstedğim şeyleri elde etmek için çok daha önce sesimi çıkarmalıydım. Gençken aşkın her sorunu çözmeye yeteceğine inanıyordum ancak büyüdükçe, kendini sevmenin de başkalarını sevmek kadar önemli olduğunu öğrenmiştim.

Telefonu kapatıp üstüme yazlık bir elbise geçirdikten sonra süit'in oturma odasına geçtim. Cam duvardan içeri dolan güneş ışığı meşe zemini altın rengine boyamıştı. Karnım açlıkla gurulduyordu. Ama oda servisini mi arasam, yoksa Dominic'i mi beklesem karar veremiyordum.

Sola dönüp odasına doğru ilerledim. Kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdığım anda içeriden sesi geldi.

“...bu hafta sonu New York’a dönemem.” Kalın ses tonu omurgama bir zevk ürpertisi gönderdi. “Umurumda değil. Grossman’a beklemesi gerektiğini söyle.” Kısa bir sessizlik oldu. Onu göremesem de yüzündeki rahatsızlığı hayal edebiliyordum. “Sana bunun için ödeme yapıyorum. Sorunu çöz, Caroline. Alessandra dönmeye karar verene kadar ben de Brezilya’da kalacağım.”

Adım geçtiğinde midem bir takla attı sanki. Dominic’in burada olmak için pek çok iş fırsatını teptiğini biliyordum ama bir şeyi teoride anlamakla birebir şahit olmak arasında büyük fark vardı.

Hâlâ dengemi bulmaya çalışırken kapı açıldı ve Dominic bana çarpmadan son anda durdu. Şaşkınlığı, çatık kaşlarını ya-
tıştırmıştı.

“Alessandra? Bir sorun mu var?”

Bir sorun olduğu için ona geldiğimi düşünmesi, içimde beklenmedik bir üzüntü sızısı oluşmasına neden oldu.

“Yok.” Bilekliklerimle oynadım. “Bugün yemek dışında herhangi bir aktivite planladın mı?”

“Öğleden sonrası için kano kiraladım,” dedi temkinli şekilde. “Neden sordun?”

Söylediği şeyi duymazdan gelerek, “Yani sabah bir şey yapmayacağız, öyle mi?” diye sorduğumda başını sağa sola salladı.

“Güzel.” Anlık bir karar vermiştim. “Çünkü pazara gidiyoruz.”

Dominic

Florianópolis'in halk pazarı, şehir merkezinde bulunan eski bir koloni tipi binanın içindeydi. Giysi, yiyecek, seramik ve yerel el işi ürünler satan tezgâhların arasında yürürken etrafta Portekizce ve İngilizce konuşmaların yankılandığı duyulabilirdi. Şehirliler kendi dillerinde konuşurken, tur rehberleri labirent gibi koridorlarda turistleri yönlendirmeye çalışırdı.

Alessandra'yla kahvaltı olarak Brezilya'ya özgü tavuk kroketi *coxinha* tercih edip tezgâhların arasında dolaşırken yedik.

"Hangisi daha güzel?" Bana iki fular gösterdi. "Karar veremedim."

Fularlara boş boş baktım çünkü ikisi de aynı görünüyordu. "Şu," diyerek sağdakini işaret ettim.

"Harika. Teşekkürler," deyip soldakini satın aldı. "Neden gülüyorsun?"

"Bir şey yok." Soldakini seçeceğini biliyordum. Alışveriş yaparken her zaman benim seçmediğimi satın alırdı. Kadın modası konusunda bana güvenmediğini düşünüyordum ve haklı olduğuna inanmasaydım ona gücenebilirdim.

Bir sonraki tezgâha geçerken ona bir bakış attım. Florianópolis'teki programımızı bilerek boş bırakmış, buradayken her dakikayı benimle geçirmesini sağlayarak onu boğmak istemiştim. Şehirde birkaç günümüz olduğu için yavaş ilerleyip onun isteklerine göre adım atmayı düşünüyordum. Bu yüzden sabah pazara gitmeyi teklif etmesi benim şaşırtmıştı.

Ben Michelin yıldızlı şefleri ve gurme restoranları tercih ederdim ama Alessandra sokak yemeklerine bayılıyordu.

"Bu sabah çalışman mı gerekiyordu?" diye sordu. "Şey... Caroline'la konuşmana kulak misafiri oldum da."

"Hızlı bir arama yaptım sadece." Ben buradayken Caroline New York'taki gözüm kulağımdı. Her hafta bana detaylı rapor-

lar vermesi için onu görevlendirmiştim. Müşterilerimden biri bu hafta New York'taydı ama şu anda Brezilya'da Alessandra'yla olmak varken onun egosunu tatmin etmeye gidemeyecektim.

“İşten bahsetmişken, dükkânda çalışmalar nasıl gidiyor?” diye sordum. “Sen buradayken Isabella'nın işleri kontrol ettiğini duydum.” Konu bilgi aktarmak olunca Kai kadar titizini bulamazdım.

“Evet. Monty'yi de yanında götürüyor.” Alessandra güldü. “Geçen gün ustalardan biri yılan yüzünden neredeyse kalp krizi geçiriyormuş ama orada olması bir bakımdan iyi bir şey bence. Bir pitonun dik bakışları altında tembellik yapmaktan korkarlar.”

Top pitonları dünyanın en dost canlısı yılan türüydü ama insanlar genelde sadece *yılan* kısmını görüyorlardı.

“Preslenmiş çiçekler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama finans bakımından yardıma ihtiyaç duyarsan bana danışabilirsin.” Bunu iki sene önce internet mağazasını açtığında teklif etmeliydim. Ancak kafamı kuma öyle bir gömmüştüm ki, sıfırdan gerçek bir işletme kurduğunu fark bile etmemiştim. O da bana hiçbir şey söylememişti, muhtemelen umursamayacak kadar meşgul olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden her şeyi Kai'den öğrenmiştim.

“Teşekkürler,” dedi Alessandra çenesini eğerek.

“Bu işe ilk girdiğinde yanında olmalıydım.” Gerçekten çok utanıyordum. “Şirket kurmak büyük bir olay.”

“Sorun yok. İlk açtığımda sadece Etsy mağazasıydı zaten. Fortune 500'e girecek değilim.”

Esprisine gülmedim. Sorun yok diyordu ama vardı çünkü eğer bir sorun olmasaydı ilişkimiz bu hale gelmezdi.

“Ciddiyim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa her an arayabilirsin. Toplantıdaysam bile ofistekiler telefonu bağlamaları

gerektiğini biliyorlar.” Floria Tasarımları’nın başarısı düşünülünce bana ihtiyacı olduğunu sanmıyordum ama teklifim her zaman geçerli olacaktı.

Sohbeti devam ettirme arzusuyla, “Niye preslenmiş çiçek işini seçtin?” diye sordum. Eğer susarsak kendini yine geri çekebilirdi ama ben bu anları olabildiğince uzatmak istiyordum.

“Dürüst olmak gerekirse, canım sıkıldığı için bir hobi edinmek istemiştım.” Alessandra’nın yanakları pembeleşti. “Çiçekleri hep çok sevmişimdir. Bir ara nasıl çiçek presleneceğini gösteren bir videoya denk gelince denemek istedim ve eğlenceli geldi.” Omuz silkti. “Sonrası malum.”

“Hobiden işe dönüştürmeye nasıl karar verdin?”

“Bilmem.” Gözleri uzaklara daldı. “Sanırım kendime ait bir şeyim olmasını istedim. Sahip olduğumuz her şey sana aitti. Evimiz, arabalarımız, giysilerimiz. Ben almış olsam da her şeyi sen ödemiştin. Bu yüzden artık öyle bir noktaya gelmişim ki...” Yutkundu. “...artık bir birey değil gibiydim. Önemli olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Eş, evlat ya da abla olarak değil... kendim olarak yaşamak istedim.”

Yürümeyi kesmiştık. Ne zaman ya da ne kadar süredir durduğumuzu bilmiyordum ama istesem de hareket edemiyordum.

Alessandra’nın evliliğimizde mutsuz olduğunun farkındaydım. Sonuçta boşanmak istemişti. Fakat mutsuzluğunun bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. Sadece evliliğimizden değil, kendinden de memnun olmadığı bir noktadaydı.

Tüm masraflarımızı karşılayanın ve onu hiçbir şeye muhtaç bırakmamanın bizi mutlu edeceğini sanmışım. İlk yıllarımızda o kadar çok zorluk çekmiştık ki, bir daha o deliğe düşmek istemiyordum. Ama ihtiyacımız olan asıl şeyin maddiyatla alakalı olmayabileceğini hesaba katmamışım.

Zaman. İlgı. Dikkat.

Bunlar parayla satın alınamazdı. Her sorunu parayla halletmek için koştururken bu gerçeği göz ardı etmiştim.

“Sen önemlisin, Alessandra,” dedim. “Her zaman.”

Doğruyu söylüyordum. Benim için gerçekten önemli olan *tek* kişi oydu. Artık beni sevmese de, onu geri kazanmak için gösterdiğim çabalar boşa gitse de o her zaman evrenimi denge-
de tutan güneşim olacaktı.

Alessandra’nın gözleri yaşardı. Kafasını hemen başka yöne çevirdi ama normalde neşeli olan sesinde çok hafif bir titreme vardı. “Bugünlük bu kadar ciddi konuşma yeter. Daha öğlen olmadı ama kano gezisinden önce gezmemiz gereken bir sürü tezgâh var.”

Sabahın geri kalanında spor, yemek ve hava gibi güvenli konulardan konuştuk. Fakat internet mağazasını neden açtığını anlatırken Alessandra’nın yüzünü kaplayan ifade hiç aklımdan çıkmadı.

Pazarın her yerini gezdikten sonra yakınlardaki bir istiridye barına öğle yemeğine gittik -kahvaltıyı o seçtiği için öğle yemeğine ben karar vermiştim- ve bunun ardından da kano kiralama merkezine doğru yürümeye başladık. Balayımızda da bunu yaptığımız için güzel günlerin anısını anmak iyi olur diye düşünmüştüm. Bir zamanlar birlikte çok iyiydik. Yine öyle olabilirdik.

Ne yazık ki ikimiz de yıllardır kano yapmamıştık ve en iyi deyimle çok fazla paslanmıştık.

Kano sarsılırken etrafa korkuyla baktığı sırada, “Belki de bu iyi bir fikir değildi,” dedi Alessandra. “Keşke rehber isteseydik.”

“Rehbere ihtiyacımız yok.” Kıpırdandığımda daha fazla sallandık. “Küçük, ahşap bir kanoyu kontrol edebiliriz.”

Alessandra bana baktı. “Bu da mı şu erkek meselelerinden biri? Kaybolunca yön sormayı reddettiğiniz gibi suya düşme

tehlikesiyle karşı karşıyayken de mi yardım istemekten kaçınıyorsunuz?”

“Lagünün ortasındayız,” diye belirttim. “Artık istesek bile rehber çağıramayız.” Ayrıca onunla baş başa olmak istiyordum. Üçüncü bir kişinin randevumuzu mahvetmesi işime gelmezdi. “Güven bana. Sorun çıkmayacak.”

“Eh, sen öyle diyorsan öyle olsun,” dedi ama şüpheli görünüyordu.

Onun kuruntusuna rağmen suda ilerledikçe kano dengesini buldu. Gerginliğim azalırken arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkardım. Alessandra’nın Florianópolis’i neden bu kadar çok sevdiğini anlıyordum. Burası...

“Aman Tanrım!” Keskin bir nefes aldı. “O bir yunus balığı mıydı?”

“Burada yunus balıkları olduğunu san... Ále, hayır!” Ama çok geçti. Bedenini sağa döndürdüğünde kano devrildi ve ikimiz de soğuk suya düştük.

Benim küfrümle onun çığlığı huzurlu havayı deldi. Ardından su üzerimize kapandı ve her yer sessizleşti. En sonunda yüzeye çıktığımızda ikimiz de öksürüyorduk. Neyse ki düşerken kanonun altında kalmayacak şekilde kendimizi ayarlamıştık. Yine de sikik bir lagünün ortasında yüzmek planlarımın arasında yoktu.

Daha renkli bir küfür savurdum.

Alessandra’ya döndüğümde yüzünü elleriyle örttüğünü, omuzlarının sarsıldığını gördüm. Aniden hissettiğim telaş rahatsızlığımı bastırdı. “Ne oldu? Canın mı yandı?” Kafasını falan mı çarpmıştı? Kanoyu düzeltmek ve geri dönmek çok zamanımızı alırdı. Onu hastaneye...

Parmaklarının arasından tanıdık bir ses yükseldi. Yoksa şu anda... *gülüyor* muydu?

Ellerini yüzünden çektiğinde gülmediğini, resmen *uluduğu*-nu fark ettim.

Gözleri neşe yaşlarıyla dolarken, “İyiyim,” dedi soluk soluğa. “Ben sadece... Şu halini bir görsen...”

Gözlerimi kısıtım ama dudaklarımın seğirmesine engel olamamıştım. Durumu komik bulduğum söylenemezdi. Fakat Alessandra’nın gülüşünü görüp de gülümsememi tutmamın imkânı yoktu. “Neye benziyorum? Yunusa mı?” diye sordum imalı bir şekilde.

“Hayır,” dedi. “Boğulmuş sığana benziyorsun.”

Şok yüzünden suya düşmüşten beter oldum. “Tabii ki de benzemiyorum.”

“Kusura bakma ama tıpkısısın.” Alessandra’nın kahkahaları sonunda dindi ama yüzü hâlâ gülüyordu. “Sen kendini görmiyorsun ancak ben görüyorum. Yani benim gözlemim geçerli ve...” Yüzüne bir su dalgası çarptığında cıyaktı ve gözlerindeki damlaları silip bana baktı. “Sen bana su mu *sıçrattın*?”

Omuz silktilim. “Kazara oldu.”

Kelimeler ağızımdan tam olarak çıkmamıştı ki, Alessandra aynı şekilde karşılık verince aramızda bir su savaşı başladı. Kahkahalar ve cıyıklamalar etrafta yankılandı. Sahilde kendini kaybeden çocuklara benziyorduk. Su saldırılarından nefes alamıyordum ama hiçbir şeyi kafaya takmamak da muhteşem bir şeydi. Aptalca ve çocukça davranıyor olmamız bile önemli değildi çünkü çok eğleniyorduk.

Sonunda barış imzaladığımızda çok fazla ıslanmıştık ve kıyafetle düş almış gibi görünüyorduk.

Alessandra’nın rimeli yanaklarında ikişer çizgi halinde iz bırakmıştı. Saçları dağılmış, ruju tamamen silinmişti.

Ona baktığımı fark ettiğinde, “Biliyorum,” dedi. “Boğulmuş sığan gibi görünen tek kişi sen değilsin artık.”

“Onu düşünmüyordum.”

“Ne düşünüyordun o zaman?” Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken onun sesi kısılmıştı.

Alnındaki su damlasını gözüne ulaşmadan sildim. “Senin...” Elimi yanağına indirdim. “...gördüğüm en güzel manzara olduğunu düşünüyordum.”

Su etrafımızda yavaşça kabarıp alçalırken nefes alış verişlerimiz de ona uyum sağlamıştı. Böylece kahkahalarımızın son yankıları kayboldu ve geriye ağır, sıcak bir beklenti hissi kaldı.

Alessandra’nın dudakları aralandı. Saçlarını nazikçe yumruğumun arasına alıp başımı işkence misali bir yavaşlıkla ona doğru eğdiğimde geri çekilmedi. Sonra dudaklarımız buluştu.

Bazı öpücükler tutkunun ürünü olurdu. Bazıları da duyguların etkisiyle gerçekleşirdi. Fakat bu... lanet olası bir aydınlanmaydı.

Çünkü Alessandra çenesini kaldırıp öpücüğüme karşılık verdiğinde, kısacık bir anlığına bile olsa nihayet gerçek memnuniyetin ne olduğunu anladım.

Hasret yoktu. Takip yoktu. Endişe yoktu. Sadece Alessandra ve ben vardık. İhtiyacım olan tek şey buydu.

26

Alessandra

Eski kocamı öpmüştüm.

Eski kocamı öpmüştüm ve bu *hoşuma gitmişti*. Benim sorunum neydi?

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm. Alarmım üç kez çalmıştı ancak yataktan çıkasım yoktu. Bunu yapmak dün olanların sonuçlarıyla yüzleşmem anlamına geliyordu ama ben baloncüğümün içinde memnundum.

Maalesef ki evren benimle aynı fikirde değildi. Tam bütün sabahı yorganın altında geçirmeye karar verdiğim sırada telefonum çaldı. Duymazdan geldim. Yine çaldı.

Boğazımdan bir inleme daha yükseldi. Keşke kanoya binmeden önce telefonumu kilitli dolaplara koymasaydım. O zaman lagünün dibini boylardı. Ben de sabahın -dijital saate baktım- sekiz çeyreğinde kimseyle konuşmak zorunda kalmazdım.

Kafamı kaldırıp ekrana bakmadan yeşil tuşu kaydırarak hoparlörü açtım. “Alo?”

“Günaydın!” diye şakıdı Isabella. “Eee, nasıl gidiyor? Umarım hayatının en güzel günlerini geçiriyorsundur.”

“Durumlar karışık.” Yastık yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

Dominic’le öpüşmemiz hem çok uzun sürmüştü hem de yeterli gelmemişti. Gerçekte sadece birkaç dakika sürmüştü ama sıcaklığı ve tadı duyularıma öyle bir işlemişti ki, üstünden bir gün geçmiş olsa da onu hâlâ hissedebiliyordum.

Dudaklarının yumuşacık dokunuşu, dilinin benimkini okşayışı, saçımı çektiğinde omurgamda oluşan leziz karıncalanma hissi...

Şimdi bile düşününce tüylerim diken diken oluyordu.

“Anlıyorum.” Isabella’nın dikkati dağınık gibiydi. “Şey, acaba şu anda otelde misin?”

Bu tam olarak doğru olmasa da, “Evet. Uyuyordum,” dedim imalı bir şekilde. Aslında bu saatte aramasına şaşırmıştım. Isabella sabahları pek erken kalkmazdı.

Bir dakika. Gerçekten *neden* bu kadar erken saatte arıyordu?

Telaşla yatakta doğruldum. “Neden? Bir sorun mu var?”

“Şey...” Sesli bir nefes aldı. “Gece bir boru patlamış ve... bütün dükkânı su basmış.”

Şok yüzünden uykulu halim tamamen kayboldu. *Su basmış.*

Bu iki kelime delicesine atan bir kalp gibi tenimin altında zonkluyordu.

“Durum ne kadar kötü?” Beynimin kısa devre yapmasma sebep olan paniğe rağmen sesim şaşırtıcı şekilde sakindi.

Başka sorular da sormalı, bir şeyler yapmak için harekete geçmeliydim. Fakat Isabella’nın cevabını beklerken dehşet yüzünden adeta felç geçirmiştım.

“Oldukça kötü. Su yüzünden eşyaların ve malzemelerin çoğu hasar almış. Elektronikler de göçüp gitmiş. Daha yeni olduğundan dolayı net hasarı henüz bilemiyoruz. Kai gelip bakması için birilerini ayarladı.” Arkadaşımın sesinde suçluluk vardı. “Çok özür dilerim. Daha erken gelseydım...”

“Senin hatan değil. Yapabileceğin bir şey yoktu.” Zaten dükkâna göz kulak olarak bana büyük bir iyilik yapıyordu. Hem o bir su tesisatçısı değildi. Bir boru patlasa *ben de* ne yapacağımı bilemezdim.

“Merak etme, biz her şeyi halledeceğiz,” dedi suçlulukla. “Kai’nin çağırdığı adamlar iki saat içinde boruyu tamir edecekler. Yine de bilmek istersin diye seni aradım.”

“Teşekkür ederim.” Kendi suçluluğum omuzlarımın arasında düğümler oluşturmuştu. Mağazamın büyük açılışına iki

aydan az zaman vardı. Sloane parti için elinden geleni yapıyordu ve çoktan onlarca tanınmış kişiye davetiye göndermişti. Bu kişilerin mağazamı ağızdan ağıza yaymasını ve bu sayede işlerimin daha da açılmasını umut ediyordum. Fiziksel bir mağazayı işletmek daha fazla strateji ve tanıtım gerektiriyordu. Bunu batıramazdım.

Fakat iki haftadır Brezilya'da saklanıyordum. Evet, New York'tan ayrılmaya gerçekten ihtiyaç duymuştum ama bir süredir dönüşümü bilerek ertelediğim de farkındaydım. Brezilya bir hayaldi, New York ise gerçektir. Artık sorunlarımdan kaçmayı bırakma vakti gelmişti. *Kendi işletmemi idare etme yükünü arkadaşlarımdan omzuna yükleyemezdim.* Isabella'nın yazacak bir kitabı, Kai'nin yönetecek multimilyar dolarlık bir korporasyonu vardı. Benim su borusu problemlerimle uğraşmak zorunda kalmamalıydılar.

"Kai'ye söyle, bu sorunla ben ilgileneneğim," dedim. Ardından odanın karşısındaki rafta açık duran valizime baktım. "New York'a dönüyorum."

New York'a son dakikada direkt uçuş bulamadığım için Dominic'ten mecburen yardım istedim. Durumu ona açıkladığımda hiç soru sormadan derhal otelden çıkışımızı yaptı ve iki saat içinde yola çıkmamızı sağladı.

Özel jete sahip olmanın faydaları.

"Akşama orada oluruz," dedi. "Endişe etme. Her şey yoluna girecek."

Mantıken haklıydı. Patlak bir boru dünyanın sonu değildi ama beni sarsarak Brezilya'daki hayal dünyamdan çıkarmıştı. Batıl inançları olan yanımda, bu olayı fazla irdeliyordu. Henüz açılmamış bir mağazanın başına böyle bir şey gelmesi uğursuzluk gibi hissettiriyordu.

Yine de endişelerimi kendime sakladım. Dominic batıl şeylere inanmazdı. Zaten her şeyi bırakıp beni New York'a ulaştırma zahmetine girdiği için kendimi kötü hissediyordum.

İkimizin de tamamlaması gereken işleri vardı ve uçuş süresince öpüşmemizden bahsetmedik. Yemek yemediğimiz ya da uyumadığımız zamanları çalışarak geçirdik. Ben patlamış boruların nasıl tamir edildiğini araştırıp ekstra malzeme sipariş ettim ve dükkân temizlenene dek işe devam edemeyecek olan müteahhitlerime haber verdim. Dominic de bir finans şirketinin CEO'su ne yapıyorsa onu yaptı.

Bana yardım teklif ettiğinde reddettim. Ondan iyilik istemekten nefret ediyordum ve benim için bu uçuşu ayarlaması yeterliydi.

O akşam New York'a iniş yaptığımızda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ta ki dükkânı görene kadar.

"Aman Tanrım." Dominic'le birlikte içeri girdiğimde beni bekleyen felaket ağzımın kocaman açılmasına neden olmuştu.

Her yer sıırıslıklamdı. Alçı panellerden biri çok fazla ıslandığı için çökmüştü ve preslenmiş çiçekler sudan şişmişti. Neyse ki kafe ekipmanı henüz gelmemişti. Ancak iş bilgisayarım, yazıcım ve diğer elektronik eşyalarım mahvolmuştu.

Bütün projelerim ve galeri parçalarım berbat haldeydi. Bütün planlarım altüst olmuştu. Her şeyi düzeltmek binlerce dolara mal olacaktı ve açılışa kadar toparlanmak için saatlerimi harcamam gerekecekti. Dökülmemiş gözyaşları boğazımı sıkıştırdı. Borunun patlaması kimsenin hatası değildi. Sadece kötü şanstı ama kötü şeylerin işaretçisi olduğunu hissini de bastıramıyordum. Belki de evren bana bu işe uygun olmadığını söylüyor, kendi hayalim için çabalamaktansa başkalarının hayallerine ulaşmasına yardım etmek için dünyaya geldiğim mesajını veriyordu.

Suyla kaplı zemine baktım. Cam kırıkları, parçalara ayrılmış hayatımı andırıyordu.

Boşanmam. İşim. Annemle ilişkim. Gerçekte ne olduğunu bilmeden yaşadığım hayatımın kayıp yılları boyunca bastırdığım tüm korkularım, şüphelerim ve güvensizliklerim yüzeye çıkarak gözlerimdeki nemi aştı ve gözyaşları yenilgi hissiyle dökülürken görüşüm bulanıklaştı.

Huzursuzluğun ve tedirginliğin içinde kaybolmuştum. Dominic'in kolları beni göğsüne çekerken karşı koyamadım. Saat geç olduğu için buraya benimle gelmek istediğinde de reddetmemiştim çünkü hiç enerjim yoktu.

Hıçkırıklarım sessizliği delerken yüzümü göğsüne gömdüm. Gömleğini mahvetmeme rağmen hiç şikâyet etmedi. Geldiğimizden beri hiçbir şey söylememişti ama zaten etmesine gerek yoktu.

Davranışlar daima sözlerden daha önemliydi ve şu anda evliliğimiz süresince yaptığı ya da yapmadığı şeyleri düşünecek durumda değildim.

Ona yaslandım ve kollarının beni sarmasına, tanıdık kokusunun içimi az da olsa rahatlatmasına izin verdim.

Acı ve tükenmişlik içinde yuvarlanma seansım yalnızca bir gece sürdü. Daha fazlası için kendime müsaade etmedim.

Dükkândaki hasarı inceledikten sonra eve dönmüştüm, ardından düş almıştım ve kendime acıyarak uykuya dalmıştım. Fakat cumartesi akşamıyla pazar sabahı arasında bir noktada, içimdeki kötü hisler sağlam bir kararlılığa dönüşmüştü.

Yıllarımı kenarda köşede yaşayarak geçirmiştım. Şimdi nihayet konfor alanımdan çıkmayı başarmışken, karşıma çıkan ilk engelin beni durdurmasına izin mi verecektim?

Başıma gelen şey ölüm ya da finansal bir felaket değildi, sadece fiziksel hasardı. Ortada çözülmesi imkânsız bir problem yoktu. En kötü ihtimalle, ikramlar gibi geri ödemesi olmayan masrafların riskini göze alarak büyük açılışı biraz ertelerdim.

Bunları kafamda oturtuktan sonra hafta sonunun geri kalanında bir plan oluşturup yeni mobilyalarla eksik malzemelerin ne kadar tutacağını hesapladım. Çıkan fiyat göz korkutucuydu. Mağazayı açılışa yetiştirmek için acil teslimat gerekecekti ve bayram sezonunda olduğumuzdan dolayı bu pahalıya patlayacaktı. Hem de *oldukça* pahalıya. Kiracı sigortası bazı masrafları karşılasa da çoğu şeyi cebimden ödemem gerekecekti.

Tek avantajım mala yönelik zararı karşılamak zorunda olmamaktı. Bu masraf Aiden'a aitti. Durum tespiti için pazartesi dükkâna geldiğinde, "İyi haber şu ki, durumu bununla atlattık," dedi etrafı gezdikten sonra. Beklenmedik şekilde sakın görünüyordu, mülk sahibi olarak muhtemelen pek çok patlak boruyla

mücadele etmişti. “Elektrik devresi çoğunlukla sağlam. Tavan da çökmemiş.”

Boğazımdan cılız bir kahkaha yükseldi. Öğle yemeği saatiydi ve sabahın altısından beri döküntü topluyordum. Berbat görünüşüme emindim ama bunu umursayamayacak kadar da yorgundum. “Bu küçük şeyler için Tanrıya şükürler olsun. Kötü haber ne peki?”

Hepsiyle aynı anda yüzleşmem en iyisiydi. Tek bir büyük darbe, binlerce küçük kesikten daha iyiydi.

“Kötü haber, açılıştan önce çiçek preslemekle uğraşırken parmaklarının biraz kanayacak olması.” Aiden çöp olmuş projelerimi bıraktığım masaya parmak eklemiyle vurdu. “Ne kadarı gitti?”

“Yirmi beş tane falan.” Omuzlarım çöktü. Her bir tablonun tam olarak istediğim gibi görünmesi için koca bir haftamı harcamıştım. Uyanık olduğum her dakikayı çiçekler üzerinde çalışmakla geçirmedığım sürece, önümüzdeki iki ayda en baştan yirmi beş tane yapmam mümkün değildi. Mümkün olsa da yapamazdım çünkü internet üzerinden çalıştığım asistanlarımın yardımına rağmen işletme görevleri, iş yükümün yarısını oluşturuyordu.

“Şöyle yapsak? Ben...”

Ön kapının zilleri lafını böldü.

Dönüp baktığımda keskin bir çene hattı, altın rengi kirli sakal, özel dikim takım elbiseyle sarılmış ince kaslar ve acımasız bir duruşla karşılaştım. *Dominic*.

Vücudumu serin bir şok dalgası kapladı. Brezilya’dan sonraki ilk iş gününün ortasındaydık. Bu adam burada *ne halt* ediyordu?

Endişeyle ısınmış bakışları beni buldu, sonra Aiden’a kaydıldı. O anda sanki bir düğmeye basılmış gibi endişesinin üzerini bir buz tabakası kapladı ve dükkâna gerginlik dolu bir sessizlik çöktü.

“Selam,” dedi Aiden rahatça. Sesi neşeliydi ama gözlerindeki meydan okuma görülebiliyordu. “Sen Alessandra’nın eski kocasıydın, değil mi?”

Eski kelimesine yaptığı vurguyla hafifçe yüzümü ekşittim. Var olan yüküme bir de ortalıktan kan temizleme işinin eklenmesini istemiyordum. Fakat Aiden eski kocamı daha fazla kıskırtırsa olacak olan buydu.

Dominic’in dudakları, gece etrafı saran buzlar misali karanlık ve soğuk bir gülümsemeyle gerildi. “Tanışmış mıydık?”

“Evet. Geçen akşam Alessandra’yla yemeğimizi bölmüş-tün.” Aiden’in gülümsemesinin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu. “Tıpkı şu anda böldüğün gibi.”

“Pekâlâ.” Testosteron patlamasıyla mantıklarının gölgelenmesine izin vermeden hızlıca araya girdim. “Sohbetinize doyum olmuyor ama yapacak çok işim var. Aiden, hemen geldiğin için çok teşekkür ederim. Bir sorum olursa seni mutlaka ararım. Dominic, sen niçin gelmiştin?” Sesim imalıydı.

“Temizliğe yardım etmek için geldim.” Gözleri yanımdaki yerinden bir santim bile kıpırdamamış olan Aiden’daydı. İç çekişimi bastırdım. *Erkekler*. “Büyük açılışa çok az kaldı. Ekstra bir çift el işine yarar diye düşündüm.”

Dominic’in bedensel iş yapmasını düşünmek bile o kadar absürttü ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Senin işlerin var.” Brezilya’dayken ne kadar fazla işinin biriktiğini hayal edemiyordum. “Ben burayı hallederim. Biraz uğraştıracak ama eninde sonunda bitecek.”

“Ama koleksiyonunu da yeniden yapman gerek,” dedi Aiden. “Zamanını çöp toplamakla ve temizlikle harcamak yerine işinle ilgilenmelisin. Dominic haklı. Ekstra yardım senin için çok iyi olacaktır.” Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben de yardıma hazırım. Zaten masa başında çalışmaktansa fiziksel işleri tercih ederim.”

Doğrudan olmasa bile bu taş da Dominic'e gelmişti. Fakat eski kocam fırtına öncesi sessizlik halindeydi.

Aiden hiç konuşmamış gibi, "Programımı düzenledim," dedi Dominic. "Sabahları işlerimle toplantılarımı halledeceğim. Öğleden sonralarımı ise sana ayırdım."

Gözleri yine benimkileri bulduğunda ve sözleri savunma duvarlarımdaki çatlaklardan içeri sızdığına kalbim titredi.

Hayır demek istiyordum. Brezilya bir şekilde gelip geçmişti ama Dominic'i buradaki hayatıma tekrar dahil etmek bambaşka bir şeydi. Aiden meselesine değinmiyordum bile.

Fakat koleksiyonum üzerinde çalışmam gerektiği konusunda haklıydı. Vitrininde preslenmiş çiçek tabloları olmayan bir preslenmiş çiçek mağazası açamazdım. Zaten tadilat işleri de patlak boru tamir edilene kadar sekteye uğramıştı. Gönüllü çalışmak isteyen kişileri geri çevirmem aptallık olurdu.

"İyi, tamam." Şu anda dükkânı eski haline getirmek önceliğim olsa da kendi başıma daha fazla dert açmamış olmayı dile-dim. "Yardım etmek istiyorsanız istediğiniz zaman gelebilirsiniz. *Ama...*" Ağızlarını aynı anda açtıklarında elimi kaldırdım. "Kavga, hakaret, pasif agresif davranışlar istemiyorum. Lütfen medeni olalım."

"Elbette," dedi Aiden. "Medeni olmamak için bir nedenimiz yok. Öyle değil mi, Dominic?"

Dominic'in gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Kesinlikle."

Bakışlarım Aiden'in inatla havaya kalkmış çenesiyle Dominic'in tehlikeyle parlayan gözleri arasında gidip geldi.

Bir iç çektim.

Benim için çok uzun bir hafta olacaktı.

28

Dominic

“Yolumdan çekil.” Aiden’ı gereğinden fazla bir güçle iterek geçtim. Alessandra bu tür davranışlarda bulunmamamız konusunda bizi uyarmıştı ama çöpü dışarı çıkarırken dükkân sahibine yanlışlıkla çarpmak benim suçum muydu? Şerefsiz herif yolumun ortasında duruyordu.

Adam tökezledikten sonra dengesini toplayıp bana sert bir gülümsemeyle baktı. “Yan taraftan da geçebilirdin aslında. Etrafım bomboş.”

“Her yer çöple kaplı.” Dev boy çöp torbalarından birine bir kucak dolusu mahvolmuş çiçek doldurdum.

“O zaman bekleyebilirsin.” Yerdeki cam kırıklarını süpürgeyle faraşa toplamaya devam etti. “Çalışan tek kişi sen değilsin.”

Gözüm seğirdi. Neredeyse üç saattir buradaydım ve Aiden pisliğinin ukala, sakallı suratının ortasına yumruğumu geçirmek için kendimi güçlkle tutabiliyordum. Alessandra ilişkilerinin arkadaşçıl olduğunu söylemişti. Ancak hiçbir mülk sahibi, kiracısından istediği bir şey olmadığı sürece ona yardıma *bu denli* istekli olmazdı.

Neyse ki bir sapıklık yapmasını önlemek için buradaydım. Durum böyle olmasaydı da Alessandra’ya yardım etmeye gelirdim. Fakat Aiden’in dükkânda olması, o gidene kadar buradan dışarı adım atmayacağım anlamına geliyordu.

“Evet ama verimli çalışan tek kişi benim,” dedim ilgisizce. “Dakikalardır aynı yeri süpürüyorsun.”

“Önemli olan hız değildir. İyi sonuç almak için vakit har-

camak ve özen göstermek gerekir. Sen de bu konuda bir şeyler öğrensen iyi olur.”

Gözümlü öfke bürüdü. Büyük cam parçalarından birini alıp...

“Eee, nasıl gidiyor?” Alessandra malzeme dolabından çıkmıştı. Bitkindi ama hasarı ilk gördüğü anki kadar kötümser görünmüyordu.

İkimiz de aynı anda, “Harika,” dedik. Aiden bana gülümsedi. Ben ona gülümsedim. Hemen sonrasında Alessandra’ya dönüp gülümsedik.

“Oldukça fazla ilerleme kaydettik,” dedim. Bu doğrudu. Son iki günde yıkık dökük şeylerin çoğunu toplayıp etrafı temizlemiştik. Mobilyaları yerleştirme işine büyük ihtimalle yarın başlayabilirdik.

Alessandra kaşlarını kaldırdı ama aşırı neşemizi sorgulamadı. Yumruk yumruğa bir kavgayla ya da kan banyosuyla karşılaşmadığına şükrediyor olmalıydı.

O yanımızda olduğu için öğleden sonranın geri kalanını çenemizi kapalı tutarak geçirdik.

Terden ıslanmış gömleğim tenime yapışmış, kaslarım saatte bir dışarı çöp çıkarmaktan ağrımaya başlamıştı. Düzenli spor yapıyordum ama Davenport Capital’ı kurduğum günden bu yana fiziksel iş yapmamıştım. Şimdi tüm bu işler yorucu geliyordu ancak tuhaf şekilde rahatlatıcıydı da.

Geçici yeni programım nedeniyle, bir günümü alması gereken müşteri görüşmelerini ve finansal incelemeleri sabahları altı ya da yedi saate sığdırmak zorundaydım. Buna rağmen öğleden sonraları Floria Tasarımları’na gelmek ve beynimi yormak zorunda kalmadan çalışmak güzeldi.

Ekibim bu değişiklikten memnun değildi ama patron ben olduğum için bir şey diyemiyorlardı. Portfolyolarımızda bir so-

run çıkmadığı sürece -ki hepsi gayet iyi durumdaydı- şikâyet etmek için bir nedenleri olamazdı.

Alessandra günün sonunda bana bir bardak su getirip, “Al bakalım,” dedi. Aiden akşam yemeği rezervasyonu olduğu için yirmi dakika önce çıkmıştı. Ben de Alessandra’yla biraz daha fazla vakit geçirebilmek için oyalanıyordum. “Suya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Bardağı alırken parmaklarım onunkilere değdi ve tenimden bir elektrik akımı geçti. Alessandra öyle hızlı geri çekildi ki, katlanmış bir karton kutuya takılıp neredeyse düşecekti.

Demek aramızdaki şeyi hisseden tek kişi ben değildim. “İşler yoluna giriyor,” dedim boğuklaşan sesimle. “Hafta sonuna her şey bitmiş olur bence.”

“Umarım,” derken yanakları ve göğsü pembeleşmişti. *Kahretsin*. O kadar tatlı görünüyordu ki, neredeyse onu kendime çekip tekrar öpecektim. Ama lagündeki öpüşmemizi bile henüz konuşmamışken erken davranıp ona baskı yapmak istemiyordum. “Yardımların için tekrar teşekkürler,” dedi dükkânı işaret ederek. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“İsteyerek yaptım,” dedim kısaca.

Alessandra bana yıllarca bıkmadan usanmadan destek olmuşken ben onu yarı yolda bırakmış, gerektiği kadar yardımcı olamamıştım. Önümüzdeki on yıl boyunca her gün mağazasının zeminlerini temizlesem dahi ona hak ettiğini vermiş olmazdım. Bir temizlik şirketi tutmak yerine ona kendim yardım etmemin sebebi buydu. İlgiye ve özene ihtiyacı olduğunu artık biliyordum.

Nefeslerimiz havada birkaç saniye kanat çırpıttıktan sonra sessizliğe karıştı.

Hayatımın ilk yarısı çim biçme, bulaşık yıkama ve garson yamaklığı gibi işlerle zar zor geçinerek bitmişti. İlk milyon do-

larımı kazandığımda bir daha asla başkalarının pisliğini temizlemeyeceğime yemin etmiştim. Ancak Alessandra'nın bana şu anda baktığı gibi bakması anlamına gelecekse bundan sonraki yaşamımı bunu yaparak geçirebilirdim.

Çünkü boşanmamızdan bu yana sönmesine izin vermediğim minicik umut ışığının bir anlamı olduğunu hissediyordum.

Tahmin ettiğim gibi temizlik işini cumartesi günü tamamladık. Avuçlarım beyzbol oyuncularını gibi nasır toplamıştı ama buna değerdii.

Alessandra belirgin bir rahatlamayla sandalyesine çökerken, "Başardın," dedim. "Mağazada her şey yoluna girdi."

"Sayılır. Açılıştan önce kuruması gereken bin kadar çiçeğim var ama..." İç çekişini ufak bir tebessüm takip etti. "Tanrım, pazartesi günü buraya gelip bir çöp yığınıyla karşılaşmamak çok güzel olacak."

"Çöplerin gidişine." Kola tenekemi kaldırdım.

Alessandra gülerek kendi kolasını benimkine vurdu. "Amin."

Hazır Çin yemekleriyle donattığımız çalışma masasında karşılıklı oturuyorduk. Ne yiyeceğimize karar veremediğimiz için her şeyden -brokoli ve biftek, Çin böreği, susamlı tavuk, yengeçli hamur kızartması, ekşi-tatlı domuz eti- biraz istemiştik. Kurye sadece iki kişi olduğumuzu görünce şokunu saklayamamıştı.

O sikik Aiden da yemeğe kalmak istemişti ama tuvalete gidip yaptığım küçük bir aramayla meseleyi çözmüştüm. Şu anda mülklerinden birindeki vandallık sorunuyla uğraşıyordu. Küçük bir taşın cam üzerinde oluşturabileceği hasar gerçekten şaşırtıcıydı.

Ona olan sabrımı günler önce kaybetmiştim. Sikik bir taş yerine daha büyük bir problem çıkarmadığıma şükretmeliydi.

"Eminim mükemmel bir cumartesi denince aklına bu gelmiyordur." Alessandra bir parça brokoli aldı. "Dürüst ol. Şu anda nerede olmak isterdin?"

Bu akşam için iki bağış galasına, bir özel müze sergisine ve Singhler'in konağındaki yemekli partiye davet edilmişim ama hepsini reddetmişim.

"Hiçbir yerde," dedim. "Tam da olmak istediğim yerdeyim."

Alessandra yüzüme bakakaldı. Brokoliyi yemeden geri koydu ve aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı. Brezilya'da tekrardan oluşturduğumuz kırılgan dostluğa bir zarar gelmesinden çok korkuyordum.

Bir yanım ciddi konuları halının altına süpürüp akşamın tadını çıkarmak istiyordu. Diğer yanımsa bunun yarayı tedavi etmek yerine üzerine bant yapıştırmaktan farksız olacağını söylüyordu. Alessandra'yla evliliğimizin neden olduğu yaraların üstünü örterek bu zamana gelmiş olabilirdik ama en sonunda bir yerden patlak vermişti.

Bazen en yüksek dağı aşmanın tek yolu tırmanmaktı.

Bu da demek oluyordu ki, kaçındığımız konuyu açmanın vakti gelmişti. "Lagünde olanları konuşmalıyız," dedim. "Öpüşmemiz..."

"Sadece bir öpücüktü." Alessandra kafasını kaldırmadan brokolisiyle oynadı. "Randevuya çıkmıştık ne de olsa. Öpüşmek gayet doğaldı."

"Ále..."

"Yapma. Bunu olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi görme." Sesinde hafif bir titreme vardı. "Tek bir randevu istedin, ben de seni geri çevirmedi. Ama hepsi bundan ibaret."

"Bir anlamı olmasaydı şu anda yüzüme bakabilirdin." Gözüm artık tabağımdaki yemeği görmüyordu, iştahım çoktan kaçmıştı. "Kendimize ya da birbirimize daha fazla yalan söylemeyelim. Bu kadarını hak ediyoruz."

"Ne dememi istiyorsun bilmiyorum." Yüzü hayal kırıklığıyla dolarken ellerini kaldırdı. "Öpüşmekten hoşlandığımı ve pişman olmam gerekse de olmadığımı mı söyleyeyim? İyi, tamam. Öpüşmek hoşuma gitti ve pişman değilim. Ama bizim

sorunumuz hiçbir zaman fiziksel çekim olmadı ki. Sana baktığımda...” Sesi çatladı. “...herkesten daha çok sevdiğim kişiyi görüyorum. Seni sevdiğim kadar kimseyi sevebileceğimi sanmıyorum. Sana verdiğim her şeyi kalbimden gelerek verdim çünkü birlikte olmadığımız bir dünya hayal edemiyordum.”

O konuşurken içimi parçalayan acı görüşümü bulanıklaştırdı.

“Şimdiyse o dünyada yaşıyorum ve çok korkuyorum.” Çenesi titriyordu. “Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Dom. On yıldan uzun süredir başka kimseyle çıkmadım ama... ben...” Sesi artık fısıltıdan ibaretti. “...yine de sana daha fazlasının sözünü veremem.”

Konuşmaya çalıştım ama ne zaman bir cevap bulsam dilimin ucundan kayıp gidiyordu. Sadece oturup kalbimin paramparça oluşunun sesini dinleyebildim.

“Bir şeyleri iyileştirmeye uğraştığının farkındayım. Brezilya’ya gelmek için, burada yanımda olmak için nelerden vazgeçtiğinin de. Sana gerçekten minnettarım. Fakat şu anda sahip olduğumuz şeyden daha fazlasına hazır değilim.” Yanağından yalnız bir gözyaşı süzüldü. “Kalbimi kırdın ve bunu görmedin bile.”

Daha önce acı çektiğimi sandıysam fena yanılmıştım. Kırık kemikler ya da koruyucu annelerimin kırbaçları, Alessandra’nın sözleri kadar canımı yakmamıştı.

Kalbini kırmayı hiç istememiştim ama davranışlar aksini gösterirken niyetlere bakılmazdı. Yaptığım şeyi telafi etmek için sözlü özürlerin hiçbir işe yaramayacağını artık çok daha iyi biliyordum.

“Anlıyorum.” Sesim bir yabancıya aitti sanki. Benim olmayacak kadar boğuktu ama onu kullanmak zorundaydım. “Zamana ihtiyacın varsa, evrendeki tüm zamanlar senin olsun. Başkalarıyla çıkmak istersen bunu deneyebilirsin, gerçekten karışmayacağım. Yanımdayken değerini bilemedim, şimdi

buna katlanmaya mecburum. Ama sen her zaman hayatımın aşkı olacaksın. Bir ay, bir yıl ya da bir ömür geçse de burada olacağım.” Hıçkırığının etkisiyle yanağımdan sıcak ve ıslak bir şeyin aktığını hissettim. “Seninle olmak için kapına dizilecek yüzlerce adam olacaktır. Ben sadece onlardan biri olmama izin vermeni istiyorum.”

Hayatımın en büyük kumarını oynuyordum. Brezilya’dayken başkalarıyla çıkabileceğimizi söylemişti ama o varsayımsal bir konuşmaydı. Bu ise gerçektir. Kenarda durup başka bir adamın ona dokunmasını izlemenin düşüncesi bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

Ama kalbini bir kez kırmıştım. Bir gün bana dönen yolu bulacağı anlamına geliyorsa onun da benim kalbimi binlerce kez kırmasına izin verebilirdim.

Düzenleme
Ny.ozlem

29

Alessandra

“Gerçekten başkalarıyla çıkmanı sorun etmeyeceğini mi söyledi?” Isabella burnunu kırıştırdı. “Bu hiç Dominic’lik değil.”

“Yalan söylediği kesin.” Sloane kalemini defterine vurdu. “Eminim sadece birkaç randevuya çıkacağını, adamları beğenmeyince de koşa koşa ona döneceğini düşünüyordur.”

Yanındaki kâsede yüzen Balık bize boş gözlerle bakıyordu. Hayatımda ilk kez bir Japon balığına imrenmişim. Keşke ben de dünyevi endişelerimi bir kenara atıp hayatımı sadece yüze-
rek ve yiyerek geçirebilseydim. *Nasıl mükemmel bir hayatı olduğunun farkında değil.*

“Onun için kötü hisseden tek kişi ben miyim?” Vivian altı-
dağını dişlerinin arasına çekti. “Boşanmanın üzerinden çok za-
man geçti ama adam çabalıyor. Belki de *gerçekten* değişmiştir.”

Arkadaşlarım arasında Dominic’e karşı yumuşayan ilk ki-
şinin o olmasına şaşırmamıştım. Dante’yle geçmişleri düşün-
lünce, âşık olduğu adamın her şeyi batırmasının nasıl bir şey
olduğunu çok iyi anlıyordu. Ayrıca bağışlamanın da bir seçenek
olduğunu biliyordu. Onların ilişkisinde denemek ve bağışla-
mak işe yaramıştı. Benim ilişkim hâlâ belirsizdi.

Fakat Dominic için kötü hisseden tek kişi o değildi. Ben
de onu her düşündüğümde kalbimin sızladığını hissediyordum
ama bu durum onun kollarına koşmam için yeterli değildi.

“Başka bir konu konuşabilir miyiz?” Şakağımı ovuşturdum.
Arkadaşlarımla oturup Brezilya’da geçirdiğim zamanı ve Do-
minic’le dün akşam yaptığım konuşmayı o kadar çok tekrar-

lamıştık ki, artık içimden çığlık atmak geliyordu. “Viv, Buffy Darlington’la toplantın nasıl geçti?”

Dördümüz Sloane’un dairesindeydik. Teknik olarak film gecemizdi ama seçtiğimiz filmi izlemek yerine kendimizi dedikoduya kaptırmıştık. Gerçi sohbet arasında, Sloane yeni çıkan romantik komedi hakkındaki acımasız eleştirilerini yazmaya vakit ayırabiliyordu.

“Her zamanki gibi dehşet vericiydi.” Neyse ki Vivian konu değişikliği talebimi itirazsız kabul etmişti. Buffy, New York sosyetesinin en saygın üyelerinden biriydi ve konu organizasyonları olunca çok seçici olmasıyla bilinirdi. Bu yıl geleneksel bayram suaresini planlaması için Vivian’ı tutmuştu. Arkadaşım son üç aydır bu yüzden çok stresliydi. “Ama yarın için her şey hazır.”

“Yarın Buffy’nin partisi, salı günü de Valhalla’nın Noel balosu var.” Isabella esnedi. “New York’ta bayram sezonu gibisi yok.”

“Berbat bir sezon,” dedi Sloane. “Noel müzikleri. Klişe filmler. Ren geyiği desenli kazaklar. *Tanrım*, o iğrenç kazakları gördükçe ölmek istiyorum.”

“O klişe filmlerin her birini izlemişsin ama,” diye belirttim. “O kadar da nefret ediyor olamazsın.”

“Bazen sıradan şeylerin tadını alabilmek için korkunç şeylere katlanmak gerekir. Ve modern filmlerin çoğu da sıradan.”

Isabella, Vivian ve ben gülererek bakıştık. Sloane’un tek başına romantik komedi endüstrisini canlı tuttuğuna dair esprili bir inancımız vardı. Romantik komedi filmlerinden nefret ettiğini söylemesine rağmen hepsini ilk çıktıkları gün izliyordu.

“İçkisini tazelemek isteyen var mı?” Isabella ağzına bir avuç patlamış mısır tıkp orta sehpadaki yarısı boşalmış rom şişesine uzandı. “İkinci kitabımı düzenleme cehennemine adım atmış bulunmaktayım, bu yüzden rom ve kolaya asla hayır demem.”

Başımı iki yana salladım. “Bana yetti.” Zaten üç kadeh içmiştim. Daha fazlası aptalca şeyler yapmama neden olabilirdi. Mesela sabah birden gelen dürtüyle indirdiğim flört uygulamasında birilerine mesaj atmak gibi. Bir sürü profili kaydırmış, en sonunda biriyle eşleşmişim ama aşırı dehşete düşünce uygulamayı hemen kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmışım.

Flört becerilerimi kaybettiğim artık kesinleşmişti.

“Ben içerim ama bunu bitirdikten sonra.” Sloane kısık sesle bir şeyler mırıldanarak defterine yazmaya devam ediyordu. Ne dediğini tam olarak anlayamasam da sanırım “*katlanılmaz uzunluktaki mide bulandırıcı klişeler festivali*” ve “*o kadar gerçekdışı ki anneyle kızın doğaüstü şekilde yer değiştirdiği filmlerin bile inandırıcı görünmesine yol açıyor*” gibi cümleler duymuştum.

“Viv?” Isabella grubumuzun diğer üyesine döndü. “Bütün akşam sudan başka bir şey içmedin. Biraz yaşa şu hayatı!” Rom şişesini dramatik bir şekilde salladı.

“Çok isterdim ama olmaz.” Vivian saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yedi ay boyunca alkol tüketemeyeceğim.”

Sloane kafasını hızla defterinden kaldırdı. Isabella’nın ağzı kocaman açılınca mısırlardan biri yere düştü.

İlk konuşan ben oldum. “Yoksa...”

“Hamileyim,” diye doğruladı. Çığlıklar ve kahkahalarla üstüne atladığımızda gülümsemesi bir sırtışa dönüştü. Hepimiz aynı anda sorular sorarken hâlâ sarılıyorduk.

“Cinsiyetini öğrendiniz mi?”

“İsim olarak ne düşünüyorsunuz?”

“Vaftiz annesi olabilir miyim?”

“Siktir, *hamilesin!*”

Vivian ile Dante üç yıldır evliydi ve çocuk sahibi olmaların an meselesiydi. Onun için çok mutluydum ancak hayatımı

onunkiyle karşılaştırdığımda üzerime çöken hüzne engel olamıyordum.

Biz de çocuk yapmak istiyorduk. İlişkimizin başlangıcında bunu konuşmuş, kariyerlerimizde ilerleyip finansal açıdan daha iyi bir noktaya geldiğimizde çocuk yapmaya karar vermiştik. Maalesef o noktaya ulaşınca Dominic işe o kadar takıntılı hale gelmişti ki, doğru düzgün deneyememiştik bile.

Şimdi buna seviniyordum aslında. Bir oğlum ya da kızım olmasını çok istesem de çocuk sahibi olsak onu tek başıma yetiştirmek zorunda kalırdım. Çocuklarımin ihmal edildiklerini hissetmelerini hiç istemiyordum.

Bunları düşündüğüm sırada zil çaldı.

“Ben bakarım,” deyip doğrulurken Sloane ve Isabella hâlâ Viv’i soru bombardımanına tutuyorlardı.

Kapıyı açtığımda yirmili yaşlardaki, polo tişörtlü bir çocukla karşılaştım. “Alessandra Ferreira?” Elinde küçük bir hediye paketi tutuyordu.

“Benim.” Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı çünkü bir şey sipariş etmemiştim.

“Şurayı imzalayın lütfen.” Bana bir tablet uzattı.

İmzamı hızlıca attım ve bekleyemeyecek kadar merak ettiğim için çocuk gider gitmez ambalajı yırttım. İçerideki beyaz kutunun üzerinde hiçbir işaret yoktu ama kapağını açtığımda kalbim duracak gibi oldu.

Dominic’in elindeki hediye poşetini alırken, “İlk randevumuzda bana hediye mi getirdin? Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın,” diye takıldım.

Yanakları hafiften renklendi. “Randevu için değil. Dönem boyunca yardım ettiğin için.”

"Ne..." Hediyei açtığımda cümlem yarıda kesildi. Üstündeki kırmızı elma resminin içine "Dünyanın En İyi Öğretmeni" yazılmış altın kulplu, beyaz bir kahve kupasıydı.

Daha önce ders verdiğim hiç kimse bana Starbucks hediye kartından başka bir şey vermemişti. Ayrıca hem bu düşünce hem de hediyein kendisi Dominic'ten hiç beklemediğim bir şey olduğu için nutkum tutulmuştu.

Sessizliğimi hoşnutsuzluk olarak algılamış olmalıydı çünkü yüzü daha da kızarmıştı.

"Klişe bir hediye, biliyorum. Zaten öğretmen de değilsin," dedi gergince. "Ama birkaç hafta önce en sevdiğin fincanın kırıldığını söylemiştin ve... siktir Boş ver." Pakete uzandı. "Geri götüreceğim. Sen..."

"Hayır!" Kupayı korumacı bir şekilde göğsüme bastırdım. "Buna bayıldım. Benden asla geri alamazsın, Dominic Davenport. Çünkü sonsuza kadar saklayacağım."

Maalesef sözümü tutamamıştım çünkü New York'a taşınırken kupam kırılarak beni yıkmıştı. Fakat şu anda elimde duran hediye, ilk randevumuzda bana verdiği kupanın aynısıydı. Elma resmine ve yazının fontuna kadar hem de.

İlk randevumuz 21 Aralık'taydı. Yani bugündü. İlk buluşmamızın yıldönümünü resmen unutmuştum. Dükkânda olanlar ve ilişkimizdeki sorunlar yüzünden tamamen aklımdan çıkmıştı.

Kupanın altına sıkıştırılmış notu titreyen elimle aldım.

Bu tarihte hep seni düşüneceğim.

İmza yoktu ama buna gerek de yoktu. Koyu renkli, dağınık yazı kesinlikle Dominic'e aitti.

Gözlerim yanmaya başladı.

“O ne?” diye sordu Isabella. Arkadaşlarım susmuş, merakla beni izlemeye koyulmuştu.

Notu kutuya geri koyup kapağı kapattım.

“Bir şey değil.” Görüşümü bulandıran yaşları geri itmek için gözlerimi kırıştırdım. “Önemsiz.”

30

Alessandra

Isabella ve Vivian gittikten, Sloane da odasına çekildikten sonra telefonumu çıkardım ve flört uygulamasında eşleştiğim çocuğa mesaj attım. Anında cevap yazdı ve ertesi gün öğleden sonra, salı günü için randevumuzu ayarladık.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, başım dönüyordu ve tam olarak ne istediğimi bilmiyordum. Ama fazla düşünürsem kendimi vicdan azabına kaptırırdım. Başkalarıyla çıkmak istediğimi açıkça belirtmiştim ve Dominic de kabul etmişti. Suçlu hissetmek için hiçbir nedenim yoktu ama eski alışkanlıklar kolay kaybolmuyordu.

Artık Dominic'le birlikte değilsin. Özgürsün.

Bir gün duygularımla mantığım aynı fikirde olacaktı. O zamana dek kendimi zorlamam ve yaklaşan randevuma odaklanmam gerekiyordu.

Dalton çekici ve eğitimli bir adamdı. *Ralph Lauren* reklamlarındaki mankenlerin yakışıklılığına sahipti. Avustralya'dan yeni gelip buraya yerleşmişti ve söylediğine göre "iş dünyasında" bulunuyordu. Bu bana güven fonuyla geçinen biri olabileceğini düşündürmüştü ama bunun dışında mesajlaşmalarımız son derece tatlıydı.

Salı günü geldiğinde, "Harika görünüyorsun," dedi Sloane. "Endişelenmeyi bırakıp eğlenmene bak."

"On bir yıldır ilk gerçek randevuma çıkacağım." Aiden'la akşam yemeğimizi saymıyordum çünkü o gri bölgedeydi. "Ya kendimi utandırırsam? Ya konuşacak konu bulamazsak? Bu-

günlerde insanlar ilk randevuda öpüşüyor mu, yoksa üçüncüye kadar beklemem mi gerekiyor?”

Kolyemle oynadım. Dalton beni şehrin yukarı kesimlerindeki bir baloya götüreceğini, bunun “bir barda içki içmekten daha hoş” olacağını söylemişti. Ben de bu yüzden gece göğü renginde ipek bir elbise giyip altın takılar tercih etmiştim. Baloya katılmak ilk randevu için biraz fazla kaçabilirdi ama sanırım barda Noel müziği arasında sesimizi birbirimize duyurmaya çalışmaktan daha iyiydi.

Sloane ellerini omuzlarıma koydu. “Biraz dur ve nefes al,” diye emretti. Söylediğini yaptım çünkü kimse Sloane Kensington’a hayır diyemezdi. İstese orduda çok iyi generallik yapardı. “İyi olacaksın. İlk randevular zaten *hep* biraz tuhaf olur. Gidip eğlen ve işlerin rayından çıktığını hissedersen beni ara.”

“Doğru. Haklısın.” Derin bir nefes aldım. *Bunu yapabilirim.* Ben bir yetişkindim, karşılaştığım ilk sorunda arkadaşşıma koşacak değildim. “Bir dakika. Sen bu akşam nereye gidiyorsun? Çalışman gerektiğini sanıyordum.”

Çoğu kişi Noel haftasında tatil yapardı ama Sloane onlardan değildi. Günlük hayatını zorlaştırmayacak olsa telefonunu eline bile yapıştırabilirdi.

“Evet, gerekiyor.” Ellerini omuzlarımdan çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Üstünde her zaman giydiği kalem etek ve ince bluz kombini değil, parıldayan altın rengi bir elbise ve boyunu oldukça uzatan topuklu ayakkabılar vardı. “Özel bir... partide bir... müşterimle buluşacağım.”

Karakterine uymayan bir şekilde kesik kesik konuşması karşısında duyduğum şüpheyi, onun telefonuyla kapı zili aynı anda çalınca unutuverdim. Hızlıca birbirimize veda edip ayrıldık.

“Vay canına, gerçekte çok daha güzelmişsin.” Asansörde beni baştan aşağı süzerken Dalton’ın koyu renkli gözleri beğeniyle parlıyordu. “Bana mesaj attığın için çok mutluyum.”

Rahatsız hissetsem de gülümsemeye çalıştım. “Ben de.”

Aşağıda bizi özel bir araç bekliyordu. Dalton ve ben, onun New York hakkındaki izlenimleri ve Amerika ile Avustralya’da yaşam arasındaki farkları konuşurken şehrin yukarı kısımlarına doğru ilerledik.

Amerika’nın bahşış kültüründen yakındığında, “En azından burada her köşede seni öldürmek için bekleyen hayvanlar yok,” diye takıldım.

“Doğru.” Sırıttı. “Ama her yılan zehirli değildir.”

Sohbetimiz hoştu ama Aiden’la çıktığımda olduğu gibi Dalton’la beraberken de o kıvılcımı hissedemiyordum. Gerçi gece daha yeni başlıyordu ve aramızdaki şeyin gelişmesi için vaktimiz vardı.

Araç korumalar tarafından korunan çift kanatlı bir kapının önünde durduğunda, “Buraya bayılacaksın,” dedi Dalton. “Sydney şubesinin güzel olduğunu düşünüyordum ama New York şubesi nefes kesici. Sanırım bu yüzden kulübün merkezi burası.” Güldü ama ona katılmadım.

Bu kapıyı tanıyordum. Ana binaya giden uzun, dolambaçlı yolu ve karşıımızda dikilen devasa mermer yapıyı da tanıyordum. Geçtiğimiz beş yıl içinde buradaki pek çok organizasyona katılmışım.

Kırmızı halı serilmiş basamakları çıkarken içim dehşetle doldu.

Belki de o burada değildir. Dominic partilerden nefret eder, bu türden organizasyonlara sadece iş için çevre edinmek adına katlanırdı. Noel’den iki gün öncesindeydik ve muhtemelen olması gereken daha iyi yerler vardı.

Fakat başka bir adamlayken eski kocama denk gelmemeye dair beslediğim umut, Valhalla Kulüp’ün balo salonuna adım attığımız anda suya düştü.

Çünkü kafamı kaldırdığımda onu geniş omuzları, yakışık-

lı yüzü, yakıcı gözleriyle karşımda buldum. Bakışlarını direkt olarak bana ve Dalton'ın belimdeki eline dikmişti.

Dominic

“Noel'den önce cinayet işlemek yok,” diye uyardı Dante beni. “Vivian kötü şans getireceğini söylüyor.”

“Kimseyi öldürmeyi düşünmüyorum.” Takım elbisemi kana bulamak istemezdim. Ama sakat bırakmak ihtimal dışı değildi. Tabii Alessandra'ya söz vermemiş olsaydım.

Onun Dalton Campbell'la dans etmesini izlerken sahiplenme güdüsü tenimin altında köpürüyordu. Elbisesi her bir kıvrımını sarmıştı ve saçları, sırtının pürüzsüz tenini ortaya çıkaracak şekilde toplanmıştı. Gözleri, saçları, gülümsemesi... *Her şeyi* öyle güzeldi ki, gerçekliğe meydan okuyordu.

Dalton onu güldüren bir şey söylerken çakmağımı açıp kapattım. Gözümü dizginsiz bir kıskançlık bürümüştü.

Alessandra'yı başka bir adamla görüp hiçbir şey yapamamak cehennemden farksızdı. Dalton hakkında, ailesinin maddencilikten bir servet kazandığı ve Sydney şubesinden buraya yeni geçiş yaptığı dışında bir şey bilmiyordum ama ondan ölüme nefret ediyordum.

“Güzel.” Kai'nin konuşması dikkatimin yarısını onlara çekti. Diğer yarısı hâlâ Dalton'ın, Alessandra'nın belini saran elindeydi. Halka açık bir yerde aşırıya kaçacak kadar samimiydi ve o elini koparmaktan başka bir şey istemiyordum. “Buraya kutlama yapmaya geldik. Zavallı adama cinayetini planlıyormuş gibi bakmayı bırak.”

Dante bize dün gece Vivian'ın hamile olduğunu söylemişti. Onun adına mutluydum ama aklımda başka düşünceler de vardı. Russolar üç yıldır evliydi ve artık gerçek bir aile olacaklardı.

Biz ise on yıl evli kalmıştık ancak cebimdeki tek taş yüzük ve parçalanmış kalbim dışında elimde hiçbir şey yoktu.

Bana başarısızlıklarımızı hatırlatan yüzüğü cebimde taşımak belki mazoşistlikti ama tıpkı çakmağım gibi o da tutunduğum bir anıydı.

Kai'nin sorduğu ama benim duymadığım soruya cevap olarak, "Bebeğin cinsiyetinin sürpriz olmasını isteyip istemediğimize henüz karar vermedik," dedi Dante. Sırtırken gözleri gurur, neşe ve biraz da gerginlikle parlıyordu. Her zamanki aksi halinden o kadar farklı görünüyordu ki, karısıyla ilk tanıştığı günlerde ondan nefret eden adam olduğuna inanmak çok zordu. "Ben doğumda öğrenelim diyorum ama Viv hazırlanmak istiyor. Bilirsiniz, plan yapmayı sever ve..."

Konuşmalarına dikkatimi vermeye çalıştım ama gözlerimi Alessandra'yla Dalton'dan ayıramıyordum. Vivian ve Isabella da baloya katılmıştı ancak etrafta görünmüyorlardı. Henüz Alessandra'yı görmemişlerdi bile.

Alessandra yine Dalton'ın söylediği bir şeye kahkaha daha atmca çenem seğirdi. Buna daha fazla dayanamayacaktım, birini boğmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Birazdan dönerim." Dante ve Kai'nin cevap vermesini beklemeden yanlarından ayrıldım.

Balo salonundan ayrılıp bahçeye ilerlerken ciğerlerimin sıkıştığını hissediyordum. Paltomu içeride unuttuğum için serin kış havası ceketimden içeri işliyor, yine de damarlarımda akan ıstırabı dindiremiyordu.

Açtım. Kapattım. Çakmağın alevi tek ısı kaynağıydı.

Çocukken sözlü ve fiziki olarak pek çok defa şiddete maruz kalmıştım fakat hiçbiri geçtiğimiz bir saatte olduğu kadar canımı yakmamıştı. Bu akşam, karşısında olanları izlemeye mahkûm olan fakat hiçbir şey yapamayan bir hayalettim.

Yüzüm hissizleşene ve soğğun sızısı kemiklerime işleyene

dek dışarıda kaldım. Merakım beni partiye geri çekmese Valhalla'dan çekip gidebilirdim.

Alessandra ve Dalton'ın hâlâ orada olup olmadığını bilmem gerekiyordu. İkisini birlikte görmek canımı yaksa da balodan birlikte ayrılmış olmaları *ihtimali* beni daha çok kaygılandırıyordu.

İlk önce tuvalete uğradım. Ellerimi yıkamayı bitirdiğim sırada kabinlerin birinden bir kahkaha yükseldi.

"Yolladığım fotoğrafı gördün mü?" Seste ağır bir Avustralya aksanı vardı. "Aynen... Acayip *seksi*. Söylentiye göre yeni boşanmış, kesin teselli seksine ihtiyacı vardır."

Tamamen hareketsiz kaldım.

Tuvalette bir kahkaha daha yankılandı. İçeride ben ve kabindeki sikik herif dışında kimse yoktu. "Yok ya. Ne kadar ateşli olursa olsun kimseye bu kadar erken bağlanamam," derken sesinden kibir akıyordu. "Amcığının aşırı sıkı olduğuna eminim. Evet, evet... önce o mesaj attı. Daha yeni tanıştığı biriyle buluşmaya bu kadar istekli olduğuna göre eski kocası ona uzun zamandır elini sürmemiş olmalı." Sifon sesi geldi. "Tabii, evdeki gizli kamera duruyor. Kadının performansını izlersin sonra."

Kabin kapısı açıldı ve Dalton dışarı çıktı. Lavabonun yanında durduğumu görünce bir anlığına şaşırsa da beni tanıdığına dair bir işaret vermedi.

"Çekilebilir misin, dostum?" Kafasıyla lavaboyu işaret etti. "Flörtüm içeride beni bekliyor, gitmem lazım." Bana göz kırparak onu duyduğumun farkında olduğunu belirtti. Aynı sik kafalı erkekler kulübünde olduğumuzu sanıyor olmalıydı.

"Tabii." Ellerimi sakince kurulayıp kâğıt havluyu çöpe fırlattım.

"Teşekkürler. Ben..." Yüzünün tam ortasına yumruğumu geçirdiğimde cümlesi bir ulumayla kesildi. Burnundan kan fişkirir-

ken tatmin edici kemik kırılma sesi kahkahasının tüm etkilerini yok etti. “*Ne sikim oluyor be?*” Burnunu tutarken yüzünü acıyla buruşturmuştu. “Seni dava edeceğim, sana gününü gös...”

Yakasından tutarak onu kaldırdığımda bir kez daha uludu. “Hayır. Yapacağın şey şu...” Gayet sakin konuşuyordum. “Balo salonuna dönecek, birlikte geldiğin kadından özür dileyecek, vaktini çaldığın için affını isteyecek ve bir daha ona elini sürmeyeceksin. Daha sonrasında iletişime geçmeye de çalışmayacaksın. Eve döndüğünde de gizli aktivitelerin hakkında FBI’a haber gitmeden o gizli kameram sökeceksin. Eğer bu kuralların *herhangi birini* ihlal edersen nerede olursan ol seni bulur, o zavallı sikini yerinden söküp boğazına tıklarım. Anlaşıldı mı?”

“Sen delirmişsin,” dedi Dalton tükürükler saçarak. “Babamın kim olduğundan haberin...”

Yüzü morarana dek yakasını sıktığımda kelimeleri çaresiz boğulma seslerinin arasında kayboldu.

“Anlaşıldı mı dedim.”

Çılgınca kafa sallarken oksijensizlikten gözleri pörtlemişti.

“Güzel.” Tuvaletten çıkarak onu kanlar ve gözyaşları içinde arkamda bıraktım. Her adımım ile birlikte gözümü daha da kan bürüyordu. Alessandra hakkında konuşmaları yüzünden onu gebermenin eşiğine gelene dek dövmek istesem bile yapmamam gereken bir şeyi yapmıştım zaten. Zerre kadar pişman değildim ama Alessandra’nın aynı fikirde olmayacağına eminim.

Salona döndükten sonra onun kaşlarını çatarak telefonuna bakmasını ve kapıya ilerlemesini izlediğimde şüphelerim doğrulanmış oldu. Dante ve Kai ortadan kaybolduğu için barda tek başımaydım. Alessandra birkaç dakika içinde geri gelip hiddet dolu bir ifadeyle karşıma durdu.

“Sen. Dışarı. *Hemen.*”

Peşinden üst kata, sessiz bir koridora çıkarken diğer ko-

nukların meraklı bakışlarını ve fısıltılarını görmezden geldim. Boşanma haberimiz cemiyet sayfalarına basıldığında çok ses getirmişti. Bu akşam olanların ardından nasıl manşetler atılacağını şimdiden tahmin edebiliyordum.

Campbell vârisi, Valhalla balosunda saldırıya uğradı!

Dominic ve Alessandra Davenport tartışırken görüldü. Yeni boşanmış olan çift için ufukta daha büyük problemler mi var?

“Dalton’ı mu yumrukladın sen?” Alessandra üstüme gelmek için yalnız kalmamızı beklemişti. “Senin sorunun ne? Adamı darp etmişsin resmen!”

“Açıklamama izin verirsen...”

“Hayır.” Parmağını göğsüme bastırdı. “Randevularıma karışmayacağını söylemiştin.”

“Biliyorum. Ama...”

“Daha üç gün önce konuştuk ama beni birlikte gördüğün ilk adamı tuvalete çekip saldırmışsın.”

“Ále, o adam...”

“Sana bu yüzden güvenemem işte. Söz verip duruyorsun ama...”

“Adam seni kameraya çekecekti!” Sonunda ben de hiddetle patladım.

Alessandra sustu. Bana bakarken gözleri şokla kocaman olmuştu.

“Tuvalette bir arkadaşıyla konuşmasını duydum.” Dalton’ın söylediği iğrenç şeylerin detayına girmedim. Alessandra’nın bunları bilmesine gerek yoktu. “Seni evine götürüp seks yaparken gizlice videoya çekmeyi düşünüyordu.” Taze bir öfke dalgası göğsümü sardı. “Ne yapsaydım? Öylece dursa mıydım?”

“Bana söyleyebilirdin.”

“Söylesem inanır mıydın?”

Cevap vermedi.

“Birileriyle çıkarsan müdahale etmeyeceğimi söylemiştim. Bu sözümü tutacağım,” diye devam ettim. “Sana ne yapıp yapamayacağını söylemek bana düşmez. Fakat saygısızlığa uğramanı izleyecek *değilim*.” Duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. “Senin için her şeyi yaparım, *amor*. Ama imkânsızı yapamam.”

Alessandra yutkundu. Öfkesi gözle görülür şekilde yatışmıştı, görkemli koridorda birdenbire çok ufak ve bitkin görünmeye başlamıştı. Ona dokunma ihtiyacı içimi yakarken yumruklarımı sıktım. “Seni burada tutmayayım, istersen partiye dön,” dedim sessiz kaldığında. “Akşamını mahvettiğim için özür dilerim ama Dalton’dan daha iyilerine layıksın.”

Benden de daha iyisine layıktı ama en azından ben bunun farkındaydım. Bu dünyada Alessandra’yı hak edebilecek tek bir kişi bile yoktu.

Koridora adım attığım anda beni durdurdu. “Dominic.”

Kısık sesi kalbimin şiddetle atmasını sağladı. Ona döndüğümde, tepki vermeme fırsat kalmadan aramızdaki mesafeyi kapatıp gömleğimin önünü kavradı ve...

Beni öptü.

31

Alessandra

Bunun nasıl olduğunu ve neden yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Bir an Dominic'in uzaklaşmasını izlerken diğer an gömleğine yapışmış, dilimi onunkine dolamıştım.

Dünyam sıcaklık ve heyecandan oluşan bir bulanıklığa dönüştüğü sırada alkolün ve duyguların etkisiyle çekingenliğim yok olmuştu, geri dönülmesi imkânsız noktayı aşmıştım. Sadece yarım saat içinde hiddetin, şokun, arzunun binlerce tonunu aynı anda hissetmiştim ve artık çok *bitkindim*.

Kendi bedenimin içinde rahatsız hissetmekten, biriyle tanışıp havadan sudan muhabbet ederken benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmekten, tek yapmak istediğim bilinmezliğe dalmakken akıntıya karşı savaşmaktan yorulmuştum.

Bu yüzden bir geceliğine kendimi bıraktım.

Dominic'in acı çekercesine inlemesi bacaklarımın arasında kıvılcımlar çakmasına sebep oldu ve tüm bedenime dizlerimin bağını çözen, beynimi uyuşturan alevler gönderdi.

En son boşanma evraklarını imzalamadan önce seks yapmıştım, yani üzerinden aşağı yukarı üç ay geçmişti. Fakat Dominic'in az önce, Dalton'ın beni evine götürüp seks yaparken videoya çekeceğini söylemesi bir şeyin farkına varmama sebep olmuştu. Ondan başka kimseyle birlikte olmaya hazır değildim. En azından bu şekilde yapamazdım.

Geriye doğru adım atarken onu da kendime çektim. İkimiz de körlemesine kapılardan birini açmaya çalıştık ve kendimizi içeri attık.

Odada hareket ederken Dominic'in belimdeki kolu sımsı-

kıydı. Nefes almak için bir süreliğine ondan ayrıldığımda deri ciltli kitapları ve vitray camları gördüm. Sanırım kütüphanedeydik.

Mantık, kelimeler... Hepsi uçup gitmiş, geriye yalnızca ihtiyaç ve tutkuyu bırakmıştı.

İlişkimizdeki hiçbir şey gerçek olmasa da sahip olduğumuz tek gerçeklik buydu. Kalbimin çentikli parçaları vücudumun geri kalanını da kendilerine benzetmeye çalışırken aramızdaki bağ beni çekiştiriyordu.

Dizlerimin arkası deri dinlenme koltuklarından birine çarptığında Dominic beni iterek oturmamı sağladı. Ardından üzerime kapanıp ayak parmaklarımm kıvrılmasına neden olan bir yoğunlukla dudaklarıma yapıştı. Dudaklarının tadını ilk aldığımda zaten ıslanmıştım ama inleme sesleri bacaklarımm arasındaki zonklamayı iyice arttırdı.

“Bana ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok, Ále.” Sıcak, güçlü elleriyle kalçamı kavradı. “Seni mutlu etmek için dünyanın altını üstüne getirebilirim. Sana sahip olabileceğini düşünen bütün adamların canına okuyabilirim.” Kirli sakalı yumuşak tenime sürtünüyor, nefesi yanağıma çarparak omurgama ürpertiler gönderiyordu.

Şu anda fazlasıyla çaresiz ve muhtaçtım. Sadece ona aittim. “Bunu gerçekten istiyormuşsun gibi becer beni, Dom.” Bu bir nevi kışkırtmaydı. Kalbine doğru bariz bir ok gönderdim ve karşılığında beklediğimi aldım.

“Bunu gerçekten istemediğimi nereden çıkardın?” Gözleri hiddetli alevlerle parlıyordu.

“Boşanma evraklarımız.” Kelimeler dilimi yakıyordu. İhmalkârlık, kayıtsızlık, boş vermişlik, *duyarsızlık* gibi çirkin şeyler aşkımızı lekelemişti. Fakat bu gece içimde daha önce hep hissettiğim o boşluk yoktu.

Sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. “İstesem o evrakları yır-

tıp atamaz mıydım sence? Bana göre onlar kâğıt üzerinde birkaç mürekkep lekesinden başka bir şey değildi.”

“Senin tek umursadığın şey kontratlarındı. Bizimki neden farklı olsun ki?”

Çenesini sıkarken boğazından kısık bir hırıltı yükseldi. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Bu gece ihtiyaçtan ibaretti. Ona ihtiyaç duyuyordum. Benimle birlikte mahvettiği geçmiş ve beni kurtardığı geleceği unutmaya ihtiyaç duyuyordum.

Ellerimi tutup koltuğun kollarına bastırdı. “Tutunmayı bırakma.” *Yoksa...* İması karşısında karnımın alt kısmında şiddetli bir karıncalanma oluştu.

Deriye sıkı sıkı tutundum. O ellerini uyluklarımda kaydırıp elbisemi kaldırırken ve çıplak tenimi ortaya çıkarırken nefesim kesilmişti.

Bir anlığına onu düğün günümüzdeki haliyle gördüm. Dikkat etmediğimi düşündüğü anda gardını indirmişti ve tıpkı şu anki gibi aç, hürmetkâr ve huşu içinde görünüyordu.

“Şu tatlı kıvrımlara bak,” diye mırıldandı. “Benim için sırlı-sıklam olmuşsun, *amor*.”

Pantolonunun kumaşı aşırı hassaslaşmış tenime sert geliyordu. Ona dokunmayı, yüzünü kendime çekmeyi çaresizce istiyordum ama karşısında belimden aşağısı çınlıçıplak halde oturmaktan başka bir şey yapamıyordum. Serin hava en hassas noktama çarpıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Dominic’in elleri elbisemin üst kısmını bulurken soluk soluğaydım ve kontrolü tamamen eski kocama verdiğimi umursayamayacak kadar tahrik olmuştum.

Vücudum titremelere esir olurken ellerimi onun üzerinde gezdirebilmeyi dileyerek tırnaklarımı deri koltuğun kollarına geçirdim.

Şu anda ihtiyacım olan şeyin onun kontrolü olmasından nefret ediyordum.

Onun dikkati, dengemi bulmamı sağlıyordu. Bu nedenle de birlikte olma kararımın pişmanlık duymuyordum.

“Dom.” Ciğerlerim beklentiyle gerilmişti.

Bileğinin iki çevik hareketiyle elbisemin üstünü belime kadar indirdi ve başını eğip dişlerini meme ucuma geçirdi.

Akkor bir tutkuyla haykırdım.

Dili üzerimde dolaşıp sinir uçlarımı yakarken altımdaki deriyi sıırılsıklam etmiştim. Sert elleriyle bacaklarımı sıkıp okşadı ama bana ihtiyacım olan şeyi vermekten kaçındı.

“Senin tadını almadan, aletimi içine kabul ederken çıkar-
dığın inlemeleri duymadan yaşayabileceğimi düşünüyor mu-
sun?” Arzu dolu sözleri tenimi boyadı.

“Yaşayabilir misin?” diye fısıldadım. Bu sefer meydan oku-
muyor, dürüstçe soruyordum.

Sorum tereddütlerimin dile getirilmiş haliydi.

Cevabı inanmadığım hayalet bir fısıltıdan ibaretti. Zaten bu yaşadığımız şeyin tek sebebi de vücudumu iyi tanıyan bir adamla birkaç dakika geçirme isteğimdi. Bu yüzden daha fazla konuşmadım.

Oysa aklımda tonlarca soru vardı. Eve gelmediği tüm o ak-
şamlar nerede olduğunu, neden hâlâ alyansını çıkarmadığını,
şu anda söylediği sözlerin defalarca bozduğu vaatlerden farklı
olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Fakat kalbim bu akşam
bir darbeyi daha kaldıramazdı.

Dominic hafifçe geri çekilip diğer göğsümle oynamaya geç-
ti. Bir yandan ısıtıyor, bir yandan çimdikliyordu. Canım yansa
da muhteşem bir his olduğu için kendimi tutamayıp çığlık at-
tım.

Diğer eli tangamı kenara çekiştirip klitorisimi okşamaya
başladı. Beni uçurumun kıyısına kadar götürüp geri çekiyordu.

Elinin altında kıvranarak, “Lütfen,” diye yalvardım.
“Dom...” Klitorisimin çevresindeki tenimi uyarı misali çim-
diklediğinde haykırışımı bastırdım.

“Şimdi değil. Beni içine aldığında kasıldığını hissetmek istiyorum, *amor*.” Sesi şehvetle boğuklaşmıştı. “O daracık amının beni sıkıştırmasını istiyorum. Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum.”

Tanrım. Söyledikleri beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama ediyordu işte.

Geri çekildi, bir fermuar sesi duyuldu ve ne olduğumu anlamadan gözlerimin önünde yıldızlar belirdi.

Dolduğumu hissettim. Hiç beklememiş, oyun oynamamıştı. Tek bir hamleyle içime girip yoğun baskı karşısında sırtımın yay gibi gerilmesine neden olmuştu.

“*Siktir*,” dedim nefes nefese. Bu boyun eğişim bir davet sayılıyordu ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama o neredeyse tamamen giyinikken ben altında çıplaktım ve bedenlerimiz buluştuğunda rol yapacak gücüm kalmamıştı. Onun için attığım çığlıkları ve vücuduma neler yaptığını saklayamıyordum.

Dominic beni aklımı başımdan alacak bir yoğunlukla becerirken inlemelerim ve çığlıklarım onun hırlamalarına karıştı. Hiçbir şey görmüyor ve duymuyordum. Düzgün düşünemiyordum. Şu anda sadece ikimizin, zamansız bir ritimle hareket eden terli bedenlerimizin farkındaydım. “Bu güzel amcığın içindeyken ölebilirim, Ále. Benim olduğunu bilirken ölsem bile sorun olmaz.” Elini boğazıma götürüp hafifçe kavradı ve beni deri koltuğa sabitleyerek becermeye devam etti.

Hızını arttırırken içimde daha fazla kalınlaştığımı hissettim. Orgazmım yaklaşırken omurgam gerilmişti. Koltuk altımızda mahvolmuş durumdaydı ve Dominic beni hareketsiz tutarken avuçlarım terden ıslanmıştı.

Kalçası vücuduma bilinmeyen bir gerçeği aktarmak ister gibi bir hızla hareket ediyordu. Alnını benimkine yasladığında yüzünde gizlenen gölgeleri gördüm. İnanmak istemediğim kelimeler gözlerinde dans ediyordu.

Karnımın derinliklerinde güvenlik hissiyle birlikte korku da vardı.

İçinde bulunduğum arafta, belime batan alyansının ağırlığını hissedebiliyordum.

Sonraki itişinde konfeti misali patladım. Un ufak olmuş parçalarım Dominic'in bedenine yapıştı. O da bir ürperti ve hırıltıyla boşalırken içimi bir sıcaklık doldurdu.

Yakıcı ve tembel bir sessizlik etrafımızı sararken nefes alışverişlerimiz yavaşladı, ardından seks sonrası pus gözlerimizden kalktı.

Eski kocamla seks yapmıştım. Bu gerçek şok ediciydi ama anlamına kafa yormaya hazır değildim. Dominic'i istemiştim ve beni becermesine izin vermiştim. Sadece bu kadardı.

Pişmanlık sinsice yaklaşıp da onu geri ittim.

Dom doğrulup kıyafetini düzeltti. Etrafına buram buram zarafet ve güç yayıyordu ama ona baktığımda âşık olduğum adamı görebiliyordum. Üç işte birden çalışsa da birlikte ders çalışırken beni tatmin etmeye vakit bulan, bana sözler veren ve hepsini tutan adamdı bu.

Bakışlarımız kelimelerin ifade edemediğini yansıtarak birbirini tüketti.

Sonra kendime gelip üstümü başımı topladım ve tam o sırada odada bir sesin yankılandığını duydum.

"Kahretsın."

İkimiz de başımızı üçüncü kata doğru kaldırdık ve Kai ile Isabella'yı gördük. Çıktıkları yer... *kitaplıkların arasında gizli bir kapı mıydı?*

Dördümüz birbirimize baktık. Darmadağın halimiz tek bir aktivitenin işareti olabilirdi.

"Eh," dedi Kai. İçinde bulunduğumuz duruma fazla haysiyetli kaçan İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Bu oldukça tuhaf bir durum."

Dominic

Seks sonrası mutluluk sarhoşluğum sadece bir saat sekiz dakika sürdü. Kütüphanede Kai ve Isabella'ya yakalandıktan sonra kıpkırmızı kesilen Alessandra onlarla dışarı çıkmıştı, muhtemelen Isabella'yla ikisinin konuşacak çok şeyi vardı. Ben de kanım uğuldarken eve dönmüştüm.

Aramızda yaşananların sadece anlık arzulardan ibaret olduğunu biliyordum ama bir yandan da ilişkimizde küçük dahi olsa bir ilerleme kaydettiğimizi gösteriyordu. Bu da şimdilik bana yeterdi.

Çatı katı beni sessizlikle karşıladı. Çalışanlara Noel için izin vermiştim ve şimdi antreden oturma odasına doğru ilerlerken adımlarım mermer zeminde yankılanıyordu. Işıkları yaksam...

Karanlıkta bir şey kımıldadı.

Korkunun soğuk hançeri, Alessandra'nın ardından içimde kalan son sıcaklık kırıntılarını da yok ederken olduğum yerde durdum.

Bir saniye sonra bir lamba açıldı ve gece karası saçlarla soğuk yeşil gözler aydınlandı.

"Saat kaç oldu," dedi kardeşim heceleri uzatarak. "Nerelerdeydin?"

Korkumun yerini öfke aldı. "Sen nasıl içeri girdin?"

Roman, tahtında dinlenen bir imparator misali kanepeye yayılmıştı. Gülen gözlerle beni izlerken dalgınca bir elinden diğerine attığı gümüş hançer, simsiyah kıyafetine kontrast olarak parlıyordu.

"Güvenlik sistemin çok iyi," dedi. "Ama ben daha iyiyim."

Çenem kaskatı kesildi. Paranın satın alabileceği en iyi güvenlik sistemine sahiptim. Ayrıca kardeşimi bulması için şehrin en iyi iz sürücüsünü tutmuştum. Ancak ne Roman'ın geçmişi hakkında ne de La Boudoir'daki ölüm olayının ardından nereye kaybolduğu hakkında bir bilgi edinebilmiştik.

Liseden sonra nelerin peşine düştün, Rome?

“Merak etme, kötü bir niyetle gelmedim.” Ellerini kaldırırken sesi yarı alaycı yarı ciddiye. “Yüzündeki kuşkucu ifadeyi sil. İnsan bayram için kardeşini ziyarete gelemez mi?”

“Ziyarete gelince kapı çalınır, eve izinsiz girilmez.”

“Geldiğimde kimse olmadığı için kapıyı çalmam boşuna çaba olurdu, öyle değil mi?”

“Saçmalamayı kes.” Odayı geçerken dikkatim elindeki hançerde, aklım şöminenin gizli bölmesine sakladığım tabanca-daydı. “Le Boudoir'dan sonra ortalıktan kayboldum. Bir isteğin olmasa şu anda burada olmazdın.”

Gülüştü kaybolurken hançer sol elinde kaldı. “Dediğim gibi, bayram olduğu için geldim. Böyle günlerde hep nostalji hissedirim.”

“Bayramlarımız hep boktan geçerdi.” Koruyucu ailemiz Noel'in verici ruhuna sahip değildi. Onlardan aldığım tek hediyeye ikinci el bir çift çorap olmuştu.

Roman omuz silkti. “Evet ama bazı güzel anlar da vardı. Hatırlıyor musun? İlk kez yumurtalı içki içip kafayı bulduğumuzda Bayan Peltzer'in bahçe cücelerini mahvetmiştik. Çıglıkları yarım blok uzaklıktan bile duyulmuştu.”

“Ona iyilik yapmıştık. O cüceler korkunçtu.”

“Kesinlikle.” Roman'ın yüzünde gölgeler dans ediyordu. “Sen gittikten sonra Noel'i birlikte kutlayacak kimsem kalmadı. Islahevi cehennemden farksızdı. Çıktığımda da ne bir arkadaşım ne ailem ne de param vardı.”

Suçluluk duygusu dört bir yanımdan baskı yapıyordu. Ben

Thayer'da sınıf arkadaşlarım ve profesörlerimle bir aradayken o tek başına acı çekmişti. Tamam, kendi seçimlerinin sonuçlarını yaşamıştı. Ama yine de bu gerçek boğazımdaki ağırlığı yatıştırmıyordu.

Fakat o artık bir yetişkindi. Üstelik tehlikeli olduğu da belliydi. Duygusallaşarak kendimi koruma içgüdümü bir kenara atarsam ahmaklık ederdim.

“Şimdi iyi durumda gibisin.” Şöminenin yanında dikilirken gözlerim Roman'daydı ama gölgelerin arasından çıkabilecek herhangi bir sürprize karşı da tetikteydim.

“Gibiyim.” Hançerinin ucunu parmağına batırdığında minik bir kan damlası belirdi. “İslahevinden çıkınca bir süre sağa sola savruldum, ardından John'la tanıştım. İkinci Dünya Savaşı gazisiydi. Aşırı asabi biriydi ama bana dükkânında iş, yaşamam için de bir yer verdi. O olmasaydı bugün olduğum yerde olmazdım.” Yüzü daha da karardı. “John geçen sene öldü.”

“Üzıldüm,” dedim samimiyetle.

Adamı tanıımıyordum ama benim hayatımda da benzer bir figür vardı ve vefatı beni o güne dek hiçbir şeyin etmediği kadar perişan etmişti.

“Ona senden bahsetmiştim, biliyor musun?” dedi Roman kısık sesle. “Ne kadar yakın olduğumuzu, bana nasıl ihanet ettiğini, senden nefret ettiğimi anlattım. O nefret beni hayatta tuttu, Dom. Çünkü sen burada istediğin her lanet şeye ulaşırken orada ölmeyi reddettim.”

İçimdeki sızı arttı. Sanki belime yüz tane kaya bağlanmıştı ve beni suyun dibine doğru çektikçe çekiyordu. “Sana yardım ederdim. Şahitlik etmemden başka bir şey isteseydin hemen yapardım.”

“Zırva.” Roman kanepeden kalktı. Gücenmişlik, yüzündeki ifadesizliği parçalara ayırmıştı. “Hiçbir şey yapmazdın çünkü Dominic Davenport her zaman bir numarada olmaya meraklı-

dır. Küçüklüğümüzde senin kışını kaç kez kurtardım, hatırlıyor musun? Onlarca kez. Peki ben senden kaç kez yardım istedim? Sadece *bir* kez.”

Şimdi suçluluk duyguma öfke eklenmişti. “Küçük yaşta içki içme konusunda yalan söylemekle kundakçılık için şahitlik etmek arasında koca bir fark var!”

“Kanunları kışına taktığına inanmamı mı bekliyorsun?” Hiddeti mermerleri sarsacak kadar şiddetliydi. “Son görüşmemizden bu yana kanuna aykırı tek bir şey bile yapmadığını söyleme. Kendi zenginliğini artırmak için her şeyi yaparsın ama başkası için kılını kıpırdatmazsın.” Gözleri düşmanlıkla yanıyordu. “Mesele şahitlik değil, sadakatti. Yanımda kalmayı bile düşünmedin. Belalarımın, o kıymetli zenginlik planını tehdit ettiğini gördüğün anda sahip olduğun tek aileye sırtını döndün.”

Kafamdaki uğultu feci durumdaydı. Ne kadar denesem de sağır edici kakofoniye susturamıyordum.

“Bunu alışkanlık etmiş gibisin.” Ölümcül darbesini indirirken yüzü yumuşadı. “Karın nerede, Dom? Saçmalıklarından bıkip sonunda seni terk mi etti?”

Eve gelip Alessandra’yı bulamadığım geceden beri içimde büyüyen düğüm sonunda patladı.

Boğazımdan bir hırıltı yükselirken öne atıldım ve yumruğumu ona geçirerek dudaklarından keskin bir tıslama dökülmesine neden oldum. Roman anlık bir şaşkınlığın ardından hançerini kenara fırlattı, ardından ciğerlerimdeki nefesin boşalmasına yol açan bir darbeye karşılık verdi.

Birbirimize sadece erkek kardeşlerin yapacağı şekilde, ortak geçmişimizin düşmanlığıyla saldırırken odadaki vazolardan biri yere düşüp parçalara ayrıldı. Ben tabancamı almaya

yeltenmedim, o da hançerine uzanmadı. Bu yüzleşme on beş senedir pusuda bekliyordu ve silahlara değil, ellerimize ihtiyacımız vardı.

Bu şahsi bir meseleydi.

Havaya ter ve öfke yayılırken suratlarımız parçalanıp kanadı. Görüşüm kararmış, ağzım bakır tadıyla dolmuştu. Bir yerden kemik çatırtısı sesleri geliyordu.

Roman'la ilk fiziksel kavgamız değildi bu. Henüz çok gençken ikimiz de öfkeye kolaylıkla teslim olup kavgaya başlar, birbirimizi kesikler ve yaralar içinde bıraktık. Fakat yıllar acımasızlık kapasitemizi arttırmıştı ve eğer hayatta kalmak için kendi sebeplerimiz olmasaydı bu gece ölümüne dövüşebilirdik.

Benim sebebim Alessandra'ydı. Roman'inkini bilmiyordum, o da muhtemelen benimle paylaşmazdı.

En sonunda homurtuların ve darbelerin arasında bir noktada enerjimiz azaldı. Yara içinde bitkinlikle yere çöktüğümüzde, göğüslerimiz hızla inip kalkıyordu.

"Siktir." Ağzımdaki kanı tükürdüm. Türkiye'den aldığım yirmi bin dolarlık halının kenarı lekелendi ama zengin olmanın güzel yanı da buydu. Her şeyin yerine kolayca yenisi gelebilirdi. *Neredeyse her şeyin.* "Artık cılız bir ergen değilsin."

"Sen de sonunda hile yapmadan dövüşmeyi öğrenmişsin."

"Güç yerine zekâyı kullanarak dövüşmek hile değildir."

Roman alaycı bir nefes verdi. Yüzünde koyu mor lekeler belirmeye başlamış, teninden akan kanlar kurumuştı. Bir gözü şişerek yarı kapanmıştı.

Ben de en az onun kadar kötü görünüyor olmalıydım. Adrenalinin etkisi azalırken vücudumun her santimi ıstırapla haykırıyordu. Bir iki kemiğimin çatladığından emindim. Fakat bu süreçte kafamın içindeki acı verici uğultu kaybolmuştu. Kav-

gamız, Ohio'dan ayrıldığım günden bu yana içimi çürüten ne varsa akıp gitmesini sağlamıştı. Gözümün morarması ve kemiklerimin kırılması buna değerdı.

Başının arkasını duvara yaslarķen Roman'ın yüzündeki hıdet kaybolmuştu. "Hiç pişman oldun mu?"

Neden bahsettiğini sormama gerek yoktu. "Her zaman."

Nefes alış verişlerimiz yavaşlarken aramıza çöken sessizlik rahatlatıcı olmasa bile yıkıcı da değildi.

"Seni aradım," dedim. "Üniversiteden sonra pek çok kez nedim. Hayalet gibi görünüyordun."

"Bunun bir sebebi var." Cevabında hem uyarı hem de bitkinlik vardı.

Uzun zaman önce derinlere gömdüğüm korumacı içgüdüm hayata döndü. Çalkantılı geçmişimize rağmen o hâlâ benim küçük kardeşimdi. O zamanlar bizi korumak için kaynaklarım olmasa da artık vardı. "Kendini neye bulaştırdın, Rome?"

"Cevaplarını istemediğın sorular sorma. Bilmemen ikimiz için de daha iyi."

"En azından Wellgrew'un ölümüyle alakan olmadığını söyle."

Adamın beklenmedik ölümü Orion Bankası'nı kaosa sürüklemişti. Yeni müdür bankayı çöküşe götürmeye çalışıyormuş gibi görünen bir ahmaktı. Wellgrew'un ölümü, aksini söyleyen fısıltılara rağmen kaza olarak açıklanmıştı.

"O adamı düşünme." Bu sefer Roman'ın sesindeki uyarı tonu daha netti. "Ölüp gitti. Mesele kapandı."

Yüzümü ovuşturduğumda avucum kanlandı.

Artık Ohio'da hayata tutunmaya çalışan oğlan değildim ama belki de sahip olduğum paraya ve güce rağmen hâlâ bir korkaktım. Çünkü Roman'ın ağzından çıkan her kelimeyle birlikte öten alarm zillerini duymazdan gelmeyi tercih ettim.

Roman'la geçici bir ateşkes yapmıştık ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da yeniden ailemle birlikte olmak güzel gelmişti. Bu yüzden kardeşimin yüzündeki maskeyi söküp onun neye dönüştüğünü görmeye çalışmadım.

Alessandra

“Davetiye cevapları gelmeye başladı.” Sloane tatmin dolu bir gülümsemeyle telefonunun ekranına tıkladı. “Christian ve Stella Harper, evet. Ayana, evet. Buffy Darlington, evet. Muhteşem bir etkinlik olacak.”

“Herhalde yani. Ben organize ettim,” diye takıldı Vivian.

Yılbaşından sonraki haftaydı. Sloane, Vivian, Isabella ve ben haftalık buluşma akşamımızda mağazamda toplanıp parti hazırlıklarına başlamıştık. Hamileliğinin on birinci haftasına girmiş olan Vivian için alkolsüz kokteyl bile hazırlamıştım. “Cidden, burası süper oldu, Ále,” dedi Viv. “Büyük açılış çok başarılı geçecek.”

“Umarım.” Midemde gerginlikten kelekler uçuşuyordu. “Yardımanız için ikinize de teşekkürler. Siz olmasanız bunu yapamazdım.” İnsanın bir halkla ilişkiler yıldızı ve bir organizasyon şirketi sahibi arkadaşına sahip olması gibisi yoktu. Ben kolajlarımı zamanında bitirmek için uğraşırken Sloane ve Vivian lojistik konularında çalışıyorlardı.

Sahip olduğum vakti gerçekçi bir şekilde düşününce, kaybettiğim tüm projelerin yerine yenisini hazırlamaktansa enerjiyi dikkat çekecek tek bir parçaya odaklamaya karar vermiştim. Evde olan tablolarımdan sadece birkaç tanesini getirecektim. Yeni planım kumardan farksızdı ama açılışı ertelemek yerine yapabileceğim en iyi şey buydu. Zaten ikram şirketi ve DJ ücretlerinin iadesini almam imkânsız olduğu için istesem de erteleyemezdim.

Mağazada etrafıma bakındım. Arka taraftaki tadilat hâlâ de-

vam ediyordu ama birkaç hafta sonra burası fotoğraflara layık bir mekân olacaktı. Sağ tarafta banko ve narin çiçek tablolarının bulunacağı vitrin, soldaysa kafe alanı vardı. Yalnızca mermer bir tezgâh, oturma kısmı kadife döşemeli bir kabin masa ve iki normal masa için yerim vardı. Fakat bunlar mağazaya bir sıcaklık katıyordu. Eksik olan tek şey, henüz bitirmediğim büyük preslenmiş çiçek tablosu ve birkaç son rötüştü.

Hayatımda ilk kez tatilde Brezilya'ya gitmek yerine çalışmayı seçip nihayet her şeyi tamamlamıştım ve buna gerçekten değmişti.

“Cumartesi günkü randevun nasıl geçti?” diye sordu Isabella. “Dalton fiyaskosundan iyidir umarım.”

“Ondan daha *beter* bir randevu geçirebileceğimi düşünmüyorum.” Noel balosundan bu yana Dalton'dan haber alamamıştım. Valhalla'dan kovulduğuna dair söylentiler vardı ama henüz doğrulanmamıştı. “Bu randevu da iyiydi ama ikincisi olmayacak.”

Dominic'le kütüphanedeki... şey... kaçamağımızın ardından randevu dünyasından elimi eteğimi çekmemiştim. Seks inanılmaz olsa da başkalarıyla görüşmek istediğimi söylerken ciddiydim. Bayram tatili olmasına rağmen Noel'den sonra bir müzisyenle komedi gösterisine gitmiştim ve hafta sonu da bir lise öğretmeniyile içki içmeye çıkmıştım.

Bu randevuların bir yere varmaması umurunda değildi. Tek isteğim yeni insanlarla tanışmak ve başka biriyle birlikte olmayı deneyimlemektir. Neyse ki müzisyen de öğretmen de gizli seks videosu çekmek için beni eve götürmeye çalışmamıştı. Bu da bir artıydı.

“Kütüphanede aynı anda seks yaptığınıza inanamıyorum,” dedi Vivian. “Orada *gizli bir oda* olduğuna ve bana söylemediğine de ayrıca şaşırdım zaten.”

Isabella'yla birlikte kızardık. Balodaki karşılaşmamızı ar-

kadaşlarımıza anlatmıştık ama şimdi bunun hata olduğunu görüyorduk. Çünkü Vivian da Sloane da bizimle dalga geçmeyi bırakmıyorlardı. Tanrıya şükür ki, Marcelo varken konuyu açmamışlardı.

Noel'de Brezilya'ya gidemediğim için Marcelo benim yanıma gelmişti. Hafta sonunu *Broadway* gösterilerini izleyerek ve pahalı tatlılar yiyerek geçirmiştik. Noel günü annem St. Barts'tan bizi görüntülü aramıştı. Bu beklediğimizden daha düşünceli bir davranıştı.

“Söylemek bana düşmezdi,” dedi Isabella savunmacı şekilde. “Bu bir Young aile sırrı. Siz de kimseye söyleyemezsiniz.”

Sloane alaycı ama zarif bir nefes verdi. “Kai'yle seks yuvarnızı neden birilerine anlatayım ki? Oraya girecek olsam önce her yeri dezenfekte etmem gerekirdi.”

Isabella ona buruşturduğu kahverengi kâğıdı fırlattı ve hazırlık seansımız birdenbire kahkahalar eşliğindeki bir kâğıt savasına dönüştü.

Vivian beni kâğıt topu yağmuruna tuttuğunda, “Dur!” diye cıykladım. “Sen ne zaman bu kadar vahşi oldun? Nezaketin nerede kaldı?”

“Sürekli yorgunum, göğüslerim sancıyor ve Dante'yi beni pamuklara sarmaması için her gün ikna etmem gerekiyor,” dedi. “Gerginliğimi bir şekilde atmam lazım.”

Eh, bu mantıklı bir bahaneydi.

Arkadaşlarımla Dominic konusunda beni sorguya çekmesine memnundum. Seks itirafım karşısında anlık şok olsalar da çok şaşırmamış gibi görünüyorlardı. Ben de bu durumu fazla sorgulamamaya çalışıyordum. O geceyi konuşmama isteğime de saygı duymuşlardı. Zaten konuşsam da ne söyleyeceğimi bilemiyordum, benim de kafam çok karışık.

Dominic'le birbirimize balodan sonra “Mutlu Noeller” ve “Mutlu Yıllar” dediğimiz birkaç sesli mesaj atmıştık. Ayrıca o

bayram hediyesi olarak ayrıca eliyle yazdığı bir not ve özel bir takı yapım seti göndermişti. Buzios'ta edindiğim bu hobiyi hatırlaması beni şaşırtıp duygulandırmıştı ama sesli mesajlar ya da hediyeler bazı şeyler için yeterli değildi. Gerçek bir konuşmaya ihtiyacımız vardı.

Arkadaşlarım kâğıt savaşını bırakırken telefonum yeni bir mesajla titredi.

Tam da onu düşünmüşken...

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Dominic nadiren mesaj yazardı. Şaşkınlığımı üstümden atıp ne yazdığını anlamam biraz zaman aldı.

Dominic: *Bu akşam Saxon Galeri'de buluşalım. Saat sekizde. Sana bir şey göstereceğim.*

O kadar meraklanmıştım ki, gitmeden edemezdim.

Arkadaşlarım gittikten sonra mağazayı kapatıp metroya bindim ve Saxon Galeri'ye geçip resepsiyonda Dominic'le buluştum.

Fark ettiğim ilk şey çenesiyle yanaklarındaki sarı-mor berele ve sağ gözünün üzerindeki kabuk bağlamış kesikti. Vahşi bir hayvanla dövüşmüştü sanki.

"Aman Tanrım," dedim keskin bir nefesle. "Ne oldu?"

"Kardeşim yine ortaya çıktı." Sesi ifadesizdi. "Sorunlarımızı çözdük diyelim."

Tanrım. Dominic'in benimle ilişkisinin karışık olduğunu düşünüyordum ama kardeşiyle durumu daha kötüymüş gibi görünüyordu.

İçgüdüsel olarak ona uzandım ama sonra tereddüt ettim. Artık evli değildik. Eşiymişim gibi üzerine titrememeliydim. Yine de incindiğini görmek kalbimin düğüm düğüm olmasına yol açmıştı.

Böyle hissetmemem gerekiyordu. Dominic iyiydi, yaraları da zamanla iyileşirdi. Buna rağmen...

Parmağımın ucunu en koyu renkli yaraya hafifçe dokundurdum. Kirli sakalının altındaki yumuşak teni hissettiğimde düğümler birbirine iyice dolandı.

Seks dışında ona dokunmayı özlemiştim. Kollarımı ona sebezsizce sarmayı, çalışırken yanağına öpücükler kondurmayı da. Bir zamanlar bizi *biz* yapan her şeyi özlüyordum ama bir kez daha konfor alanıma gömülüp çıkamamaktan korkuyordum.

Kalbimin ikinci kez kırılmasındansa içimde binlerce düğüm olmasını tercih ederdim.

Dominic hareket etmeden beni izledi. Göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyordu ancak çenesindeki gerginlik, yanlış bir şey yaparak beni korkutmaktan çekindiğini gösteriyordu.

“Erkekler neden hep şiddete başvurur?” dedim gerginliği yumuşatmak için. “Terapi denen bir şey var.”

“Bizim sorunlarımız terapileri aşar. Ayrıca bir tek ben yaralanmadım.” Dominic’in yüzü tatmin doluydu ama parmaklarım çenesindeki bir yaraya doğru kaydığında ifadesi yumuşadı.

Başımı iki yana salladım. *Erkekler*. “Bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Umursayacağını düşünmedim.”

Donup kaldım. Aramıza sessizlik çökerken kolumu indirdim. “Sık sık buz koymayı unutma,” dedim cevabım duymazdan gelerek. “Morarmış yüzün, takım elbiselerine uymuyor.”

Dudağının ucu kıvrıldı. “Unutmam.”

Yumi Hayashi’nin periler diyarını andıran cam çiçekler sergisinin de bulunduğu galeride ilerledik. Onun sergilerinden birine gitmek yıllardır dilek listemdeydi ama tarihler bir türlü programımla uyuşmamıştı. Bu kış da boşanma ve mağaza nedeniyle kafam çok meşgul olduğu için sergisinin yapılacağından haberim yoktu.

“Beni buraya çağırmana şaşırdım,” dedim. “Sanatla pek ilgilenmezsin.”

Çatı katı dairemizdeki tüm sanat eserleri benim seçimimdi. Konu rakamlara gelince Dominic bir dâhi olabilirdi. Ama dekorasyonu ona bıraksaydım ev satranç tahtasından bile daha renksiz kalırdı.

“Doğru ama bu serginin sana ilham olabileceğini düşündüm,” dedi. “Belki projelerin için ilhama ihtiyaç duyarsın.”

İçim ısındı. Canı istediğinde aşırı tatlı olabiliyordu. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Yumuşak ve samimi mırıltısı omurgamı yaladı.

Az önceki elektrik geri dönmüş, göğsüme minik akımlar göndermeye başlamıştı. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. “Popüler bir sergi değil sanırım.” Kolu benimkine değdiğinde vücut sıcaklığının bana nasıl geçtiğini fark etmemek için elimden geleni yapıyordum. “Burada kimse yok.”

“Galeriyi kiraladım.” Dominic elini cebine soktu. “Kalabalık olmadan gezmek daha iyi. Ayrıca seninle baş başa kalmak istedim.”

Buna bir cevap bulabileceğimi sanmıyordum.

Sergi yedi ayrı odadan oluşuyordu ve her birinin teması, farklı kıtaların bitkileriydi. Yedinci ve son odaya, Asya çiçeklerine varana dek hiç konuşmadım.

Dev bir nilüfer fenerin önünde dururken, “Galada olanlar hakkında...” diye başladım. İçerideki tek ışık kaynağı bu fenerdi ama Dominic’in omuzlarındaki gerginliği görmeme yetmişti. “Ben...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “...seksten daha fazlasının sözünü veremem.”

Tek bir dokunuşuyla beni yakabilecek tek erkek oydu. Aramızdaki çekimi inkâr etmek anlamsızdı ve Noel’den öncesine kadar seksten uzak kalmak gerçekten işkence gibi gelmişti. O

gece, fiziksel dokunuşa nasıl hasret kaldığımı fark etmemi sağlamıştı.

Eski kocamla seks odaklı bir ilişkiye başlamak çok kötü bir fikirdi. Ama çoktan başlamıştık ve devam ederken keyfini sürmek istiyordum.

Loş ışıktaki Dominic'in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Bunu kabul edebilirim."

Bu kadar mı? Bunu duyduğumda rahatlamış mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum. Israr etmesini beklemiştim ama benim isteklerime uymaktan memnun gibi görünüyordu.

Fakat yavaşça arkama geçtiğinde kalbim şaşkınlıkla çarpmaya başladı. Sessizliğin içinde sıcak nefesi omurgamı karıncalandırırken parmakları kollarımdan yukarı kaydı.

Sırtım göğsüne değince ensemdeki tüyler beklentiyle diken diken oldu. Ona bu kadar yakın olmak, kaybettiğimiz samimiyeti yeniden hissetmek canımı acıtıyordu. Göğsünün her inip kalkışı benim göğsümü sıkıştırıyor, kalplerimizin her çarpışı olanları hatırlatıyordu.

O senin canını yaktı.

Onu terk ettin.

Ama hâlâ burada.

Onu istiyorsun.

Henüz pes etmedi. Yani... Yani...

Birbirleriyle çelişmeler de hepsi doğruydı.

Ensemi öptüğünde tenimi ürpertiler sardı. Dudaklarının yumuşak ama emin, nazik ama kararlı dokunuşu tatlı bir işkenceydi.

"Ne istiyorsun, *amor*?" diye fısıldadı.

Cevabımı beklerken nefeslerimiz odada yankılandı. Dominic asla beklemezdi. Sürekli olarak hareket ve kontrol halinde olurdu. Birlikte oturamadığımız sofralarda, beraber geçiremediğimiz akşamlarda bekleyen taraf hep bendim.

Ne istiyorum? Evliliğimizde sahip olamadığım yetkiyi istiyordum. Görev bilinciyle geçen yılların ardından, kuralları takip etmektense kendi kurallarımı koyduğum bir dünya istiyordum.

Seksten daha fazlasının sözünü veremem.

İlk kuralım bu olmuştu. Belki de bu gece diğer kurallarımı da belirlemeliydim.

Ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp ceketini yavaşça indirdim. Yüzü şaşkınlıkla kaplandı ama bana uyup ceketini çıkardı, gözlerini gözlerimden ayırmadan gömleğinin kollarını dikkatlice katladı. Bileğinin her hareketiyle, parmağındaki alyans loş ışıktaki parlıyordu.

Yüzüğünü boşandıktan sonra bile hiç çıkarmamıştı. Şimdi onu görmek, içimdeki alevlerin harlanmasına neden oluyordu. Bacaklarımın arası yanmaya ve zonklamaya başlarken bir kırlangıçlık hissediyordum.

Ardından ikimiz de hareketsiz kaldık ve elektrik yüklü havada birbirimize baktık.

“Durma,” dedi Dominic alçak sesle. “Ne istediğini göster bana.” Bu basit bir talebe sığdırılmış bir yakarıştı. Önceden yaşanan her şeyi bastıran bir andı. Daha önce hiç görmediğim bir boyun eğiştii. Parmaklarımı onunkilere geçirerek Dominic’i odanın en karanlık köşesine çektim. Ellerimle hafifçe omuzlarına bastırmam, dizüstü çökmesi için yeterli oldu. Bacaklarımdan birini omzuna yerleştirdiğinde damarlarım şehvetle doldu. Bronz tenimi bembeyaz gömleğinin üzerinde görmek başımı döndürüyordu.

Eteğimi sıyrarak külotumu kenara çekti. “Siktir, bebeğim. Nasıl da ıslanmışsın.” Fısıltısı omurgamı titreşimlerle kapladı. “Sana nasıl ihtiyaç duyduğumu görüyorsun, değil mi? O kadar ki, sana ne şekilde dokunmama izin verirsen ona razı olurum.”

İmparatorluğuyla ilgilenmek için beni evin gölgeleri arasında yalnız bıraktığı günleri, banka hesabındaki sıfırlara değil de bana ihtiyaç duymasını dilediğim geceleri düşündüğümde kalbim sızladı.

Âşık olmak istemediğim ama çaresizce istediğim adama hasrettim. Dominic uyluğumun iç kısmına yavaş, yumuşak öpücükler kondurup dudaklarını tam merkezime değdirdi. Dili içime dalarken arkamdaki duvarın serinliği sırtıma işlemiştir. Galerinin karanlık köşesinde, avuçlarıyla kalçalarımı kavrayarak açlıktan ölmek üzereymişçesine beni tüketiyordu.

Alevler yangına dönüştü. Dilinin her dokunuşu içime zevk dalgaları gönderiyor, dizlerimin bağını çözüyordu. Dengemi kaybetmemek için saçlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldım.

Kontrolüm parçalanmaya başlıyordu. Seksin kırık kalbimi iyileştirmeyeceğini biliyordum. Ancak Dominic'in her teması, un ufak olmuş parçaları tek tek birleştiriyormuş gibi geliyordu.

"Daha fazla," diye inledim. "Lütfen. Sakın durma. Sakın... ah!" Dominic kalçamı iyice sıkıp dilini ıslaklığıma daha sert daldırdığında haykırışım odada yankılandı.

Gerçeklik bir gelip bir gidiyordu. Diğer her şey bulanıkken sadece Dominic ve ben vardık. Bir de içimi yakan zevk...

Bu anın kontrolünü elimde tutmak bana güç vermişti. Fakat bir yandan da Dominic'in yörüngesine daha çok çekilmeme neden olmuştu. Vücudumun her titreyişi hem bağımsızlığımın zaferi hem de savunma duvarlarıma bir darbeydi. Dişlerini ve iki parmağını aynı anda üzerimde hissedince tiz çığlığım boş galeriyi sarstı. Diğer elini kalçamdan çektiğinde kafamı eğdim. Aletini kavradığını görünce nefesim kesildi. Bana doğru inerken kendini sertçe okşuyordu.

"Tadımı almak seni tahrik mi ediyor?" diye sordum nefes

nefese. Onun kendini tatmin etmesini izlemeyi hep çok sevmiştim ama daha önce bu denli hararetle hareket ettiğini görmemiştim.

Artık ikinci planda değildim, onun için bir takıntıydım. Dominic'in arzularının odağı olmak bayıldığım ve hasretini çektiğimi bir şeydi. Ona kalbim konusunda güvenmesem de bednim konusunda güveniyordum.

"Hem de nasıl." Sıcak nefesi tenime çarptı. "Sana doyabileceğimi sanmıyorum. Bana izin versen sende boğulurum." Kelimeleri içimde çakan kibriti tutuşturdu ve kaçınılmaz olan an geldi. Dominic de bunu hissetmiş olmalıydı, ben parmaklarımın etrafında deli gibi titrerken gözleri büyük bir açlıkla beni izliyordu. "Sana istediğini verebiliyor muyum, *amor*?"

Dudaklarımdan dökülen şey bir yalandı. "Hayır."

Fakat o beni ağzıyla ve elleriyle fethederken kontrolü elimde tutmak uzak bir fanteziden farksızdı. Kendimi ona teslim etmek istemiyordum ama kararlılığım yavaştan yok olmaya başlamıştı. Kalbim onun hamleleriyle eşzamanlı olarak çarparken bacaklarımdan iç kısımları sıırılsıklamdı. Beni yalarken, emerken tek isteği şiddetli bir haz yaşamamı sağlamak gibiydi.

Geçmiş, dalgaların arasına karışarak uzaklaşırken yakıcı orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum.

O anda Dominic'in titrediğini ve merkezime doğru inlediğini fark ettim. Ayaklarımdan dibine boşalmıştı. Önümde böyle diz çökmesi, hem beni hem de kendini parmaklarıyla tatmin etmesi beni uçurumdan düşüren şey oldu.

Karnımın alt kısmındaki baskı büyüdü ve gözlerimin arkasında beyaz bir ışık patlaması oluşurken ağzına boşaldım.

Kontrolü elimde tutmak istemiştım ama kendime yalan söylüyordum. Çünkü hâlâ Dominic'in avucunun içindeydım.

Dominic

“Tanrım.” Akan suyun sesi Alessandra’nın inlemesini neredeyse bastırmıştı. “Ah, Tanrım. *Ah, siktir. Dom!*”

Adımı dudaklarından duyduğumda kontrolümü tamamen kaybederek içine daha sert girip çıkmaya başladım. Islak saçlarını yumruğuma dolanmıştı ve onu duvara yaslayarak acımasızca becerirken avuçlarını fayansa bastırmıştı. Her itişimle birlikte boğazından kesik hıçkırıklar yükseliyordu.

Bazı zamanlar tatlı ve yavaş seks isterken bazen de hızlı ve sert olmasını arzuluyordu. Her seferinde neye ihtiyacı olduğunu anlayabilmekse bana çok iyi hissettiriyordu. Bugün iç duvarlarının aletimi nasıl sıkıştırdığına bakılırsa ikincisi için istekliydi.

Nabız atışlarımla aynı ritimde içine girip çıkarken omurgamı alevler sarmıştı. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini, kalbinin ve bedeninin her santimine işleyene kadar içinde kalmak istediğimi söylemek istiyordum.

Ama söylemedim.

Dudaklarımı omzuna bastırıp kelimelerin kaçmasına engel oldum. Ardından saçlarını iyice sıkarak kafasını geriye çektim ve diğer elimi de karnından yumuşacık göğsüne doğru kaydırdım.

Vücudu önümde kıvrılırken meme ucu avucumun içinde taş gibi sertti.

“Bacaklarım biraz daha aç, hayatım.” Dişlerimi tenine geçirirken kelimelerim kaba birer komut olarak çıkmıştı. “Sikimin o güzel amcığı esnettiğini görmek istiyorum.”

Alessandra’nın incecik bedeni baştan aşağı ürperdi. Söy-

lediğimi derhal yapmıştı ama neredeyse yapmamış olmasını umacaktım çünkü karşımdaki manzara dizlerimin üzerine çökmemeye neden olacaktı.

“Mükemmel,” diye hırlarken öyle tahrik olmuşum ki, o anda patlamadığıma şaşırıyordum.

Birbirimize uyumumuz kusursuzdu. Vücudu bana özel yaratılmıştı sanki. İçine girmek bana cennetteymişim gibi hissettiriyordu ve buradan ayrılmayı hiç istemiyordum.

Daha hızlı ve daha derine girerken su sırtıma dökülüyor, ıslak tenlerimiz hiçbir düşün temizleyemeyeceği kadar edepsiz ve erotik bir senfoniyle birbirine çarpıyordu.

Alessandra bir inleme daha koyuverdi. Boşalması yakındı. Kaslarının gerilmeye başladığını hisseder hissetmez onu kendime doğru çevirdim.

Su damlaları yüzünden göğsüne doğru süzülürken kafasını geriye yatırarak ikimizi de sarsan bir çığlık attı.

Kendimi daha fazla tutamayacaktım. İçinden çıkıp menimi karnına boşaltırken hâlâ onun orgazmının dalgalarının etkisindeydim. Akan sular Alessandra’nın tenini hiç istemesem de yıkarken birbirimizi öylece tuttuk. Kalplerimiz aynı anda atıyor, kesik nefeslerimiz suya karışıyordu. Bu an hiç bitmesin istiyordum ama her zamanki gibi çok erken sona erdi.

Alessandra kendini kollarımdan kurtarıp etrafımdan dolaşarak duş kabininden çıktı. Ben de suyu kapatıp onun havluya sarınmasını izledim. Birazdan gidecek olması şimdiden göğsümün sıkışmasına yol açıyordu.

Seksten daha fazlasının sözünü veremem.

Son üç haftadır yaptığımız şey buydu. Görüşmek istediğinde Alessandra beni arıyordu, ben de hemen gidiyordum. Bunun dışında başkalarıyla randevuya çıkmaya da devam ediyordu. Bu konuda ona hiç soru sormuyordum. Ben bir yere davet ettiğimdeyse hiç kabul etmiyordu.

Aramızdaki şey ilişki sayılmazdı ama bana vermek istediği bu kadarsa bununla yetinecektim.

Belime bir havlu sarıp onun peşinden yatak odasına girdim. Bugün onun dairesinde ya da otel odasında değil, çatı katı dairemizde buluşmuştuk. Normalde buradan veba varmış gibi kaçardı ama nedense bu sefer gelmek istemişti.

Acaba kapıdan içeri adımını attığında, bu dairenin kontratını imzaladığımız gün şampanyayla nasıl kutlama yaptığımızı mı hatırlıyordu? Yatağa bıraktığı elbisesini alırken, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz yüzlerce geceyi mi düşünüyordu? Evi-miz ona bizi hatırlattığı için burada nefes almak bile kalbine lanet bir hançer saplanmış gibi mi hissettiriyordu?

Çünkü ben tam olarak böyle hissediyordum. Bu ev anılardan oluşan bir işkence mekânından farksızdı. Kalmak canımı çok yaksa da gitmek ölüm gibi olurdu.

“Hemen gitmek zorunda değilsin,” dedim. “Cuma akşamındayız. Yiyecek bir şeyler söyleyip film izleyebiliriz. Yeni bir *Nate Reynolds* filmi çıktı.” Onun aksiyon filmleri ikimizin de gizli zevkiydi.

Alessandra tereddütlüydü. Bakışları yatağımızda ve komodin-deki nişan fotoğrafımızda dolaştı. Fotoğrafi tanıştığımız yer olan Thayer kütüphanesinin önünde çektiirmiştik. Yarı kahkaha atıyor, yarı öpüşüyorduk. Çok gençtik ve geleceğin getireceklerinden habersizdik. Bu cesaretli halleri için gençliğime imreniyordum. Alessandra buradan ayrıldıktan sonra Camila fotoğrafı kaldırmak istemişti, bunu yaptığı için neredeyse onu oracıkta işten atacaktım.

O fotoğrafa kimse el süremezdi.

Alessandra'nın boğazı bir yutkunmayla hareket etti. Yüzündeki kararsızlığı görünce içimde tehlikeli bir umut tomurcuğu filizlendi. Önerimi her zaman yaptığı gibi anında reddetmemişti.

Evet de. Lütfen evet de.

“Kalamam.” Gözlerini nişan fotoğrafımızdan ayırıp elbisesinin fermuarını çekti. “Bu akşam... bir randevum var.”

Böyle hissetmemem gerektiğini bilsem de itirafı acımasız bir yumruk gibiydi. Başkalarıyla çıktığını zaten biliyordum. Dante ile Kai, partnerlerinin dedikodularından duydukları kadarıyla bunu doğrulamışlardı. Fakat bir şeyi bilmek ve duymak çok farklı şeylerdi.

“Ah.” Ezilen umuduma rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. “Bir dahaki sefere yaparız o zaman.”

“Evet,” dedi alçak sesle. “Bir dahaki sefere yaparız.”

Kapı yumuşak bir *klik* sesiyle kapandı ve Alessandra gitti. Arkasında bıraktığı hafif leylak kokusu olmasaydı burada olduğundan bile şüphe duyabilirdim.

Giyinip televizyonu açsam da bana Alessandra’yı hatırlattığı için *Nate Reynolds* filminin ilk beş dakikasına bile zor dayandım. Çalışmayı denedim ama odaklanamadım. Özel spor salonumdaki vahşi bir seans bile zihnimi boşaltmama yetmedi.

Alessandra kiminle çıkmıştı? Nereye gitmişlerdi? Öpüşmüşler miydi? Adam ona dokunduğunda Alessandra iç çekmiş miydi, yoksa eve dönmek için dakikaları mı sayıyordu?

Hayal gücüm onun ve yüzü olmayan bir adamın görüntüleriyle bana işkence ediyordu. Buna daha fazla katlanamayacaktım. Telefonumu kaptığım gibi, Alessandra’yla şahsi bir bağı olmayan tek kişiyi aradım.

İlk çalışta cevap verdi.

“Bir saat içinde The Garage’da buluşalım,” dedim. “Bir şeyler içmem lazım.”

The Garage, East Village’daki köhne bir bardı. Sert içkileriyle ve ücretlerini ödedikleri sürece müşterilerin ağlamasını, kusmasını ya da bayılmasını umursamayan sert barmenleriyle meşhurdu.

Efkâr dağıtmaya çok uygun bir yer olduğu için bar bankosu acınası haldeki adamlarla doluydu.

“Tanrım.” İçeriye incelerken Roman’ın dudakları kıvrıldı. “İsimsiz Kalbi Kırık Ahmaklar toplantısına gelmiş gibiyim.”

Ona cevap vermeden gecenin üçüncü *shot*’ını kafama diktim.

Yanıma oturduğu sırada, “O kadar mı kötü?” diye sordu. Siyah kazağı ve pantolonu, barın karanlık havasına uyum sağlıyordu.

Büyük kavgamızdan sonra birkaç kez konuşmuştuk ama bu ilk yüz yüze görüşmemizdi. Roman’a hâlâ güvenmiyordum ama geçtiğimiz ay içinde aramızdaki düşmanlık yatışmış, yerini tedbir almıştı. Başka şüpheli ölümlere adının karışmaması da bir artıydı.

“Alessandra biriyle randevuya çıktı.” Kelimeler dilimi yakıyordu.

“Zaten bir süredir bunu yapmıyor muydu?” Eliyle barmeni çağırdı. “Viski. Sek.”

“Benimle seks yaptıktan hemen sonra başkasıyla randevuya çıkacağını daha önce söylememişti.”

“Ah.” Roman yüzünü buruşturdu. *Piercing*’leri ve dövmele-ri olan barmen, kadehi içkinin dökülmesine neden olacak kadar sert biçimde bankoya koymuştu. Kardeşim bir yudum alınca yüzü daha da ekşidi. Buranın içkilerinin tadı nükleer atık gibiydi ama cazibesi de buradaydı. En azından bu konuda bilgili olanlar böyle söylüyordu.

Bir süre sessizce içtik. İkimiz de duyguları paylaşıp karşdakini rahatlatmayı becerebilen tipler değildik. Bu da Roman’ı mükemmel bir içki partneri yapıyordu. İstedğim şey Alessandra’yla sorunlarımızdan bahsetmek değil, yalnız hissetmemekti.

Eğer biri üç ay önce yanıma gelip bir gün uzun zamandır görüşmediğim kardeşimle East Village’daki boktan bir barın boktan içkilerini yudumlayacağımı söylese hangi ilacı kullandığımı sorardım.

İnsan ne hale düşeceğini bilemiyor işte. Neyse ki ne Dante ne de Kai bu acınası durumuma şahit oluyordu. Yoksa bana asla unutturmazlardı. Roman'ın da unutturacağını sanmıyordum ama onunla her hafta görüşmek zorunda değildim.

Beşinci *shot*'ımdan sonra, "Beni bir kadın yüzünden bu denli yıkılmış halde görürsen oracıkta vur," dedi Roman. "Aşırı acması bir durum."

Evet, *kesinlikle* teselli becerisi olan biri değildi.

"İsveç'ten gelen değişim öğrencisi için Melody Kettler tarafından terk edildiğinde ağlayan sen değil miydin?" Eski silahları her an çıkarabilirdim.

Roman çenesini sıktı. "Ben ağlamadım. Ayrıca o beni terk etmedi. Sadece ara vermiştik."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Yaşadığım onca şeyin arasında Melody Kettler'la *ayrılığım* kafama taktığım en son şey." İçkisini bitirdi.

Çakmağımın kapağını kalp atışlarımla aynı anda kapatıp açmaya devam ettim. Tabureye oturduğumda onu da cebimden çıkarmıştım ama bu kadar güzel bir şey, böylesine çirkin bir yere yakışmıyordu.

Yaşadığım onca şeyin arasında... On beş yıl olmuştu. Roman'ın gördüğü ve yaptığı şeyleri hayal bile edemiyordum. "İs-lahevi ne kadar kötüydü?"

"Daha kötü olabilirdi." Bana bakmıyordu. "Sen zirveye ulaşmak için kaç kıcı öpmek zorunda kaldın?"

Aramızdaki gerginlik yok oldu ve boğazımdan gür bir kahkaha kaçtı.

Sebebi içki miydi, yoksa bara hâkim olan umursamazlık havası mıydı bilmiyordum ama kendimi Davenport Capital'ı nasıl inşa ettiğimi anlatırken buldum. İlk yatırımcılarımı bulmadan önce nasıl çevre edindiğimden, kaç kapıyı çaldığımdan ve kaç kıcı öptüğümünden bahsettim. O da bana yıllar içinde nasıl işlerde

çalıştığını, kanunlardan paçayı nasıl sıyırdığını, dövüş sanatları eğitimi aldığını anlattı. *Lanet herif*. Demek bu eğitim sayesinde o büyük kavgamızda o kadar iyiydi.

Artık eskiden olduğumuz insanlar değildik ve ilişkimiz de asla eskisi gibi olmayacaktı. Fakat her şeyin değişmesinden ve tanımadığım birine dönüşmemden önce beni tanıyan biriyle konuşmak gerçekten iyi gelmişti.

Alessandra

Evin olduğu kata vardığımda asansör kapıları yavaşça kayarak açıldı.

Midtown'da, ardından da akşam yemeği ve içki için şehir merkezinde yürümekten ayaklarım ağrıyordu. Metroya da binebilirdim ama yürümek zihnimi temizliyordu. Buzios'tan sonra yogayı bırakmamıştım ama buna fırsatım olmadığı zamanlarda dışarı çıkıyor, kafamı karıştıran ne varsa yok olana dek caddelerde yürüyordum. Son zamanlarda, zihnimin içinde günlük yürüyüşlerime eşlik eden tek bir şey vardı. Yani tek bir kişi.

Köşeyi döndüm ve dairemin önünde birinin kafasını eğmiş oturduğunu gördüm. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını uzatmış, buruşmuş ceketini yere koymuştu.

“Dom?”

“Selam.” Bana bakıp gülümserken gözleri bulanıktı. “Döndün.”

“Sen burada ne yapıyorsun?” Ona doğru gidip yanında durdum. Yılın ilk günlerinde Sloane'un evinden ayrılıp kendi daireme taşınmıştım. Buna şükreliyordum çünkü artık taşınmasaydım Sloane'un sabrı taşabilirdi.

“Seni özledim,” derken yerden kalkmadı. Çıkık elmacık kemikleri pembeleşmişti. Öyle üzgün ve perişan görünüyordu ki kalbim sızladı.

“Daha birkaç saat önce görüştük.”

“Biliyorum.”

Nabzım yavaşladı. *Buna kanma, Ále.* Fakat kendime engel olamıyordum.

Duvarlarımın minik bir kısmı daha yıkıldı.

“Hadi kalk.” Onu tutup ayağa kaldırdım. “Biri seni görüp polisi aramadan içeri girelim.” 6B’deki meraklı yaşlı kadın, “kendi” koridorunda sarhoş bir yabancı olduğunu görürse histeri nöbeti geçirebilirdi.

Dominic tökezleyerek daireme girdi. Kapıyı arkamızdan kilitlerken kaşlarımı çatarak, “Viski variline falan mı düştün?” dedim. Üstünden buram buram alkol kokusu yayılıyor, antremde tuttuğum taze çiçeklerin kokusunu bastırıyordu.

“Roman’la birkaç kadeh içtik.” Parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi. “Sonra uyuyamadım.”

“Saat dokuz,” diye belirttim. “Yatmak için biraz erken zaten.” Bir an önce oturmazsa düşüp bayılacağından korkarak onu kanepeye yönlendirdim. Her adımıyla sağa sola yalpalıyordu.

Dominic’i hiç bu kadar sarhoş görmemiştim. Normalde alkol tüketimi konusunda çok titizdi. Küçüklüğünde pek çok kişinin bağımlılığa nasıl esir olduğunu izlediğini, fazla alkol tüketimiyle birlikte gelen kontrol kaybından nefret ettiğini anlatırdı.

Kendini minderlere bırakıp kafasını tekrar kaldırarak bana baktı ve güçlkle yutkundu. “Randevun nasıldı?”

Aslında randevuya çıkmamıştım. Buzios’takinden çok keyif aldığım için burada da benzer bir takı yapım atölyesine katılmıştım. Ardından Soho’da bir bara geçmiş, kendime bir elmalı *martini* söyleyip Isabella’nın önerdiği gerilim kitabından üç bölüm okumuş ve biraz da insanları izlemiştim. Heyecan verici bir akşam değildi ama Dominic’in yanından ayrıldıktan sonra buna ihtiyacım vardı.

“İyiymi.” Suçluluk içimi kemiriyordu. Yalan söylemekten nefret ediyordum ama bugün birlikte oturup film izlemeyi önerdiğinde neredeyse kabul edecektim. Normalde seksten sonra asla yanında kalmıyordum fakat eski yatak odamda ol-

mak, paylaştığımız yatağa ve nişan fotoğrafımıza bakmak beni etkilemişti. O anda kendimi kurtarmak için düşünebildiğim tek şey randevu bahanesini uydurmak olmuştu.

“İyi.” Dominic tekrar yutkundu. “Umarım seni *taco* yemeye götürmemiştir. Sen *taco* sevmezsin.”

Aslında *taco*’dan nefret etmiyor, sadece travma yüzünden uzak duruyordum. Üniversitedeyken balıklı *taco* yiyip gıda zehirlenmesi geçirdiğimden beri ağzıma sürmemiştim.

“Götürmedi.” Gözlerim neden bu kadar sızlıyordu? Lanet bir *taco* muhabbeti yüzünden ağlayacak gibi hissetmem kesinlikle hormonal olmalıydı.

Aramıza bir sessizlik çöktü. Hava nostaljiyle ağırlaşmıştı ve saniyeler ilerledikçe gerginlik artıyor, düşüncelerimle duygularım birbirine giriyordu.

Dominic gözlerimin içine baktı. “Mutlu musun, Alessandra?” Sarhoşluğuna sızan bir nebze netlik ruhuma işledi.

Keşke net bir cevabım olsaydı. Pek çok yönden mutluydum. Kazançlı bir işim, muhteşem arkadaşlarım ve gelişen bir sosyal hayatım vardı. Yeni hobiler edinmiştim ve hayatımda ilk kez *kendim için*, bağımsız bir şekilde yaşıyordum.

Fakat onunla ilişkimizin içimde kapladığı yerde hep bir boşluk olacaktı.

Sadece Dominic’in doldurabileceği bir boşluk.

Ona ihtiyacım yoktu ama onu öyle çaresizce özlüyordum ki, ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

“Biraz dinlen,” dedim sorusunu cevaplamaktan kaçınarak. “Sabah konuşuruz.”

Karşı çıkmadı. Dolaptan battaniye alıp oturma odasına döndüğümde çoktan uyumuştı.

Yüzüne yansıyan gümüşü ışığın altındaki çatık kaşlarını ve

ağzını inceledim. Çoğu kişi uykuda huzur bulurdu ama Dominic öyle değildi. Gündüzleri onu rahatsız eden ne varsa rüyalarında da peşinden ayrılmıyordu.

O gece ilerleyen saatlerde, zihnim çalışmayı bir türlü kesmediği için tavana bakarak öylece uzandım. Gece yarısı geçip ertesi günün ilk saatleri başlarken odamdaki çiçek kokusunu içime çektim. Yatağımın yanında, bir vazo dolusu altın rengi gül vardı. Üstlerinde de öğleden sonra çantamda bulduğum not duruyordu.

Bin gülün on sekizincisi
Sevgiler, Dom

Aşına olduğum yanma hissiyle gözlerimi yumdum.
Bu gece huzuru bulamayan tek kişi Dominic değildi.

36

Dominic

Cehennem gibi bir baş ağrısıyla uyandım.

Sanki bir kaya matkabi kafatasımı deliyordu ve ağzımın için pamukla doluydu. Perdelerin arasındaki boşluktan içeri süzülen gün ışığı nedeniyle öleceğimi hissediyordum.

İnleyerek kolumla gözlerimi örttüm. *Bundan sonra alkol yok.* Aslında *Macallan* severdim ama şu anda bir yudum viski içme düşüncesi bile midemi kaldırıyordu.

Dün gece neler olmuştu? Konu içki içmeye gelince hep kontrollü biriydim. İnsanların sarhoşken saçma sapan şeyler yaptığını biliyordum ve onlardan biri olmayı reddediyordum.

Kafamın içindeki inşaat gürültüsü arasında düşünmek zordu ama kaosun içinden dün geceye dair parçaları seçebiliyordum.

Alessandra. Randevu. İçki. Roman. Daha fazla içki.

Hem *Alessandra*'nın randevusunu hem de o köhne barda tükettiğim ağırlığımca alkolü hatırlamak midemi yine bulandırdı. Kendimi bok gibi hissetmememe şaşırmamak gerekirdi. Ucuz içki ve kötü kararlar kadar aşağılayıcı bir şey yoktu.

“Al bakalım.” Gülen bir ses beni acınası halimden uyandırdı. “Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar.”

Kafamı kaldırıncaya matkabin darbesi şiddetlendi.

Alessandra sarı yazlık elbisesi ve tüm güzelliğiyle kanepe-
nin ucunda duruyordu. Nemli kestane rengi saçları dalgalar halinde omzuna dökülmüştü ve parfümüyle şampuanının baş döndürücü kokusu burun deliklerime kadar ulaşıyordu.

O bir peri masalından fırlamış gibi görünürken ben harap haldeydim.

Siktir. Ne mükemmel. Dün gece zavallı bir sapık gibi dairesinin önünde bekleme kararı verirken aklımda olan şey bu değildi. Bana engel olmadığı için Roman'dan nefret ediyordum. İşle ilgili bir arama almış ve detaya inmeyi reddederek yanımdan ayrılıp beni boktan dürtülerimle baş başa bırakmıştı.

“Bir daha viskiye iki metre bile yaklaştığımı görürsen suratıma tokadı geçir.” Kendimi zorlayarak doğruldum ve Alessandra'nın uzattığı su bardağıyla *pastéis*'i aldım. Bu hamur kızartmasını bana Brezilya'ya ilk gezimizde tanıtmıştı ve o zamandan beri çok sevdiğimi biliyordu. “Boktan içkileri kim icat ettiyse vurulmayı hak ediyor.”

Ále'nin gözleri muziplikle parlıyordu. “Seni hiç böyle akşamdan kalma, darmadağın halde görmemiştim. Fotoğrafını çeksem mi? Yoksa bana kimse inanmaz.”

“Çok komik. Fırsatını bulmuşken dalga geçmenin tadını çıkarıyorsun, değil mi?” Suyu ağzıma götürdüm ama dengem şaştığından dolayı bir kısmını gömleğime döktüm ve küfür etmemek için dilimi ısırdım.

“Mükemmel bir gösteri.” Tüm vücudu sarsılan Alessandra kahkahalar arasında nefes almaya çalışıyordu. Yanakları kocaman sırtışıyla gerilirken telefonunu çıkarıp bir fotoğraf çekti.

“Yemin ederim, Ále. Eğer o fotoğrafı internette görürsem trende ağzın açık uyuduğun fotoğrafı paylaşırım,” diye tehdit ettim ama istemesem de dudaklarım bir tebessümle kıvrılmıştı. O gülerken karşısında kızgın olmam mümkün değildi.

“Buna degebilir aslında.” Gözlerinin kenarlarını silerken kı kırtıları sinirimin son kırıntılarını da sildi.

“Mutlu görünüyorsun,” dedim. “Seni en son ne zaman bu kadar mutlu ettiğimi hatırlamıyorum.”

Bu belki geçici bir mutluluktan ama önemli değildi. Onu o kadar ağlattıktan sonra gülüşünü izlemek, egoma aldığım darbelere değerci.

Alessandra'nın gülüşü solduğunda etrafımızı aniden elektrik yüklü bir gerginlik sardı.

“Sanırım sorunun bir kısmı da buydu.” Hüzünlü tebessümü kalbimdeki çatlaklara işledi. “Bizim evliliğimizde net bir *öncesi-sonrası* yok. Mutlulukla güceniklik arasındaki çizgiler bir noktada bulanıklaştı ve kendimizi burada bulduk.”

Boğazımda bir yumru oluştu. “Kendimizi burada bulduk, evet.”

Aramızdakilerin böyle gelişmemiş olmasını dilerdim ama bir yanıma buna memnundu. Alessandra'nın gidişi beni yıkmış olsa da hayatımızın geri kalanı boyunca sessizce acı çekmesine izin vermektense ayrılığa katlanmayı tercih ederdim. Boşanmamız, kendime gelmem ve hayatımda neyin gerçekten önemli olduğunu anlamam için ihtiyacım olan şoktu.

Elimdekileri kenara koyup kalktım. Gerginlik nedeniyle yavaştım ama Alessandra'ya ulaşmam uzun sürmedi. Göğsüm sıkışmış, ağzım kurumuştu. Kafamın içindeki çekiç sesleri, tüm bedenimi saran acının yanında hafif kalmıştı. Hiçbir şey onun camını yakmanın neden olduğu acı kadar şiddetli olamazdı. Yaşamımın geri kalanını bunu bilerek yaşayacaktım ama geleceğimizin, geçmişin hatalarını unutturacak kadar güzel olmasını ümit ediyordum. “Dükkândaki boru patladıktan sonra temizlik yaptığımız akşam dışarıdan yemek söyleyip oturduğumuzda bana o anda nerede olmak isteyeceğimi sormuştun, hatırlıyor musun?”

Alessandra temkinli bir ifadeyle başını salladı.

“Olmak istediğim başka hiçbir yer olmadığını söylerken çok ciddiydim.” Benim doğamda içimi dökmek yoktu. Problemlerimi kendime saklayarak büyümüştüm çünkü kimse beni umursamamıştı. Duygularımı da bir kutuya kilitleyip kaldırmıştım çünkü her zayıflık, diğer insanların kullanabileceği bir kırılganlıktı. Fakat geçtiğimiz son birkaç ayda kutunun kilidi

yavaştan aşınmaya başlamış, en sonunda da açılıp Alessandra'nın ayaklarının dibine düşmüştü.

Artık saklanmak yoktu. Kaçmak yoktu. İçimden geleni ya şimdi yapacak ya da asla yapmayacaktım.

“O zaman bana inanmadığını anladım. Ne de olsa, on yıllık evliliğimizin büyük kısmını ofis köşelerinde geçirdim. Ama bunu yapmamın sebebi oraya bayılmam değildi. Oradaydım çünkü ayrılırsam parçalara ayrılip mahvolacağından korkuyordum.” Bu itirafı yaparken nabzım gök gürültüsü gibi atıyordu. Gerçekle yüzleşmekten uzun zamandır kaçınıyordum. Para ve gücün tüm özgüvensizliklerimi sileceğini sanmıştım ama eski sorunlarımı çözseler de ortaya yeni sorunlar çıkmasına neden olmuşlardı. “Uğruna çalıştığım, başardığım her şeyin dağılacağı düşüncesi dehşet vericiydi. Pencereden dışarı, insanların fethettiğini söylediği şehre baktığımda tek gördüğüm şey milyonlarca başarısızlık ihtimaliydi. *Yeterince* birikim yaparsam nihayet güvende olacağımı düşünüyordum. Ama gerçek şu ki...”

Boğazımı yakan duyguları yutmaya çalıştım. “Brezilya’ya geldiğimde ofisimden haftalarca uzak kaldım ve neredeyse hiç özlemedim. Fakat senin gittiğin gece eve geldiğimde... ve ondan sonraki her gece saniyeler sonsuzluk gibi geldi. *Saudades de você.*” *Seni özledim. Seni çok ama çok özledim.*

Ben devam ederken Alessandra gözlerini yere çevirdi. “Randevunun ardından kapına gelip seni beklemekle sınırı aşmış olabilirim ama sarhoştum, çaresizdim ve...” İçim acıyla kavruluyordu. “...seni görmeye ihtiyacım vardı.”

Kendimi bu gece randevuya çıktığı adamla eve dönmesi ihtimaline hazırlamış, buna katlanabileceğime ikna olmaya çalışmıştım. Gerçi muhtemelen sikik herifin yüzünü parçalar ve her şeyi mahvederdim. Neyse ki şans benden yanaydı ve Alessandra eve yalnız dönmüştü. Ancak şu anda, kalbim kucağımda kar-

şısında dikilirken hiç de şanslı hissetmiyordum. Çünkü daima ona ait olan kalbime ne yapacağını bilmiyordum.

“Dün gece randevuya çıkmadım,” dedi kısık sesle.

Aynı anda hem şaşkınlık hem de sevinç hissettim. “O zaman neden...”

Kafasını tekrar kaldırdığında gözleri duygularla parlıyordu. “Çünkü sana tekrar bağlanmaktan korktum. Çatı katında bana film için kalmamı teklif ettiğinde neredeyse kalacaktım. Ama bunu... yapamazdım çünkü...” Titrek bir nefes aldı. “Eskiye dönüp kendimi tekrar kaybederim diye korkuyorum. Sen yine buna alışıp rahatlarsan kaydettiğimiz ilerleme silinir diye korkuyorum. Bunu ikinci defa yaşayamam, Dom. *Yapamam.*” Cümlesi bir hıçkırıkla sonlandı ve kalbim avucumdan kayıp tekrar parçalandı.

Alessandra

Dominic’in kolları beni sardı. “Yaşamayacaksın,” dedi haretle. “Kaydettiğimiz onca ilerlemeden sonra bir daha eskiye dönmemize asla izin vermem.”

Doğru şeyleri söyleme konusunda her zaman çok iyiydi. Doğru şeyleri *yapmak* çok daha zordu. Ona inanmaya doğru ne zaman bir adım atmak istesem içimdeki görünmez yaratık beni korkunun gölgeleri arasına geri çekiyordu.

“Böyle bir söz veremezsin.” Geri çekilip gözyaşlarımı sildim. Tanrım, geçtiğimiz ay kaç kez ağlamıştım? Dizilerde nefret ettiğim şu dramatik, sulugöz karakterlere dönüşüyordum ama elimden de bir şey gelmiyordu. Duygularımı kontrol edebilseydim zaten şu noktada olmazdık. “O zamanla bugün arasındaki fark ne, Dom? Evlenirken de karşımda durup bana dünyayla asla yalnız yüzleşmeyeceğim konusunda söz vermiştin.” Göğsüme cam kırıkları batıyordu. “Ama yalnız kaldım.”

Duygular ani ve şiddetli bir yaz fırtınası misali odada helezonlar çiziyor, güzel sözleri ve aramızdaki çekimi silmeye çalışıyordu. Dominic'in yaptığı onca şeye ve gösterdiği gerçek pişmanlığa rağmen kendimi henüz tam olarak bırakmamış olmamın sebebi, o güzel sözlerin ve çekimin altında gördüğüm şeydi. Şu anda üzgündü çünkü üzgün olmak, özür dilemek kolaydı. Ofisten ayrıldığında onun için işleri idare edecek bir ekibi vardı ve o yokken herhangi bir acil durum çıkmadığı için şanslıydı. Fakat bir kez daha bir milyar dolarla benim aramda seçim yapması gerektiğinde ne yapacaktı? Ya da bir cuma akşamı tam randevuya çıkacakken VIP müşterilerinden biriyle ilgili bir sorun çıktığında?

Yüzü acıyla kaplıydı ama cevabı sessiz ve dengeliydi. "Fark şu ki, o zamanlar kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünüyordum. Şimdi her şeyimi kaybedebileceğimin farkındayım." Hüzünle gülümsedi. "Yani seni."

Seni. Tek bir kelimenin bu kadar can yakabileceğini hiç düşünmezdim.

İçimde, ona inanma isteğimle güvenli alanıma geri dönme arzum arasında şiddetli bir savaş yaşanıyordu. Dominic alnını benimkine bastırduğunda omuzlarım küçük bir hıçkırıkla sarsıldı.

"Bize bir şans daha ver," diye yalvardı. "Son bir şans. Yemin ederim ki, işleri bu sefer batırmayacağım. Vaatlerimin artık senin için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama ne yapmamı istersen yaparım." Onun gözyaşları da benimkilere karıştı. "Lütfen, Alessandra."

Yapabileceği her şeyi çoktan yapmıştı zaten. Gerçekten değiştiğine ve yıllarca birlikte yaşadığım ilgisiz işkoliğe dönüşmeyeceğine dair evrenden bir işaret gelmesini bekleyebilirdim. Ama sanırım işaretler zaten önümde, gözle görülmeyen bir gü-

c n kontrolündeydi. Başkalarının hayatımı dikte etmesine izin vermekten artık bıkmıştım.

Günün sonunda kendim için iyi olanı yine ben yapmalı ve hislerime g venmeliydim. Hislerim de kaçmayı ve farklı adamlarla çıkmayı ne kadar denersem deneyeyim kalbime karşı galip gelemeyeceğimi söylüyordu.

“Son bir şans,” dediğimde Dominic’in tüm bedeni rahatlaymayla gevşedi. “Lütfen kalbimi kırma,” diye fısıldadım. Tek talebim buydu.

“Kırmayacağım.” Pürüzlü nefesleri benimkilere uyum sağlıyordu. Beni tekrar öperken öyle tatlı ve çaresizdi ki, vücudumdaki tüm moleküllere işliyordu. “Seni bir kez kaybettim, bir daha asla kaybetmek istemiyorum.”

Sözleri karşısında inancımdan başka bir şeye sahip değildim ama zaten her ilişkinin temelinde iletişim ve güvenle birlikte inanç da yatmaz mıydı? Karşımızdaki kişinin bizi sevdiğine ve bizimle her türlü fırtınaya katlanabileceğine dair inancımız olmalıydı.

Dominic’le ilişkimiz ilk denemede yürümemiş olabilirdi. Ancak bazen en güçlü şeyler, bozulsa da tamir edilmiş ve iyileştirilmiş olanlar olurdu.

37

Dominic

Hafta sonunu Alessandra'nın dairesinde yemek yiyerek, sohbet ederek, seks yaparak geçirdik. Sadece bir kez, dırdırcı komşusu kapıyı yumruklayıp "gürültülü ve terbiyesiz" olduğumuz için bize bağırdığında mola verdik. Bunun dışında günlerimiz keyifli bir baloncuğun içinde geçti.

Yeniden birlikteydik. Evli değildik ama aynı yatakta uyuyorduk ve Alessandra beni büyük açılışına davet etmişti. Bebek adımlarından sonra bu dev bir adım sayılırdı. Bunun sebep olduğu mutluluk, pazartesi sabahı bize kahvaltı hazırladıktan sonra ofise bir saat geç varmama rağmen devam ediyordu.

Ekibimin şok olmuş hallerini görmezden gelerek koridorda ıslık çalarak ilerledim. Caroline asansörün önünde bana katılıp ofisime kadar peşimden geldi. Kollarını göğsünde kavuşturup kafesinden kaçmış bir kaplanı izler gibi bana baktı. "Hasta mısınız? Doktoru aramamı ister misiniz?"

"Gayet iyiyim." Bilgisayarımı çalıştırıp borsayı açtım. "Niye sordun? Hasta gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Sadece... aşırı gülümsüyorsunuz." Parmaklarını koluna vurdu. "Belki de her ihtimale karşı Doktor Stanley'yi arasam iyi olur. Bugün birkaç önemli müşteri görüşmeniz var ve..."

"Caroline," diye lafını kestim. "*İyiyim* dedim. İşle ilgili bana aktarman gereken gelişmeler var mı, yoksa tıp alanına mı geçiş yapmak istersin?"

Asistanım derhal çalışan moduna geçti. "Bu hafta büyük bir şeyin olacağına dair söylentiler dolaşıyor. Banka satışı gibi bir

şey,” dedi. “Henüz doğrulayamadım ama insanlar gergin. Sarsıcı bir olay olacağı aşikâr.”

Aynı haber benim kulağıma da gelmişti. Wall Street dedikodularla çalkalanıyordu. Çoğu asılsız olsa da kulağımı ve gözümü dört açmam gerektiğinin farkındaydım. “Araştırmaya devam et. Sürpriz istemiyorum.”

“Anlaşıldı.”

Günün geri kalanı olaysız geçti. Saat tam beşte ofisten ayrılmak için hareketlendiğimde sabahki şokun bir benzeriyle karşılaştım. Finans alanında çalışan hiç kimse işten tam mesai bitiminde ayrılmazdı ama her şeyin bir ilki vardı, öyle değil mi?

Çıkmadan önce kıdemsiz çalışanlardan birine, “Fazla geç kalma,” dedim. “Akşam yemeği için kız arkadaşınla buluş. Gecenin tadını çıkar.”

Masasında duran, sarışın bir kıza sarıldığı çerçeveli fotoğrafı görünce bir kız arkadaşı olduğunu varsaymışım.

Genç adam şok, dehşet ve hürmet karışımı bir ifadeyle bana bakakaldı. “Ta-tabii, efendim.”

Floria Tasarımları’na giderken her zamanki çiçekçide durup altın rengi güllerden bir tane aldım. Normalde bunları satmıyorlardı ama ben her gün taze olarak getirmeleri için gereken karşılığı veriyordum.

Alessandra’yı bir öpücükle selamladım. “Merhaba. Hazırlıklar nasıl gidiyor?”

“Güzel gidiyor.” Biraz dağılmış görünse de ona üzerinde “*Bin gülün yirmi birincisi*” notu bulunan çiçeği verdiğimde gülümsedi. “Kafası kopmuş tavuk gibi koşturup duruyorum ama bunun dışında gayet iyiyim.”

“Yardım edebileceğim bir konu var mı?” Mağazanın açılışı bu hafta sonuydu. İçerisi kusursuz görünüyordu ama Alessandra’nın

her şey bitene dek rahatlamayacağını biliyordum. Konu organizasyonlar olunca tam bir mükemmeliyetçiydi.

“Beni klonlayabilir misin? Ya da bir güne birkaç saat daha eklesen de olur.” Yüzüne düşen saçı üfleyerek itti.

“Ekibime bir araştırmalarını söyleyebilirim ama cumartesiden önce sana beğeneceğin bir cevap verebileceğimi garanti edemem.” Elimi beline koyarak onu çıkışa yönlendirdim. “Ama seni yemeğe çıkarabilirim.”

“Hiçbir şey yiyemem. Cevaplamam gereken bin tane e-posta var. Daha parti için elbise bile seçmedim ve...”

“Ále.” Kapıda durduk. “Nefes al. Her şey hallolacak. Tracy yarın geliyor, değil mi?”

Tracy şehir dışında yaşayan çevrimiçi asistanlarından biriydi ve hem hazırlıklara yardımcı olmak hem de açılışa katılmak için buraya geliyordu. Diğer asistanı doğum yaptığı için gele-meyecekti.

“Evet ama...”

“Her şey hallolacak,” diye tekrarladım. “En son ne zaman yemek yedin? Öğleden önceyse şu anda akşam yemeğine kesinlikle hayır diyemezsin.”

“İyi,” diye kabullendi. Dışarı adım attığımızda yoldan süratle geçen bir taksi bizi dumana boğarken neredeyse bisikletli bir kuryeyi devirecekti. Kurye bir küfür savurduğunda taksici camını indirip ona hareket çekti. “Kendin sürekli öğle yemeklerini atlarken bana yemek yemem konusunda ısrar etmen çok ironik.”

“Sürekli atlamıyorum.” Yürürken elimi belinden ayırmadan onu nazikçe yan tarafıma geçirdim ve kaldırımın yola bakan tarafında kaldım. “Bugün sade kahve içip yarım sandviç yedim.” Yarı muzip yarı bitkin yüzünde bir sırıtış belirdi.

Akşam yemeğinden sonra çalışmaya devam etmesi gerektiği için onu Floria Tasarımları’na çok yakın olan gurme ham-

burgerciye götürdüm. Tam siparişlerimizi vermiştik ki, telefonumun ekranı yeni bir mesajla yandı.

“Kardeşin mi?” Alessandra kaş çatışımı doğru yorumlamıştı. Dünyada bana böyle bir tepki verdirebilecek tek bir kişi vardı.

“Evet. Buluşup bir şeyler içmek istiyor.” Bana ilk defa normal olarak ulaşmışken -evime izinsiz girmesi tabii ki sayılmıyordu- onu geri çevirmek istemezdim ama Alessandra’yı da bırakacak değildim.

Alessandra, “Yanımıza gelsin,” dedi ve ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktığımda ekledi: “Ciddiyim. Ondan çok bahsettin. Er ya da geç tanışmamız gerekiyordu zaten.”

“Hamburger ve patates kızartması yiyecek bir tip olduğunu düşünmüyorum.”

“Sen yine de söyle.” Alessandra kolasına uzandı. “Ne zarar olacak ki?”

Alessandra

Dominic’e kardeşini davet etmesini önermiştim ama genç adam kapıdan girdiği anda buna pişman oldum.

Roman hatırladığım kadar yakışıklı ve tedirgin ediciydi. Beni soğuk bir gülümsemeyle selamlarken gayet nazikti ama ondaki bir şey, zihnimdeki alarm zillerinin ötmesine yol açıyordu. Sebebi gece avcılarını gibi hareket etmesi ya da o yeşil gözlerinden buz gibi bir soğukluk yayması olabilirdi. Dominic de acımasız biriydi ama insani özelliklere sahipti. Kardeşinin gözlerindeyse zerre insanlık yoktu.

Son çıkan *Nate Reynolds* filmi hakkındaki konuşmamız bittiğinde, “Dom iş için burada olduğunu söyledi,” diye sohbet açmaya çalıştım. “Mesleğin ne?”

Roman hamburgerini cerrah özeniyle dilimledi. “Çözümleme işindeyim.”

“O ne demek?”

“Diğer insanların çözemediği sorunları çözüyorum,” dedi ama ayrıntıya girmede.

Dominic’e baktığımda başını hafifçe iki yana salladı. Kardeşinin ketumluğuna alışkın olmalıydı. Fakat Roman’ı buraya davet etmesini, birbirimizi tanımak için istemiştim.

“Anlıyorum.” Oluşan sessizlikte, Roman’ın kabuğundan çıkmasını sağlayacak bir konu bulmaya çalıştım. Detaya girebileceği *bir şeyler* mutlaka olmalıydı. “O zaman sık sık seyahat ediyorsundur. New York’a gelmeden önce neredeydin?”

“Şurada burada.” Yine bir sessizlik oldu. Sadece ekmek ve et kesme sesleri vardı. “İşim hakkında fazla konuşamam. Çünkü gizli bilgi, anlarsın ya.”

“Dur tahmin edeyim, söylersen beni öldürmek zorunda mı kalırsın?” diye takıldım.

Roman’ın gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Onun gibi bir şey.”

Tüylerim diken diken olurken masaya yeniden sessizlik çöktü. Bize sadece diğer masaların muhabbetleri ve çatal bıçak sesleri eşlik ediyordu.

Sessizlik artık dayanılmaz olmaya başlayınca, “Çok fazla aksiyon filmi izliyorsun herhalde, Rome,” dedi Dominic. “Bir dahaki sefere daha orijinal bir bahane bul.”

Roman hafifçe güldüğünde gerginlik yok oldu. Ardından *Keanu Reaves*’in oynadığı *John Wick* mi, yoksa *Nate Reynolds*’ın hayat verdiği *Jason Rath* mi daha iyi bir karakter diye tartışmaya başladık.

Görünüşe bakılırsa Dominic filmlerden konu açınca Roman konuşmakta sakınca görmüyordu.

Dominic’in eli masanın altında benimkini bulup sıktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ama kanıma bir huzursuzluk yayılmıştı. Kardeşiyle yeniden bağ kurması çok güzel olsa da

Ohio'da yaşananlar yüzünden duyduğu suçluluğun, muhakeme yetisini gölgelemesinden korkuyordum.

Roman'ın yeni hayatı hakkında ne kadar şey biliyordu ki?

"Sen ne düşünüyorsun Alessandra?" Roman yine yüzüme bakıyordu. "John mı, yoksa Jason mı?"

"Maalesef ikisi de değil. Suikastçı filmlerini pek sevmem."

Bu seferki gülüşü, tam olarak kestiremediğim bir duygu içeriyordu. "Yazık. Çok şey kaçırıyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim rahatça. Kan ve şiddet bana göre değildi.

Patlamalar ve araba takipleri içeren filmler nispeten iyiydi ama işkence koca bir hayırdı.

Roman'ın gözlerinde alaycı bir ifade belirirken tüylerimin tekrar diken diken olduğunu hissettim. Bu adamda gerçekten bir şey vardı.

İnsanları görünüşlerine göre yargılamamaya çalışırdım ama içgüdülerim bana Roman'ın yolunda duran her engeli silip atabileceğini söylüyordu.

Ve benim içgüdülerim nadiren yanılırdı.

38

Dominic

Ofisimde ilerleyip sondan ikinci askının önünde durdum. “Bu olsun,” dedim parıltılı altın rengi elbiseyi alarak.

“Mükemmel seçim.” Lilah Amiri gülümsedi. “Ona çok yakışacak. Direkt olarak evine mi gönderelim?”

“Evet. Ücreti hesabıma yazın.”

Alessandra açılış için elbise seçecek vakit bulamadığından en sevdiği tasarımcılardan birine ulaşp, onun beğeneceği elbiselerden birkaçını ofisime getirmesini rica etmiştim. Bence altın rengi olan ona çok yakışacaktı. Bu rengin içinde her zaman güzel görünürdü. Üstelik elbisenin kesimi de sade, kadınsı ve zarıftı.

Açılış gününü çoktan takvimime eklemiştim. Ayrıca alarm kurmuş ve hem Caroline’a hem de Martha’ya, cumartesi günü olur da açılışı unutursam bana hatırlatma yapmaları için görev vermiştim. Ben hatalarımdan ders çıkaran biriydim. Alessandra için çok önemli olan organizasyon bir yana, küçük bir kahve randevusunu bile unutmaya niyetim yoktu.

İlişkimiz hâlâ temkinli ilerliyordu. Ama artık yeni olsa da bizim için daha iyi bir normalimiz vardı. Basit randevulara çıkıyor, tembel hafta sonları geçiriyor, sık sık birbirimizi arayp mesajlaşıyorduk. Bu bana üniversitede ilk çıkmaya başladığımız zamanları hatırlatıyordu. Tek fark, sahip olduğumuz ve kaybetmenin eşiğine geldiğimiz şey için artık daha fazla minnet hissetmemdi. Bir de artık güzel bir yemek yiyebilmek için sent hesabı yapmak zorunda değildim, bu da hoş bir bonustu.

Martha, Lilah ile asistanına ofisimden dışarı eşlik ederken masama yerleştim. Çalışanlarım da artık daha rahat olan çalışma programıma alışmaya başlamıştı. Hatta ben bile alışıyordum. Yıllarca diğer her şeyi arka plana atıp deli gibi çalıştıktan sonra telefonumu uzun süreler boyunca elimden bırakmak ve her akşam ayın göğze yükselişini ofis pencereynden izlememek tuhaf geliyordu. Brezilya’da çok rahat günler geçirmiştim ama New York’ta bu tamamen başka bir şeydi.

Bundan nefret etmiyordum. Evet, her şeyi kaybetme korkusu hâlâ içimdeydi fakat zihnimin içindeki sesler artık birer çılgılık değil, sadece fısıltıydı.

Son satın alımımın dökümünü açtığım sırada telefonum çaldı. Kai.

Arkadaşımın adını görmek, damarlarımda ani adrenalin patlamasına neden oldu. Dünyanın en büyük medya imparatorluğunun CEO’su olarak haberlere herkesten önce erişme olanağı olan Kai, büyük bir olay yoksa iş gününün ortasında asla aramazdı.

“E-postanı kontrol et.” Ne selam vermiş ne de veda etmişti. Haber gerçekten çok önemli olmalıydı.

İçimden bir ses, geçtiğimiz hafta Wall Street’te dolaşan dedikodularla ilgili olduğunu söylüyordu. Ekranı tıkladığımda şüphelerim doğrulandı.

Menkul kıymetler borsası bir dakikaya kapanıyordu. Ertesi sabaha şimdiden bir bomba patlatmak isteyenler için tam vaktiydi. İsimsiz bir muhbir de tam olarak bunu yapmıştı.

Kai bana bölgesel bir dev banka olan DBG’de dönen büyük yolsuzlukla ilgili beyaz bültenin disleksi dostu bir versiyonunu göndermişti. Sahte işlemler, sermaye sorunları, üst düzey yönetici koltuklarındakilerin bir şeyleri örtbas etmesi gibi meseleler ortaya çıkmıştı. Eğer suçlamalar doğruysa, ABD tarihindeki en büyük banka yolsuzluklarından biri gerçekleşmiş demektir.

Piyasalar kan banyosuna dönecekti. Haftanın son gününde DBG'nin değeri tamamen düşmezse şaşırırdım.

Olasılıklar ve önermeler zihnimin içinde kasırga oluşturmuştu. Damarlarıma dolan adrenalin kalbimi gümbürdetiyordu.

İşte buydu. Beklediğim kriz çıkmıştı.

"Efendim." Caroline kirece dönmüş yüzüyle kapımda belirdi. Arkasındaki kakofoni, beyaz bülteni okuyan tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu. Çınlayıp duran telefonların seslerine bağırışlar ve küfürler karışırken koridorda koşturan çalışanlardan biri neredeyse Caroline'ı devirecekti. Asistanım haberi okuyup okumadığımı sormadı. Cevabı zaten biliyordu. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

Kariyerimin başından bu yana adımı tarihe yazdıracağım günü bekliyordum. Aslında pek çok yerde benim damgam vardı ama önceki başarılarım yeterli değildi. Fakat şu anda aklımdan geçen şey, bu arzumu gerçekleştirmem için biçilmiş kaftandı. Beni bir efsaneye dönüştürecek olan adım buydu.

"Hukuk ve finans ekiplerimizi, ayrıca yönetim kurulunu çağır." Masamdan kalkarken kanım olasılıklarla kaynıyordu. "Banka satın alacağız."

Cuma günü uyandığım anda kaos başladı ve geceye kadar aynı şekilde devam etti.

Beklendiği gibi DBG'nin hisseleri rekor seviyede düşüş yaşamıştı ve medyadaki çılgınlık sayesinde de Amerika'nın doğusundaki en büyük bölgesel bankalardan biri yirmi dört saat içinde iflasın eşiğine gelmişti.

Planım basitti. DBG'nin ödeme gücünü kaybetmemesi için acilen sermayeye ihtiyacı vardı ve bende sermayeden bol şey yoktu. Banka tamamen çökmüş yaşamadan, hafta sonu satın alım işlemlerini halledebilirdim.

Bu ani değişiklik yüzünden ekibin de fazla mesai yapması gerekiyordu. DBG de bu satın alımı onayladığı için gün boyu onlarla da iletişim halindeydik.

Gece yarısı telefonum çaldığında hâlâ ofisimin yanındaki harekât odasındaydık.

Bilinmeyen numara.

Arayan ya daha önce de benimle uğraşan kişiydi -Roman'a sorduğumda kendisinin aramadığını söylemişti ama hâlâ şüpheliydim- ya da başka bir gazeteciydi. DBG'den biri haberi sızdırmıştı ve siktiğimin günü boyunca telefonum susmamıştı.

Elimle genel danışmanıma işaret ederek, "Ne?" diye kükredim. Adam hemen yanıma koşup kucağımdaki kâğıt yığını aldı.

"Bankayı satın alma." Bozulmuş ses, çalışmaktan bulanmış beynime bir hançer misali saplandı. Boğazımdan ciğerlerime doğru soğuk parmaklar uzanırken donakaldım. "Alırsan ölürsün."

39

Dominic

Cuma gecesi eve gitmedim. Alessandra beni terk edince ofiste hazırlattığım odada birkaç saat gözlerimi kapattım ve evrak işlerini bitirmek için gün doğmadan uyandım. Ekibin büyük kısmı da işyerinde kalmıştı.

Bir banka satın almak sadece benim için değil, tüm şirket için çok önemli bir adımdı. Ofiste gerginlik, heyecan ve tedirginlik kol geziyordu. Pazartesi'den önce her an bir şeyler raydan çıkabilirdi. Bunun olmamasını sağlamak da bizim işimizdi.

Cumartesi akşam saatleri yaklaşırken dün gece aldığım aramayı zihnimin gerilerine atmıştım bile. Satın alıma karşı olan pek çok kişi vardı, diğer bölgesel bankaların başkanları da buna dahildi. DBG'nin çöküşünün kendilerine uzun vadede fayda sağlayacağını biliyorlardı ve şimdi gözleri korkmuştu. Yine de hiçbirinin cinayet tehdidiyle beni arayacağını sanmıyordum.

"Neredeyse bitti." Caroline'ın gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuştu. Arkasındaki konferans masasının üstü hazır yemek kutuları, kahve bardakları ve belge yığınlarıyla kaplıydı. "Sözleşmeler en geç yarın sabaha hazır olur."

"Güzel." Saatime baktım. Alessandra'nın büyük açılışına vaktinde yetişebilmem için biraz sonra çıkmam gerekiyordu. "Acil bir durum olmazsa beni arama. Biri ölmediği ya da bina yanmadığı sürece tek bir mesaj bile görmek istemiyorum."

DBG krizi bizi korkunç bir hafta sonuna sürüklemiş olabilirdi ama başaracağıma emindim. Caroline'ın da dediği gibi işin sonuna gelmiştik ve ekibimin kaleyi sabaha kadar koruyacağına güvenim tamdı. Ben gecemin geri kalanını Alessandra'ya ayıracaktım.

Asistanım verdiğim emri, “Anlaşıldı,” diye yanıtladı.

Ofisimdeki banyoda hızlıca duş alıp üstümü değiştirdim. Otoparka inmem iki dakika, Alessandra’nın mağazasına varmam otuz dakika sürerdi. Tabii trafik de bir etkendi. Zamanım kısıtlıydı -sözleşmedeki önemli bir maddeyi incelemek için gerekenden uzun bir süre oyalanmıştım- ama açılışa yetişecektim.

Hızlıca asansöre gidip lobiye inmek için düğmeye bastım.

Kırk. Otuz dokuz. Otuz sekiz. Asansör her katı işkence gibi bir yavaşlıkla geçiyordu. İlk defa ofisimi Davenport Capital merkezinin en üst katma kurduğum için pişmandım. Asansör otuzuncu katta durdu. Kapılar açıldı ama dışarıda bekleyen kimse yoktu. Yirmi beşinci katta yine aynı şey oldu.

Tekrar saatime baktım. Vaktim gittikçe daha çok daralıyordu. Trafik tanrılarının benim tarafımda olmasını diliyordum yoksa işim bitmişti.

On yedinci katta asansör bir kez daha durdu.

“Sikerim böyle işi!” Lanet olası asansörler hakkında bina yöneticisiyle konuşmam gerekiyordu. Kapıları kapatmak için tuşa uzandım ama kısık bir *klik* sesi dikkatimi çekince kafamı kaldırdım.

Siyah metal suratımdan birkaç santim ileride parlıyor, tabancayı tutan el hafifçe bile titremiyordu.

Vücudum şok dalgalarıyla sarsıldı. *Hayır.* Uykusuzluktan sanrı görüyor olmalıydım çünkü bu hiç mantıklı değildi. Gerçi... düşününce anlıyordum.

Tahmin etmeliydim. İhanetin bakırimsı tadı damağımı yaktı çünkü karşımdan bana bakan kişi Roman’ın bizzat kendisiydi.

“Özür dilerim.”

Gözlerime bakıp tetiği çekerken sesi pişmanlık doluydu.

Alessandra

Büyük açılışa katılım, beklentilerimin çok üzerindeydi. Dominic'le hâlâ evli olsaydık zaten bu durum kesin olurdu çünkü herkes Davenport ismine yakın olmak isterdi. Fakat boşanmış olmamıza rağmen davet ettiğim bütün VIP konukların gelmesi gerçekten hayret uyandırıcıydı.

Etrafa gözlerimi gezdirdiğimde Buffy Darlington'ın kendi yaşıtı olan diğer cemiyet üyeleriyle muhabbet ettiğini, Tilly Denman'ın ise yeni popüler kızlar grubunu yönettiğini gördüm. Ayana zümrüt rengi elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı. Sebastian Laurent, Le Boudoir fiyaskosunun ardından ilk kez bir etkinliğe katılmıştı. Xavier Castillo ise kadife kabin masaya yayılmıştı, dağınık siyah saçları ve tembel gülümsemesiyle hayran bakışları üzerine çekiyordu. Gerçi onun gözleri sadece Sloane'un üzerindeydi. Konukların arasında, münzevi olmasıyla bilinen Vuk Markovic bile vardı. Adamın devasa bedeni, oturduğu sandalyeyi gülünç gösteriyordu.

Bu hayatımın en iyi akşamı olmalıydı. Fakat...

Saate baktım. Parti yarım saat önce başlamıştı ama Dominic henüz ortalarda yoktu.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. *Gelecek*. Muhtemelen trafikte kalmıştı. Manhattan'da cumartesi akşamları cehennem gibi bir trafik olurdu.

Güç almak için şampanyamdan bir yudum içerken elbiseme tek bir damla dökmemeye özen gösterdim. Lilah Amiri tarafından perşembe günü evime gönderilen bu elbiseyi Dominic satın almış, hem renk hem de stil seçiminde çok iyi iş çıkarmıştı.

Beni iyi tanıyordu ve benim için elbise seçme zahmetine katlandığına göre etkinliği unutmamıştı.

Gelecek, diye hatırlattım kendime.

“Tebrikler, bebeğim!” Isabella hemen arkasında Kai’yle yanımda belirdi. Elinde içkisiyle bana sarılırken parfüm kokusu burun deliklerime doldu. “Şu mekâna bakar mısın? Her şey *muhteşem* olmuş.”

“Teşekkür ederim.” Gülümseyerek endişelerimi bir kenara atmaya çalıştım. Isabella haklıydı. *Cidden* muhteşem bir akşamdı.

Dört aydan kısa süre içinde fiziksel bir mağaza açmıştım. Tamam, şansım yaver gitmişti ve iyi bağlantıların yanı sıra sermayem de vardı. Yine de bu benim için büyük bir başarı olmuştu.

Başkası için değil, *kendim* için bir hedef belirlemiş ve ona ulaşmıştım. Yani gururun, kuşkularımı ve kaygılarımı unutmamı sağlamasına izin verebilirdim. Bir süre Kai ve Isabella’yla muhabbet ettikten sonra sık sık görmediğim diğer konuklarımla konuşmaya gittim.

Karnı hafiften çıkmaya başlamış olan Vivian’ın yanından geçerken Dante’nin endişeli bir sesle, “Oturmamız gerek,” dediğini duydum. “Hamileyken ayakta durmamak gerektiğini okudum. Sen saatlerdir dikiliyorsun.”

“Kırk dakika oldu sadece,” dedi Vivian kaygılı kocasının koluna hafifçe vurarak. “Ben *iyiyim*. Hamileyim, felçli değil.”

“Ama ya...”

“Gidip şu leziz kanepelerden birkaç tane daha yesek mi? Bence mükemmel fikir. Hadi gel.” Kocasını ikram masasına yönlendirdi. “Benim canım turşu istiyor, sen de bir şeyler içsen iyi olur.”

Kahkahamı tuttum. Dante her zaman Vivian’a karşı korumacı olmuştu ama hamilelikte endişeli halleri daha da artmıştı.

Onu doğuma kadar baloncuklu ambalaja sarıp kendine yapıştırmamasına şaşırıyordum.

“Merhaba, Sebastian. Geldiğin için çok teşekkür ederim.” Dominic’in, Martin Wellgrew’un ölümü nedeniyle medya fırtınasına tutulan arkadaşına özellikle selam vermek istemiştim. Sebastian hep hoş ve samimi bir adam olmuştu, bu durum Manhattan yüksek sosyetesinde nadir görülen bir şeydi. Basının adaletsiz yaklaşımını hiç hak etmiyordu.

“Asla kaçırmazdım.” Gülümsemesinde biraz bitkinlik vardı. “Mağaza için seni tebrik ederim. Harika görünüyor.”

“Teşekkür ederim.” Sesim anlayışla yumuşadı. “Sen nasılsın?”

“Daha kötü olabilirdim.” Omzunu silkti. “*C’est la vie*”. Medya her zaman yaptığı şeyi yapıyor işte. Dominic ve DBG meselesinde olduğu gibi.”

Beklenmedik şekilde Dominic’ten bahsettiğinde kalbim aniden hızlandı. DBG fiyaskosu perşembeden bu yana manşetlerden inmemişti. Fakat ben parti hazırlıklarıyla meşgul olduğum, Dominic de satın alım işlemleriyle uğraştığı için yüz yüze konuşma fırsatımız olmamıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Satın alım haberine nasıl deli gibi atladıklarından bahsediyorum.” Sebastian başını iki yana salladı. “Bu büyük bir olay gerçekten. Hafta sonu Dom ve ekibi için çok yoğun geçiyor olmalı. Dün sabahtan beri kimsenin ofisten ayrılmadığını duydum. Büyük ihtimalle bu gece de çalışırlar.”

“Muhtemelen.” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. “Mantıklı olan bu. Her neyse, geldiğin için tekrar teşekkürler. Gitmeden hediye paketlerinden almayı unutma, tamam mı?”

Büyük ihtimalle bu gece de çalışırlar.

İçeride gezinirken Sebastian’ın sözleri zihnimde yankılanı-

* (Fr.) Hayat böyledir. (ç.n.)

yordu. Odaklanmaya çalışsam da Dominic'i evrakların üzerine eğilmiş, çalışırken diğer her şeyi unutmuş halde gözümde canlandırmadan edemiyordum.

Hayır. Burada olacağını söylemişti. Birkaç saat önce attığı mesajda da yakında ofisten ayrılacağını yazmıştı. Yine sözünden dönmezdi, değil mi?

Dakikalar geçtikçe göğsümdeki korku düğümü daha da sıkılaştı. Eskiden olsa yokluğu için mantıklı bir bahane üretmeye çalışırdım. DBG'yi satın almanın rekora imza atacakları bir iş olması gibi mesela. Çok az zamanı olduğundan, Dominic'in küçük bir mağazanın açılışındansa o işe odaklanması tabii ki de mantıklıydı.

Ama sorun da buydu. Evliliğimizin çöküşe gitmesinin nedeni duygular yerinel mantığa önem vermemizdi. Buna Dominic'in işini her zaman ön plana alıp beni ikinci plana atması nedeniyle hissettiklerim de dahildi.

Artık nasıl hissettiğimi biliyordu ve değişeceğine dair bana söz vermişti. Bir araya gelmemizin ardından ilk sınavı buydu ama o burada değildi.

Göğsümün bir yumruk tarafından sıkıldığını hissettim. Birkaç dakikalığına uğrasa, yüzünü gösterip işine geri dönse bile bana yeterdi. Onu anlardım çünkü bunu yapması, beni hatırladığını ve görmek için zaman ayırdığını gösterirdi.

Ancak dakikalar geçerken ve parti sona yaklaşırken, Dominic'in gelmeyeceği iyice netleşmişti.

Dominic

İçgüdüyle tepki verdim.

Roman'ın kolunu, tetiğe basmadan bir salise önce tuttum. Kurşun çelikten sekerken ikimiz de asansörün içine düştük ve kapılar kayarak kapandı.

Tabanca yere düştüğünde ikimiz de almak için atıldık. Fakat parmaklarım metale değdiği anda Roman dirseğini kaburgama geçirdi.

Yumruklar ete çarparken homurtular, hırıltılara karıştı. Ciğerlerimdeki hava boşalmıştı, hayatta kalmak için çaresiz ve ilkel bir ihtiyaç hissediyordum.

Düşünmek için durmadım. Eğer düşünürsem tabancanın diğer ucunda duran, konuşmaya ihtiyaç duyduğumda aradığım, hayatıma yeniden girdiğinde kuşkularıma rağmen bir seferliğine duygusallığın beni alt etmesine izin vererek görüşmeye karar verdiğim kişiyle yüzleşmem gerekirdi.

Çatı katındaki kavgamızın aksine, bu kez kan dökülmedi ama daha fazla yara bıraktı.

Telefonum çalıp dikkatim saliselik olarak dağılınca Roman nihayet avantaj elde etti ve kolunu bükerek sırtımı asansör duvarına bastırıp tabancayı çenemin altına dayadı.

Hem fiziksel hem de ruhsal yorgunlukla birbirimize baktık.

Telefonum sustuğunda oluşan engin ve gergin sessizlik benim konuşmamla adeta büküldü.

“Seni görmek de güzel, Rome,” dedim çatallanan sesimle. Zihnimin gerilerinde bir yerlerde asansörün durduğunun farkındaydım. Birimiz acil durum düğmesine basmış olmalıydık. “Şimdi söyler misin? Burada ne *sikim* dönüyor?”

Şokun sebep olduğu sis yavaş yavaş kaybolunca geriye binlerce cevaplanmamış soru kalmıştı. Kardeşim beni neden öldürmek istiyordu ve ölmemi istiyorsa neden bunu daha önce yapmaya kalkmamıştı? Geçtiğimiz ay gardımı indirmişken pek çok kez fırsatı olmuştu.

Neden bugünü ve burayı seçmişti? Neden tetiği çekerken gözlerinde pişmanlık belirmişti?

Çenesi seğirdi. “O anlaşılmayı tamamlamana izin veremem.”

Tam ne demek istediğini soracaktım ki, kafama dank etti ve ihanet beni bir kez daha sarstı. “DBG anlaşması mı? Bunu kahrolası bir banka için mi yapıyorsun?”

“Seni uyarmaya çalıştım.”

Bankayı satın alma. Alırsan ölürsün. Dün geceki tuhaf arama anında aklıma geldi.

“O aramaların yapanın sen olmadığını söylemiştin.” Suçlamamın ne kadar saçma olduğunu ağzımdan çıkar çıkmaz fark ettim. Roman cinayet işlemeyi bile göze alabilmiş biriyken yalan söylemekten kaçınacak değildi herhalde.

“Sonbahardaki aramalar benden değildi.” Kardeşimin gözlerinde kıvılcımlar vardı. “Onlardandı. Benim... seninle iletişime geçmemden hoşnut olmadılar. O aramalar sana değil, bana bir uyarıydı aslında.”

Kanım kulaklarımda uğulduyordu. *Onlar.* “Sen kime çalışıyorsun?” Kuşkularım vardı ama onun ağzından duymak istiyordum.

“Söyleyemem.” Tabancayı tutan parmaklarını sıktı. “Yanlış insanlara karıştım diyelim.”

“Klasik Roman.”

Gülümsemedi. “Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım.”

“Yapma o zaman.” Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Onlar her kimse şu anda burada değiller. Sadece sen ve ben varız.”

Geçen saniyelerin ve çenemdeki soğuk metalin farkınday-

dım. Bu asansörden canlı çıkmama ihtimalim çok yüksekti. Buna rağmen düşünebildiğim tek şey Alessandra'ydı.

Büyük açılış çoktan başlamış olmalıydı. Onu unuttuğumu ya da satın alım işlemleriyle çok meşgul olduğum için gitmeyeceğimi düşünmüş müydü? Büyük gecesini, geçmişte çoğu defa yaptığım gibi mahvettiğimi hissediyordum.

Onu tekrar görememe korkum, ölüm korkumdan çok daha büyüktü. Bunları düşünürken pişmanlık hissi kararlılığa dönüştü. *Sikerler*. Alessandra'yla yeni bir araya gelmiştik ve önümüzde upuzun bir ömür vardı. Mücadele etmeden vazgeçecek değildim.

"Banka neden umurunda?" diye sorarak Roman'ı oyaltmaya çalıştım. Bir saniyeliğine dikkatini dağıtabilirsem... "DBG'yi satın almam ne fark oluşturacak?"

"Benim umurumda değil. Ama müşterimin umurunda."

"Ne komik." Dilimde yakıcı bir tat oluşmuştu. "Sadakatten bahsedip duruyorsun ama kardeşin yerine müşterini seçiyorsun. Aile de buraya kadarmış demek."

Çenesi yine seğirdi. "Suçu bana yükleme. Eğer beni dinleseydin..."

"Ses değiştirici kullanan isimless birini mi dinleyecektim? Öyle birinden neden iş tavsiyesi almak isteyeyim ki?" Kalbimin gümbürtüsü arasında kendi sesimi zar zor duyuyordum. "En azından dürüst ol. Bir yanın hep bunu yapmak istedi, değil mi? İhanetimin bedelini ödetmek istedin ve bu iş sayesinde o şansa kavuştun. Yap madem, hadi. Hemen şimdi, yüz yüze yap. On beş yıldır bekliyorsun ne de olsa." Bileğini kavrayarak tabancayı tenime iyice bastırdım. "Yap şunu."

Klik.

Kalbim nefes alış verişlerimle yarışıyordu. Oksijen içimde pelteye dönüşüyor, tenimde jiletler geziniyordu.

“Eğer seni öldürmezsem...” diye başladı. “...ikimizi de öldürecekler. Ama...”

Cümlesini tamamlamasını beklerken rahatlama ve dehşet arasında bir yerlerdeydim.

“...anlaşmadan vazgeçip DBG’yi kendi haline bırakırsan bizi hayatta bırakmaları için onları ikna edebilirim, Dom.”

“Tamam.”

“Yalan söyleme.” Roman beni iyi tanıyor, her söylediğim şeye inanmaması gerektiğini biliyordu. “Gitmene izin verirsem ve bankayı satın alırsan hiçbir güvenlik önlemi bizi koruyamaz. Mesele müşterimin itibarı ve onu sarsmamak için her şeyi yapar. İnan bana.” Gözlerinde oynayan gölgeler, gömülü kalması gereken dehşetin yansımasıydı.

Zonklayan nabzım, damarlarımı acıtiyordu.

Aklımdan tam olarak düşündüğü şeyi yapmak geçiyordu. Buradan çıkacak, sözleşmeyi imzalayacak ve bu olanların ardında kim varsa bulacaktım. Bulduğumda da kaç kişi olurlarsa olsunlar *hepsi* ölene dek rahat nefes almayacaktım.

“Sadece bir banka.” Roman gözlerini yüzümden ayırmadı. “Önemsiz bir banka. Kaybedeceğin şeylere değer mi?”

Beynimdeki çekiş sesleri yoğunlaştı.

Doğru söylüyordu. Anlaşmayı bırakmak ve her gün tetikte olmadan yaşamak kolaydı. Fakat benim için DBG *sadece bir banka* değildi. O bok çukuru kasabada kalmak zorunda olmadığımı fark edecek yaşa geldiğimden beri başarmaya çalıştığım her şeyin toplamıydı.

Daha önce hiç kimse, otuz beş yaşından önce bu kadar büyük bir banka satın almamıştı. Bunu yaparsam ilk olacaktım. Başaramayacağımı söyleyen kişilere, benden bir bok olmayacağını düşünen öğretmenlerime *siktiri çekecektim*. Sonrasında ne olursa olsun, tarih kitaplarına geçecektim.

Ölümsüz olacaktım. Adımı kimse silemeyecekti.

Hayatım ve mirasım garanti altında olacaktı.

Roman'ın gizemli müşterisinden korkmuyordum. Benim de bağlantılarım ve yeterli param vardı, o kişiyi bulup canlı canlı gömebilirdim. Fakat bu oyunda galibiyet garantili değildi ve hayatı tehlike altında olan tek kişi değildim.

Yaşamım boyunca istediğim her şeye ulaşmak için ne kadarını riske atmaya hazırdım?

“Top sende, Dom,” dedi Roman kısık sesle. “Neyi seçeceksin? Mirasını mı, yoksa hayatlarımızı mı?”

Alessandra

Dominic gelmedi.

Parti erken sonlandı çünkü yaklaşan fırtına haberi, insanların sele yakalanmamak için eve erken dönmek istemelerine neden olmuştu. Bu benim için sorun değildi. Açılışım gereken başarıyı yakalamıştı ve ben de bu gecelik sosyal bataryamı tüketmiştim.

Ayrıca kalbim henüz tamamen iyileşmeden bir kez daha parçalara ayrılırken hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsemek zordu.

“Belki de kaza yapmıştır,” dedi Isabella. “Belki şu anda hastanededir ve seni görmeye koşmak için serumunu falan sökme-ye çalışıyordur. Unutmadığına eminim.”

“*Isa.*” Vivian ona dik dik baktı. “Böyle bir konuda espri yapma.”

“Ne? Dünyada bundan daha tuhaf şeyler oluyor.” Isabella altdudağını dişlerinin arasına çekti. “Dominic’in unuttuğuna ya da gelmemeyi seçtiğine inanmıyorum. Alessandra’yı geri kazanmak için gösterdiği onca çabadan sonra bunu yapmaz.”

“Siz ikiniz.” Sloane parmağını Dante ve Kai’ye doğrulttuğunda ikisi de aynı anda donup kaldı. Kimse Sloane’un gazabının hedefi olmak istemezdi. “Arkadaşınız nerede?”

“Telefonlarımıza cevap vermedi.” İlk kendine gelen ve bana dönüp gülümseyen Kai oldu. “Eminim yoldadır. Sadece gecikmiştir.”

Dante, “Ya da saldırıya uğramıştır,” dedi ve Vivian’ın ölümcül bakışları üstüne yönelince omuz silktili. “Üzgünüm, *mia cara*. Ama bu da bir ihtimal.”

“Millet... tamam, sorun yok.” Bitkindim ve daha fazla konuşacak halim kalmamıştı. “Bu sizin probleminiz değil. Evlerinize gidin. Burayı ben toparlayıp temizlerim.”

“Ben yardım ederim.” Sloane bir çöp torbası kaptı.

“Hayır,” dedim kararlı şekilde. “Yeterince şey yaptın zaten.”

“Ama...”

“Kendi başına...”

Endişelerine minnettar olsam da karşı çıkmalarına rağmen arkadaşlarımı kapıya yönlendirdim çünkü yalnız kalmak istiyordum.

Otomatik hareketlerle çöpleri atıp kalan ikramları buzdolabına yerleştirdim. Kendimi dışarıdan izliyordum sanki. Benim gibi görünen ve hareket eden fakat ben gibi *hissettirmeyen* biri idim. Hayalimdeki hayatı yaşayan bir yabancıydım.

Haftalardır titizlikle üzerinde çalıştığım, sağ duvarın tamamını kaplayan kolajın önünde durdum. Parlak, canlı taçyaprakları biraz daha soluk renkliler takip ederken merkeze donuk kahverengiler hâkimdi. Tam ortada da tekrar renkler oluşmaya başlıyordu.

Yaşam, ölüm, yeniden doğuş. Gizli bir ima değildi ama böyle olmasını da istememiştim. Bu tabloyu yaparken tek arzum, bana geride bıraktıklarımı ve tekrar içine düşmek istemediklerimi hatırlatmasıydı.

“Ále.”

Arkamdan gelen sesle omurgam kaskatı kesildi. Kapıyı kilitlemiş olmam gerektiğini düşünsem de Dominic’in varlığı dikkatimi tamamen dağıtmıştı. O resme girer girmez kendimi koruma içgüdüm candan uçup gitmişti.

“Geç kaldın.” Ona dönmedim çünkü bunu yaparsam göz yaşlarımı tutamayacağımdan korkuyordum.

“Hayatım...”

“Bir dakika, yanlış söyledim.” Gözüm artık açılmıştı ve hayal âleminden çıkmıştım. “Geç kalmadın. Parti bitti, Dominic. Burada olman gerekiyordu ama gelmedin.”

“Evet, burada olmam gerekiyordu.” Bana yaklaştığını hissettim, pişmanlığı tenime çarpıyordu. Eli nazikçe koluma değdiğinde ağlamamak için gözlerimi yumdum. “Çünkü sen buradasın.”

“Neden gelmedin o zaman? İşyerinde miydin?”

Sessizlik.

“Evet mi, hayır mı, Dominic?”

Devam eden derin sessizlik kalbimden geriye kalan parçalara nüfuz etti.

Ardından neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Evet,” diye cevap verdi.

Gözyaşım yanağımdan çeneme doğru akarken tablomun ortasındaki kahverengiler dünyamın tüm renklerini söndüren biçimsiz canavarlara dönüşüyordu.

Dersimi ne zaman alacaktım ben?

“Ama düşündüğün gibi değil.”

Omuzlarımı kavrayıp beni döndürdü ve acı dolu gözlerime baktı. Yüzü çaresizlikle kaplıydı. “Burada olmayı çok istedim, *amor*. Yemin ederim. Ofisten çıkmış geliyordum ki... Tanrım, sana anlatsam da inanmazsın.”

“Anlatmayı dene.” Bunu yapmasına izin vermemeliydim aslında. Yıllardır her türlü bahaneyi duymuştum -*acil durum çıktı, işin ucunda beş yüz milyon dolar vardı, başbakan beni yemeğe davet edince hayır diyemedim*- ve bir tanesine daha ihtiyacım yoktu. Fakat belirsizlikten kurtulmaya ihtiyacım vardı ve bugün sormazsam hep merakla yaşayacaktım.

“Roman geldi.”

Şaşkınlık içime dalga dalga yayıldı. İşte bunu beklemiyordum.

“İtiraf ediyorum, sözleşme üzerinde çalışırken ofisten çıkmakta birkaç dakika geciktim,” diye devam etti Dominic. “Partiye zamanında yetişmek için aceleyle asansöre binerken... erkek kardeşimle karşılaştım.”

Bana asansörde olanları, tabancayı ve kardeşinin ultimatoomunu anlatırken tehlikeli bir umutla şüphecilik arasında gidip geliyordum.

“Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama olan bu,” diye bitirdi. “Yemin ederim.”

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bir yandan anlattığı şeyler o kadar saçmaydı ki, inanacağımı düşündüğü için neredeyse aptal yerine koyulmuş hissedecektim. Fakat diğer yandan... olayı inanılır yapan da buydu. Dominic abartma eğilimli biri değildi. Bahaneleri her zaman gerçekliğe dayanırdı, *Nate Reynolds* filmlerine konu olabilecek hikâyeler uydurmazdı.

“Bana inanmıyorsan internetten haberlere bak. Sözleşmeyle ilgili basın açıklaması yaptım. Şimdiye yayımlanmış olmalı.” Saate baktı. “On dakika önce haberi gireceklerdi. Roman bunu yapana kadar beni bırakmadı.”

Kalbim hızla atarken telefonumu çıkardım. Dominic’in gerginliği dalgalar halinde etrafına yayılıyordu.

Kendime umut etme cesareti vermemiştim ama haberi gördüğümde içimde bir şeyler koptu.

Davenport Capital, bu akşam geç saatlerde yapılan bir basın açıklamasıyla DBG Bank’ı satın almaktan vazgeçtiğini bildirdi. Bir çıkmaza girmiş olan banka, perşembe gününden bu yana yoğun baskı altındaydı ve...

Boğazı güç bir yutkunmayla hareket ederken, “Tabii kimseye Roman’dan bahsetmedim ama bu haber sana anlattıklarımı kanıtlar nitelikte,” dedi Dominic. Yüzü gerginlikle kaplıydı.

“Mecbur bırakılmasam bunu asla yapmazdım. Biliyorsun... siktir.” Boğazımdan minik bir hıçkırık yükselince gerginliği telaşa dönüştü. “Lütfen ağlama, *amor*. Buna dayanamıyorum.” Gözyaşımı başparmağıyla silerken onun da sesi çatlamıştı.

Ağlamayı kesmeye çalışsam da gözyaşlarım durmamak üzere akmaya başlamıştı bir kere. Derinlerimdeki bir kuyuda yaşayan, en karanlık korkularımdan ve güvensizliklerimden oluşan canavar parmaklarını dışarı uzatmıştı. Eski alışkanlıklarına geri dönme ihtimaline karşı Dominic’le arama mesafe koymama yol açan da, bir sorun gördüğümde hemen en kötü senaryoyu yazmama sebep olan da buydu. Neden sonra fark ettim ki... ben ağladıkça o kuyu kuruyor, canavar da zayıf bir gölgeye dönüşüyordu.

Omuzlarım hıçkırıklarla sarsılırken yüzümü Dominic’in göğsüne gömdüm.

“Unuttuğunu sanmıştım,” diye hıçkırdım. Ağlamak beni utandırsa da bunu umursayacak durumda değildim.

“Biliyorum.” Beni kendine çekip dudaklarını başımın üstüne bastırdı. “Geçmişte sana öncelik vermediğim, seni unuttuğumu düşündürdüğüm için özür dilerim. Bu davranışlarımın bahanesi yok, biliyorum. Ama bundan sonra asla yapmayacağım.” Pişmanlık dolu sesinden samimiyet okunuyordu. “Söz veriyorum.”

Kontrolümü o anda tamamen kaybettim.

İçimde kasırgalar koparken hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. Dışarıda kuvvetli bir şekilde camlara vuran yağmur damlaları rahatlatıcı bir arka plan müziği oluşturuyordu. Doğa da benimle aynı anda duygularını döküyordu sanki. Dominic tarihe geçecek olan multimilyar dolarlık bir anlaşmanın ortasında yanıma gelmek için işini gücünü bırakmış, satın alımı tamamlamak için yetmiş iki saatten az vakti varken bana zaman ayırmıştı. Bazılarına göre bu küçük bir şey olsa da Dominic için

-bizim için- her şey demekti. Anlaşmanın tamamlanmaması ya da partiyi kaçırmaması önemli değildi. Benim önem verdiğim şey, onun çaba ve ilgi göstermesiydi.

Yüzüm onun göğsünde, kolları belime sarılmış halde ne kadar süre öylece durduğumuzu bilmiyordum. Fakat gözyaşlarım dindiğinde yağmur da yavaşlamış, çiselemeye dönüşmüştü.

Başımı kaldırıp yüzümü sildim. “Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedim. “Bundan sonra önemli organizasyonları kaçırmak için tek bahanen silahla tehdit edilmek olabilir.”

Dominic’in omuzları gevşedi. Çatallı sesiyle attığı kahkaha-dan çok rahatladığı anlaşıyordu. “Bunu aklımda tutacağım,” dedi beni nazikçe öperken. “Ama böyle olayları en düşük seviyede tutmayı umut ediyorum.”

“Ben de.” Öpücüğüne karşılık verirken göğsüme temkinli bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

Roman’la ve DBG’nin satın alınması halinde onu Domini-c’i öldümesi için görevlendiren kişiyle bir daha karşılaşacağımızı hissediyordum ama bu konuyu daha sonra düşünebilirdik. Şimdilik yeni ilişkimizin ilk gerçek engelini aşmanın verdiği zafer sarhoşluğunun tadını çıkarmalıydık.

Bundan böyle yolumuza çıkan her şeyi birlikte aşabilirdik.

Dominic

Cuma günü kaosu yaşamıştık ama pazartesi tam bir felaket gibi başladı.

Hükümet tarafından kurtarılmayan ve benim sermayemle canlanamayan DBG çöktü ve finans dünyasını şok dalgalarının etkisinde bıraktı. Piyasadaki çalkalanma sersemletici seviyelere ulaştı ve Federal Mevduat Sigorta Kurumu devreye girdi.

Davenport Capital yönetim ofisindeki ruh hali karamsardı. Zaten önemli bir bankanın iflas etmesinin etkisi altındayken bir de satın alım için gece gündüz çalıştıktan sonra hiçbir açıklama yapmadan anlaşmayı iptal etmem ekibi düşürmüştü. Onlara kararımın ardındaki nedeni söyleyemezdim, bu yüzden sadece yarısının yuttuğu bir risk yönetimi bahanesi uydurdum.

Bugün maalesef ofisteki en popüler kişi değildim ama umurumda da değildi. Sevdiğim insanları koruma uğruna kötü adam olarak görülmeyi sorun etmezdim.

Kısa toplantımızın ardından, "Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye sordu Caroline. Garecini göstermeyecek kadar profesyoneldi fakat dimdik duruşundan ve sıkıdığı dudaklarından hisleri anlaşıyordu.

Telefonum Kai'den gelen bir aramayla çalarken dalgınca kafa salladım ve o çıkınca telefonu açtım. "Ufukta bir başka banka iflası olduğunu söyleme."

"Hayır," derken sesi şok olmuş gibi geliyordu. Bu yüzden içgüdüsel olarak sırtımı dikleştirdim. "Twitter'a bak. Bu... siktir, daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmadım. Bunun yanında DBG iflası çocuk oyunu gibi kaldı."

Kai'nin karakterine aykırı şekilde S bombası patlatması ensemdeki tüyleri diken diken etti. Roman beni öldürmemiş olabilirdi ama bu hafta böyle giderse yüksek doz adrenalinden öteki dünyayı boylayabilirdim.

Arkadaşımın bahsettiği şeyi bulmak için fazla bakınmama gerek kalmadı. Haber Twitter'ı çalkalamakla kalmamış; Facebook, Reddit, Instagram, TikTok ve diğer tüm bilgi paylaşım platformlarında rekor sürede yayılmıştı.

Bu bir beyaz bülten değildi. Sunfolk Bankası'nın yeni CEO'sunun, rakiplerini ne pahasına olursa olsun alaşağı etmek için tuttuğu özel paralı asker şirketiyle yaptığı kontrat tüm detaylarıyla gözler önüne serilmişti.

Martin Wellgrew. Orion Bankası Beyaz bülten. DBG.

Siktir.

Onlarca yıldır yaşadığım en çılgın pazartesi, bu haberle birlikte daha da vahşi bir hal almıştı.

Uzmanların kontratın doğruluğunu kanıtlaması birkaç gün sürdü. Paralı asker şirketinin ismi ve detayları paylaşılmıyordu ama bu önemli değildi. Tek bir tuğla parçası yerinden ayrılınca bütün entrika ortaya çıkıvermişti.

Sunfolk Bankası'nın CEO'su Jack Becker, babasının ardından koltuğa geçmişti. Banka rakiplerinin karşısında zaten zor bir durumdaydı ve Jack'in pervasız, düşüncesiz yönetim şekli her şeyi daha da batırmıştı. Yönetim kurulu tarafından istifa etmesi ya da şirketi kurtarması için baskı yapıldığında adam üçüncü seçeneği tercih etmiş ve piyasada sadece Sunfolk kalsın diye rakiplerini elemek istemişti.

Bu ancak filmlerde görülebilecek, akıllara durgunluk veren

bir plandı. Gerçek hayatta herhangi birinin böyle bir şeye kalkışacak kadar cesur ya da aptal olabileceğine inanmak zordu. Ama sonuçta dünyaya her gün yeni ahmaklar geliyordu.

“Haber var mı?” Alessandra kollarını arkamdan belime sardı. Akşam yemeği randevumuzdan yeni dönmüştük ve o duş alırken ben de haberlere bakıyordum.

Başımı iki yana salladım. Kontrat kamuoyuna sızalı bir hafta olmuştu ve Roman yine kayıplara karışmıştı.

Şirketini elevermesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum. DBG’yi satın almamam için beni ikna ettikten sonra özgür kalmıştı ama sebebi her neyse onu hedef haline getirmişti. Eski işvereni gibi insanlar, onu yakalayana kadar huzura ermeyecek tiplerdi. Bu yüzden cesedinin bulunacağı... ya da daha kötüsü, hiç bulunmayacağı günün korkusuyla yaşıyordum.

“İyi olduğuna eminim,” dedi Alessandra yumuşak bir sesle. “Kendi başının çaresine nasıl bakacağını biliyor.”

“Umarım öyledir.” Başımı çevirip ona küçük bir öpücük verdim. Roman’ın nerede olduğunu bilmiyordum ama en azından Alessandra güvende ve yanımdaydı.

Bu değişimi çok daha önce yapmam gerekiyordu ama eski güvenlik şirketimi kovup yerine Christian Harper’dan bir ekip tutmuştum. Yeni elemanlar yirmi dört saat içinde evimdeki ve ofisimdeki önlemleri yenilemişti. Kişisel korumalarım da değişmişti tabii. Alessandra hâlâ kendi dairesinde yaşadığı için oraya ve Floria Tasarımları’na da güvenlik önlemleri almalarını istemiştim.

Roman’ın eski işvereni beni hedef alırsa buna hazırdım ama o günün hiç gelmemesini diliyordum. Eğer benim yüzümden Alessandra’ya bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

O gece ilerleyen saatlerde Ále uyurken haberleri kontrol etmek için yatak odasından çıktım. Bu dürtüden kurtulamıyordum. Bazı insanlar sosyal medyaya ya da video oyunlarına ba-

ğımlı olurdu, bense kardeşimle ilgili çıkabilecek haberler için manşetleri inceleme bağımlısı olmuştum.

Fakat henüz *hiç* haber yoktu.

Rahatlama hissedemeden tanıdık bir zil sesi, içerideki sessizliği böldü.

Bilinmeyen numara. Tedirginlik tüm sistemimi sardı. Temkinli bir biçimde, “Alo?” dedim. Arayan kişiyle ilgili iki ihtimal vardı ama hattın diğer ucunda yumuşak bir nefes sesi duyduğumda hissettiğim rahatlama, kalbimi sıkkan yumruğu gevşetti.

Bir şekilde biliyordum. Kan bağıyla kardeş olmayabilirdik ama bazı şeyler kandan daha fazlasını gerektirirdi.

“Bana ihtiyacın olursa buradayım,” dedim kısık sesle. Telefonda ne kadar uzun süre kalırsa yakalanma riski o kadar artardı. “Kendine iyi bak.”

Bir nefes kesilme sesi duyuldu, sonra sessizlik oldu. Telefonu kapatmıştı.

Yatak odasına döndüğümde Alessandra uykulu şekilde, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Uykusu hafif olduğu için muhtemelen kapının kapanma sesini duymuştu.

“Evet.” Yatağa girip altına bir öpücük kondurdum. Roman beni arayarak hayatını tehlikeye atmıştı ama iyi olduğunu bilmek isteyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Belki de onu gerçekten hafife alıyordum. Kardeşim hayatta kalmayı bilirdi. İkimiz de bilirdik. “Her şey gayet yolunda.”

Alessandra

Üç ay sonra

“İyi olacağına emin misin?”

“Evet. *Git* hadi.” Jenny elini salladı. “Bugün doğum günün. Eğlenmene bak! Mağazayı yakmayacağım, söz veriyorum.”

“Ütü kazasından sonra bu şaka hiç komik olmadı.”

Kızın yüzü suçlulukla boyandı. “Sadece tek bir hata yaptım, tamam mı? Ondan sonra da dersimi aldım. Şimdi gidip seksi erkek arkadaşınla zaman geçir, yoksa bir sonraki ütü meselesi ‘kaza’ olmayacak.”

Mağazadan ayrılmak için hazırlanırken, “İyi, tamam. Benimle tartışmayı da iyi biliyorsun. Patronunu tehdit eden bir çalışanı işe aldığıma inanamıyorum,” diye takıldım.

Çevrimiçi asistanlarımdan biri olan Jenny, ailesine yakın olmak için şehre taşınınca mağazada bana yardımcı olmasını istemiştim.

Mezuniyet sezonunun başında -preslenmiş çiçek tabloları şaşırtıcı bir şekilde popüler bir mezuniyet hediyesiydi- onu işin başında tek başına bırakmak içime sinmiyordu. Ancak kaldırımda dikilen Dominic’i gördüğümde kaygılarım uçup gitmişti.

Aracına yaslanmış beni beklerken kot pantolonu ve kolları kıvrılmış koyu gri gömleğiyle *GQ* dergi kapağına yakışır bir görüntü sergiliyordu. Güneş gözlüğü gözlerini saklasa da gülümsemesi vücudumun her yerini ısıtmıştı.

“Şu haline bak. Artık banka sahibisin diye havalanmış gibisin,” diye dalga geçtim. Porsche’sini şehirde nadiren kullanırdı

ama onu bu aracın önünde, yanında veya direksiyonunda görmek libidoma ağza alınmayacak şeyler yapıyordu.

“Dürüst olmak gerekirse öyle.” Kalın sesi vücudumu baştan aşağı ürpertiler sarmasına neden oldu.

Dün itibariyle Dominic, -daha doğrusu Dominic’in şirketi-Sunfolk Bankası’nın yeni sahibi olmuştu. CEO’su rakiplerini alt etmek için elinden geleni yaptıktan sonra Sunfolk’un bir ayağı da son üç ayda çukura girmişti. Kamuoyuna sızan kontrat, buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. CEO tutuklanıp hapse gönderildikten sonra “belirtilmemiş bir sebepten ötürü” hücresinde ölü bulunmuştu. Herkes suikasttan şüphelense de hiçbir şey doğrulanmamıştı.

Daha sonrasında Sunfolk için *iki* ayrı CEO seçilmiş, yönetim kurulundan pek çok kişi istifa etmişti. En sonunda Dominic devreye girip onlara reddedemeyecekleri bir teklif sunarak adını kurumsal tarihe yazdırmıştı.

Hâlâ kardeşi için endişeleniyor, eski işverenin bizim peşimize düşeceğinden korkuyordu fakat henüz bir olayla karşılaşmamıştık. Neyse ki hayatını sürekli tetikte geçiremeyeceğini fark edince sakinleşmişti. Böylece sürekli bir şeyleri kontrol etmekten ya da sadece güvenli yerlere gitmemiz için ısrar etmekten vazgeçmişti.

Peşinden arabanın yolcu tarafına geçip benim için kapıyı açtığı anda koltuğa yerleştim. “Bay Davenport, bugün için ne planladınız?” Kaşımı muzipçe kaldırdım. “Bugünü o kadar abarttın ki, kusursuz olmayan bir şey beni tatmin etmeyecek.”

Doğum günüm bu sene çarşambaya denk gelmişti ama buna rağmen Dominic “büyük bir kutlama yapmak” için günü işten uzak geçirmemizde ısrarcı olmuştu.

Sırttı. “Söylersem sürpriz olmaz, değil mi?”

Şehirde ilerlerken elimi tutup orta konsolun üstüne koydu. Dönüp ona baktığımda kalbimin utanç verici şekilde dolu olduğunu hissettim.

Nereye gittiğimiz önemli değildi. Günü onunla geçirmek bana yeterdi.

Dominic'le artık resmi olarak çıkıyorduk. Gerçi bir zamanlar evli olduğumuz düşünülünce bu garip geliyordu ama ikimiz de tüm sorunlarımızı çözmeden evliliği aceleye getirmek istemiyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse, çıkmak oldukça *eğlenceliydi*. Baskı yoktu, karmaşa yoktu, birbirimizin arkadaşlığından keyif almaktan başka kafa yoracağımız bir şey yoktu.

Karşımdaki kişinin hayatımın aşkı olduğunu bilmek her şeyi kolaylaştırıyordu. Buna rağmen ilişkimizin bu yeni versiyonunda her adımın tadını çıkarmak istiyordum.

Yarım saat sonra, özel jetinin bizi pistte hazır beklediği Teterboro Havalimanı'na vardık.

Merakıma engel olamayıp, "Yine Brezilya'ya mı gidiyoruz?" diye sordum. Eğer öyleyse kardeşim çok sevinirdi. Geçen ay restoranda terfi almasını kutlamak için onu ziyaret etmiştik. Marcelo kendi kariyerinden çok bizim yeniden birleşmemize mutlu olmuştu.

Dominic'in gözlerinden haylaz bir parıltı geçti. "Hayır. Eve biraz daha yakın bir yer."

Bizi götürdüğü yer, tanışıp çıkmaya başladığımız, âşık olduğumuz, evlendiğimiz ve onuncu yıldönümümüzü kutlamayı planladığımız DC'ydi. Bu şehir ilişkimizin o kadar çok dönüm noktasına ev sahipliği yapmıştı ki, sokaklarını görmek geçmişe gitmek gibiydi.

Şoförümüz bizi günün ilk durağına bıraktığında nostalji hissi yoğunlaştı. Siyah dış cephe. Yamuk kırmızı tabela. "Şehirdeki en iyi hamburger" reklamını yapan camlar. Bazı şeyler değişse de bu yer hiç değişmemişti.

Boğazım düğümlendi. "Frankie's." Burada birlikte geçirdiğimiz geceler, kaçamak dokunuşlar gözümün önündeydi.

Frankie's'in beni böyle etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Yıllardır DC'ye gelmemiştik, bu yüzden yıldönümümüzde bu-

rası için ısrarcı olmuştum. Aslında New York'a çok yakın olduğu için hafta sonları gelebilirdik ama Dominic hep uzaklardaki şatafatlı yerlere gitmek istemişti.

St. Moritz, St. Tropez, St. Bartz gibi. Bizim için anlamlı bir şehir olmasına rağmen, DC iş dışında hiçbir zaman Dominic'in listesinde olmamıştı.

Bugüne dek.

"Bıraktığımız gibi duruyor," dedi. "Sadece birkaç ekleme yapmışlar."

"Umarım içerisi de öyledir." Dudaklarımdan titrek bir gülüş yükseldi. "On bir buçuk yıl, değişim yapmadan geçirilemeyecek kadar uzun bir süre."

"Öyle."

Anlayışlı bakışlarla birbirimize baktık, sonra kafalarımızı çevirdik ve el ele tutuşup içeri girdik. Mekân beni rahatlatacak kadar tanıdıkta ama midemde kelekler uçuşmasına neden olacak kadar da yabancıydı.

Frankie's'in ardından Thayer'a geçtik. En sevdiğim limonlu kapkeklerden yemek için Crumble & Bake'e uğradıktan sonra, Georgetown'da su kenarında yürüyüş yapıp yeni mahallelerde ve mağazalarda amaçsızca dolaştık. Bizim için hem yenilik hem de rahatlık içeren ideal bir geziydi. Dominic bundan daha iyi bir doğum günü planlayamazdı.

"Tanrım, burayı çok özlemişim." Burada tekrar yaşamazdım. DC'nin bana özel ya da profesyonel yaşamımda sunabileceği fazla şey yoktu ama geri dönmek, giyilmekten yıpranmış ama çok sevilen bir pantolonu giymek gibiydi.

Dominic beni yanına çekip başımın üstünü öptü. "İstediğin zaman tekrar gelebiliriz."

Günbatımı yakın olduğu için nehrin kenarı insanlarla do-

luydu. Öğrenciler, çiftler ve aileler banklara yerleşmişti ama benim dikkatimi çeken tek bir aile vardı. Çift muhtemelen yirmilerinin başlarındaydı ve annenin kucağındaki bebeğe sevgiyle baktıkları sırada aşırı mutlu görünüyorlardı.

İçimde beliren güçlü bir hasret, aniden olduğum yerde durmama sebep oldu.

Dominic’le evliliğimizin başında bir gün çocuk yapmak istediğimizi konuşmuştuk. Ama sonrasında bu konuyu hiç tartışmamıştık. O günden bu yana çok şey değişmiş olsa da ben hâlâ Dominic’le bir aile kurmak istiyordum.

Dom bakışlarımı takip ederek, “Ne tatlı çocuk,” dedi.

“Evet.” Yutkunarak göğsümdeki keskin sancıyı bastırma-ya çalıştım. Dominic beni işleri ilerletmemiz için zorlamıyor, rahatsız olacağım hiçbir konuyu gündeme getirmiyordu. Artık çıkıyorduk ama bir gün yeniden evlenmek *isteyip istemediğimi* merak ettiğini düşünüyordum. “Bizimkiler daha tatlı olacak.”

Bakışları hızla bana döndü. Yaptığım imayı anlamıştı **çünkü** dudaklarında hayatımda gördüğüm en şefkatli, en güzel **gülüm-**seme belirmişti.

“Evet, *amor*,” dedi. “Öyle olacaklar.”

Sonsöz Dominic

Dört ay sonra

Yazın Alessandra'yla birlikte eve çıktık.

O kira sözleşmesini feshetmişti, ben de çatı katı dairesini satın alıp West Village'ın merkezindeki kahverengi cepmeli evlerden birini satın almıştım. Çatı verandası ve orta boyutta bir arka bahçesi -ki bu Manhattan için lükstü- olan dört katlı, devasa bir yerdi ama yine de eski evimizden daha sıcak bir havası vardı.

Camila'yı ve diğer ev çalışanlarını da bizimle getirmiştik. Camila ilk başlarda taşınmaya soğuk bakmıştı ama eskisinden çok daha büyük olan yeni mutfakı gördüğünde anında fikir değiştirmişti. Taşınacağımızı ilk duyduğunda homurdansa da Alessandra'yla yeniden bir araya gelmemize çok sevindiği için, istesek bizimle ormandaki bir kulübeye bile taşınacağını düşünüyordum. Benim boşanma sonrası değişken ruh hallerime sabrı tükenmişti ama Alessandra'ya öz kızımıymış gibi davranıyordu.

Evi aldıktan sonra Alessandra'yla bir iç mimar tutmuştuk ancak dekorasyonun çoğunu kendimiz yapmıştık. İlk defa en pahalı şeyleri tercih etmektense hayatımıza en çok uyacak şeylere yönelmiştim. Antremiz, Sotheby açık artırmasından aldığım paha biçilmez ama dehşet verici mermer büstler yerine taze çiçekler ve zarif süs eşyalarıyla doluydu. Bir ara arka bahçeye mini golf sahası kurmak istemiştım ama Alessandra beni aksine ikna etmişti. Zaten ikimiz de mini golf *sevmiyorduk*.

Neyse ki çatıdaki verandaya jakuzi ekletmeme ve özel asan-

sör yaptırmama bir şey dememişti. Konu lüks yaşam olunca vazgeçemeyeceğim bazı şeyler vardı.

Bunun yanı sıra, sonbahar itibariyle üniversiteye başlayacak olan on kadar öğrenciye her sene yardım edecek olan Thayer Üniversitesi Ehrlich Burs Fonu'na da epey bağış yapmıştım. Profesör Ehrlich mini golfe bayılırdı ama hayatta olsa eminim burs fikrini daha çok severdi.

Bazen çatı katı dairesini ve temsil ettiği şeyleri özölüyordum. Çünkü orası başardığım şeylerin bir sembolüydü, tabii ne başardıysam. Fakat burası Alessandra'yla ikimize aitti ve artık bunu resmileştirme vakti gelmişti.

“Dom?” Alessandra'nın sesi antreden geliyordu. “Evde misin?”

“Bahçedeyim!” diye seslendim. Saçma şekilde avuçlarım terden sıırıslıklam olmuştu. Bunu daha önce yapmıştım ama konu Alessandra olunca her şeyi ilk defa yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Ona her baktığımda bana ait olmasına hayret ediyordum. Onu kaybetmenin eşiğinden nasıl döndüğümü her düşündüğümde, her öpüştüğümüzde şükrediyordum.

Arka kapıda belirdiğinde saçları güneş ışığı altında parlıyordu ve arkadaşlarıyla yaptığı *brunch*'ın ardından yanakları sağlıklı bir pembelik kazanmıştı.

“Bebeğim alınma ama umarım yine bahçe işlerine kalkışmamışsındır.” Alessandra cam kapıyı kaydırarak kapatıp kıymetli çiçeklerine şüpheyile baktı. “Geçen neredeyse New England yıldızpatımı öldürüyordun.”

Floria Tasarımları'nın hem internet hem de fiziksel mağazaları coşmuş durumdaydı, bu yüzden de daha fazla malzemeye ihtiyacı vardı. Çiçeklerinin çoğunu dışarıdan alıyordu ama mini golf sahası yerine oluşturduğumuz bahçede kendi bitkilerini de yetiştiriyordu.

Kafe, galeri ve çiçek dükkânı konsepti büyük başarı yakalamıştı. Aiden'in hâlâ hayatında olmasından nefret etsem de -New York'taki hiçbir dükkân ya da ev sahibi, gizli bir niyeti olmadıkça kiracılarıyla *bu kadar* ilgili olmazdı- Alessandra'yı mutlu görmeyi seviyordum. Adamın şirketini elinden almama-
nın tek sebebi buydu. Neden bilmiyordum ama Alessandra onu arkadaşısı olarak görüyordu ve bunu yaparsam mutlu *olmazdı*.

"New England yıldızpatısı... mor olan mı, pembe olan mı? Tamam, tamam... *şaka yapıyorum*." Dik bakışları karşısında kahkaha attım. "Bir daha çiçeklerine dokunmayacağım. Ama kendimi savunmam gerekirse, o gün bahçe makası elimden kaymıştı. Kazaydı yani."

"Tabii. Çiçeklere sor bakalım kaza olmasını umursuyorlar mıymış?" dedi şakacı bir tavırla oflayarak.

Sırtışım daha yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Son zamanlarda, hayatımın büyük kısmında eksik olsa da artık kazandığım sıcaklık sayesinde daha kolay tebessüm edebiliyordum. İçim işyerinde bir şeyler ters gittiğinde beni rahatlatan, eve dönerken adımlarımı hafifleten ve dünyamı renklendiren bir hisle doluydu.

Bir cumartesi sabahı, esneyerek göğsüme yaslanmış Alessandra'yla tembelce yatakta uzanırken bu hisse bir isim koymuştum.

Memnuniyet.

Bir günde kazandığım ya da kaybettiğim paranın miktarı artık önemli değildi çünkü ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum için zaten çok mutluydum.

Gerçeklik bir kez daha kafama dank ettiğinde Aiden'la, Floria Tasarımları'yla ve dünyanın geri kalanıyla ilgili düşüncelerim silinip gitti.

Bu doğru andı. *Alessandra* doğru kişiydi. Bir yanımla, yıllar önce onu ilk gördüğüm zaman buna karar vermişti ama yapmak üzere olduğum şey yine de kolay değildi.

Bunu aylardır planlıyor olmam ya da cehennemi görüp geri dönmüş olmamız önemsizdi. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordum çünkü *Alessandra* bunu hak ediyordu.

“Çiçeklerden bahsetmişken, sana vermek istediğim bir şey var.” Ona altın rengi gülü uzatırken midem gerginlikten düğüm düğümdü. Gülün sapma minik, beyaz bir not bağlamıştım.

Bu çiçeği ona her gün veriyor olsam da yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı. “Bugünün çiçeğini ne zaman alacağımı merak ediyordum,” diye takıldı. “Bininci güle ulaştığımızda ne olacak?”

Bunu düşünmeme gerek yoktu çünkü cevabım dünden belliydi. “O zaman geri sayımı tekrar başlatacağım. Ömrümüzün sonuna dek. Çünkü niyetim o zamana kadar seninle olmak.”

Tek dizimin üzerine çöküp cebimden kadife bir kutu çıkarırken yüzünde şaşkınlık ve inanmazlık belirdi.

Kutuyu tutan parmaklarım titrerken kalbim göğsüme çarpıyordu. Benden asla vazgeçmeyen kızla bir şans daha elde edebilmek için milyonlarca kez bu duruma düşmeye razı olabiliirdim. Çünkü üniversitede bir dersi geçmeye çalışırken de bir imparatorluk kurarken de o her zaman bana güç veren kişi olmuştu.

“*Alessandra*, sen hayatımdaki en önemli şeysin. Kocan olmak benim için her zaman bir onur ve başarıydı. Hiçbir zafer, dudaklarını dudaklarımda hissetmek kadar tatlı olamaz. Seni kaybettiğimi biliyorum. Ve senin gibi birini hak etmiyorum.” Üstesinden geldiğimiz şeylerin hatırası güçlkle yutkunmama neden oldu.

“Ama yemin ediyorum ki, bundan böyle hırslımın fısıltıları arasında senin sesini her zaman duyacağım. Sen bana öğrenmenin, gelişmenin, önem vermenin kıymetini öğrettin. Bu yüzden seni daha çok sevdim. Yanında varken yok gibi davrandığımda kendini seçmeni izlemek bana ne kadar inanılmaz bir güçte sahip olduğunu ve sana sahip olmanın nasıl bir ayrıcalık sayılacağını gösterdi. Önümüzdeki on yılı, her zaman hak ettiğin erkek olmaya çalışarak geçireceğim. Hırslımı senin sevgine, gülüşüne, birlikte geçireceğimiz hayata adayacağım. Çünkü senden ayrı kalmaya dayanamam. Lütfen, Ále. Karım olur musun?”

Boğazından kısık bir hıçkırık yükseldi. Banka hesabımdaki milyarlardan çok daha değerli olan o sözcüğü söylerken gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Evet,” dedi hıçkırarak. “Evet, karın olurum.”

Yüzüğü parmağına takmak bir kilidi yerine geçirmek gibi hissettirdi. Fakat bu kilit bir hapisane hücresinin değil, tutulacak vaatlerin kilidiydi.

Benimkilere dokunan dudaklarında tuz tadı vardı. İkimiz de ağlıyorduk. O anda kesin olarak emindim ki, ne bir toplantı ne de bir iş yemeği Alessandra’nın neşesi kadar önemliydi. Tam olarak bu yüzden aşkımı hırslımla dengelemek için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdım.

Onun inandığı adam olmak için sonsuza dek tüm vaktimi harcayabilirdim.

Alessandra

İkinci düğünümüz şehre tepeden bakan bir çatı katında gerçekleşti. Pek çok mekânı gezdikten sonra burada karar kılmış-

tık. Hem ilginç hem de lüks bir yerdi ve *bizi*, ilk nikâhımızı yaptığımız geleneksel kilise havasından daha çok yansıtıyordu.

İlk seferinde yapmamız gerekeni yapmıştık. Bu düğünümüzde ise bizim için doğru olanı yapmak istiyorduk.

Arkadaşlarımızın hemen hemen hepsi ve aile üyelerimiz buradaydı. Annem de şok edici bir şekilde, onu son gördüğüm kocasıyla birlikte gelmişti. Ya Bernard bir şeyleri doğru yapıyordu ya da dördüncüde keramet vardı. Aiden bile iki ay önce çıkmaya başladığı güzel yardımcı avukatla birlikte davetimize katılmıştı. Onunla hâlâ arkadaştık. Dominic'in dükkân veya ev sahiplerinin sebepsiz yere yardımsever olamayacağına dair düşüncelerine rağmen Aiden yeni sevgilisine gerçekten tutulmuş gibi görünüyordu. Gözlerini kızdan bir anlığına bile ayıramıyordu.

Düğüne katılamayan tek kişi Roman'dı. Sunfolk'un eski CEO'sunu alaşağı eden kontrat haberlerinin ardından yok olduğundan beri Dominic ondan haber alamıyordu. Ölmüş de olabilirdi, Pasifik'teki bir adada güneşleniyor da olabilirdi. Hiç kimse bilmiyordu. Parasına ve bağlantılarına rağmen Dominic bile kardeşini bulamamıştı.

Roman'ın başına ne geldiğini bilmemenin onu endişelendirdiğini biliyordum. Yine de ona ne zaman sorsam kardeşinin kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyordu.

Bu konuda onun üstüne fazla gitmemeye çalışıyordum. Belki bir gün kardeşi yeniden ortaya çıkardı. O zamana dek hayat devam edecekti.

"Ne yıl geçirdin ama. Öyle değil mi, tatlım?" Annem dilini şıklatarak beni düşüncelerden uyandırdı. "Evlilik, boşanma, yeniden evlilik. Benimle yarışıyorsun sanki!"

Marcelo kahkaha atacak gibi oldu ama annemin dik bakışlarıyla karşılaşınca bunu öksürüğe çevirdi. Bernard açık büfenin tadını çıkardığı için üçümüz sohbet ediyorduk.

“O konuda kimse seninle yarışamaz, anne,” dedim alaycı şekilde.

“Şşı.” Yüzünün rengi attı. “İnsan içinde bana öyle dememe- ni söylemedim mi? *Anne* kelimesi insanı çok yaşlı gösteriyor. Bana Fabiana de, böylece en iyi arkadaşlar gibi görünürüz. Ki zaten öyleyiz.” Kolumu okşadı. “Anne kızlar her zaman yakın dost olurlar. Ah! Ayana’yı gördüm. Acaba *Vogue* kapağına çıkacak mı?” Sohbetimizi unutarak yanımızdan ayrıldı.

Sanırım bir milyarderle evlenmem, bahsi geçen milyarder zaten senelerdir damadı olduğu için o kadar da heyecan verici değildi. Yoksa kızının Dominic Davenport’u kaptığı haberini çatılardan bağırmadan duramazdı.

O gittikten sonra, “Hey, en azından geldi,” dedi Marcelo. “Bu da bir kazançtır.” Yakınıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Daha önce de söyledim ama yine söylemek istiyorum. Tebrik ederim. Tekrar bir eniştem olması güzel bir şey. *Yine* aynı kişi olsa da.” Karnına hafifçe vurduğumda kahkaha attı. “Cidden, sen ve Dom için çok mutluyum. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız. Biraz dolambaçlı yollardan geçmeniz gerekti, hepsi o kadar.”

Kardeşim aptalın teki olabilirdi ama arada bir doğru şeyler söylüyordu.

Dominic’le birlikte resepsiyonun ilk yarısını konukları selamlayıp onlarla muhabbet ederek geçirdik. Gelin ve damatların kendi düğünlerinde diğer insanlarla ne kadar fazla zaman harcadığını unutmuştum.

Valhalla Kulüp’ün yarısı, hatta henüz tek kelime ettiğini duymadığım dehşet verici ama tuhaf şekilde ilgi çekici Vuk Markovic bile buradaydı. Konukları karşıladığımız sırada elimizi sıkmış, sonra hemen ortadan kaybolmuştu.

Xavier Castillo da düğüne gelmişti ve siyah takım elbisesinin içinde çok çarpıcı görünüyordu. Gerçi şu anda ceketini ve kravatını çıkarmıştı; bir elinde içkisi, diğer elinin altında güzel bir esmerle bir sandalyeye yayılmış oturuyordu. Yanından geçen Sloane ona tek bir bakış atmayınca muzipçe gülen gözlerle arkadaşımı izledi. Bu hali davetimizin kıyafet koduna aykırıydı ama o kadar yakışıklıydı ki, kimse ona bir şey demiyordu.

Dante ve Vivian ise yeni doğmuş kızları tatlı Josephine -kısaca Josie- ile buradaydılar. Onu gören konuklardan istemsiz sevgi nidaları yükseliyordu. Vivian, Isabella ve Sloane'la birlikte nedimem olduğu için akşamın büyük kısmında bebekle Dante ilgilenmişti. Normalde aksi ve sert görünen CEO'nun kızı karşısında böyle erimesi *beni* eritiyordu çünkü Dominic'i onun yerinde hayal etmeden edemiyordum.

Bu konuyu düşünmüştüm...

En sonunda baş başa kalabildiğimizde, "Niye bu kadar kişiyi davet ettik ki?" dedi Dominic. "Yarısını tanımıyorum bile."

"Dom, listeyi sen de gözden geçirdin."

"O kısımda bayılmış olmalıyım çünkü..." Bar bankosundaki gümüşü saçlı, şık beyefendiye gözlerini kısarak baktı. "...şu adam kim mesela?"

Bastıramadığım kahkahamı elimle kapattım. "Sunfolk Bankası'nın müdür yardımcısı."

Dominic adamı iyice inceledi. "Tanrım. Bir içkiye ihtiyacım var." Başını iki yana sallarken bitkince gülümsedi. "Üzgünüm, *amor*. Ama seninle dans etmek yerine bir kişiyle daha sohbet etmek zorunda kalırsam..."

"Sorun değil, ben de aynı şeyi hissediyorum." Dominic yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya alıp birini bana uzattı. *İşte o an geldi.* "Hayır, teşekkürler."

Kaşlarını kaldırdı. “Emin misin? Bütün akşam içmedin.”

“Eminim.” Midemdeki hareketler şiddetlendi. “Aslında önümüzdeki sekiz ay alkol tüketemem.”

Dominic kadehi tam ağzına götüreceken durdu, yavaşça elini indirdi. Yüzünde önce kafa karışıklığı, sonra şok belirdi. “Yoksa sen...”

Gülümsememi ve gerginliğimi bastıramadan başımı salladım. “Hamileyim.”

Haberi vermek için Vivian’ın yöntemini çalmıştım ama ne yapabilirdim ki? Sonuçta işe yaramıştı.

Bardağın yere düşüp kırılma sesi birkaç kişinin dönüp bize bakmasına sebep oldu ama umurumda değildi.

Dominic yerdeki cam kırıklarının etrafından dolaşarak beni kollarına alıp öperken dudaklarımdan kahkaha ve hıçkırık karışımı bir ses yükseldi. İkimiz de hem ağlıyor hem de gülüyorduk.

Hamile olduğum haberini ona düğünde vermeyi planlamıştım. Çünkü zaten yeterince büyük bir gündü. Ama şu anda söylemek doğru gelmişti.

Mutluluk beni yeniden bulmuştu. Ben kendimi yeniden bulmuştum ve Dominic amansız hırsı dışında bir şeylerden keyif almanın anlamını keşfetmişti. Onu her şeyin elinden kayıp gideceği korkusuyla kaşlarının arasında oluşan çizgilerle değil de gözlerinin kenarlarında gülmekten oluşan neşe çizgileriyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu da olmuştu...

Çatı katında durduğumuz yerde gözleri benimkilerle buluşurken daima ona ait olacağımı bir kez daha anladım. En önemlisi de onun daima bana ait olacağını bilmektir. Ara sıra akşam yemeklerimizi kaçırabilirdi fakat her seferinde evliliğimize kıymet vererek eve dönecekti. Bir daha asla ilgisini ve merakını

HIRS KRALI

göstermeyen bir adam olmayacaktı. Ben de asla rol yapan eşe dönüşmeyecektim.

Artık birbirimize karşı hep dürüst ve açık sözlüydük. İlk evlendiğimiz günden daha çok âşıktık.

Kalplerimizde hiç silinmeyebilecek yara izleri kalmıştı fakat her yeni günle daha çok iyileşiyor ve parlıyorlardı.

